

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

5 DECEMBER 1940 — No. 49

LOSSE NUMMERS 15 CENT

SINTERKLAAS IS
WEER IN 'T LAND

*De gobelinwever
Désiré Geeraerts
aan het weefgetouw.*

tentoonstelling in 1906 en voorts op de expositie van den Rubenskring.

„Paatje” is een onderhoudend prater, die veel interessants over zijn vak weet te vertellen.

Hij legde er, tijdens zijn explicatie, den nadruk op, dat een kundig wever drie dingen goed moet „verstaan”.

Ten eerste dient hij 'n buitengewoon fijn gevoel voor kleuren te bezitten; dit is te begrijpen als men nagaat, dat er bij het gobelinweven veertienduizend nuances kunnen worden aangewend. Ten tweede moet hij de tekening, waarnaar hij weeft, volledig begrijpen en ten slotte is een onuitputtelijk geduld

Op bezoek bij een ouden gobelinwever

Désiré Geeraerts kent zijn vak

★
**Veertien-
duizend
kleuren
gebruikt
de wever**

Op het Marktplaatsje te Baarle-Nassau, het typische Brabantse dorp met zijn eigenaardigen, verwarrenden grensloop, woont, in een knus huisje, een oude man, Désiré Geeraerts genaamd, die nog steeds het kunstige gobelinweven beoefent.

„Paatje”, zooals hij door zijn vrienden en kennissen genoemd wordt, is een der zeer weinigen, misschien wel de eenige, die dit edele handwerk nog op de oude wijze verricht.

Als elfjarige jongen ving Geeraerts zijn kunstloopbaan aan bij den bekenden wever Braginier, te Mechelen. Hij mocht op dit atelier meewerken aan de serie gobelins, voorstellende het leven van Maria

van Bourgondië, met welke wandtapijten het Belgisch Parlementsgebouw te Brussel werd gesierd.

Na een studietijd van ruim twintig jaar vestigde Désiré zich, als zelfstandig wever, te Antwerpen, waar hij veertig jaar met ijver en ambitie heeft gewerkt.

Tweemaal won hij een gouden medaille, met zijn kunstzinnigen arbeid, éénmaal op de internationale

„Paatje” toont zijn „gouden boek” met handteekeningen van bewonderaars.

Bij de Japansche kapster.

*Het middenstuk van het groot-
gobelin: de Japansche tuin.*

noodig, daar soms 't resultaat van een heelen dag werken één centimeter gobelin is!

De wol, waarmee gewerkt wordt, komt wit in zijn bezit en wordt door den wever in verschillende tinten geverfd, die eeuwenlang goed blijven. Dit deed ons denken aan Albert Verwey's prachtige vers: „De Wever”, waarin hij dichtte:

„Mijn wanden hangen vol
tapijten, door mij geweven,
Kleuren en draden, die nooit
slijten, maar eeuwig leven.”

De draden worden zorgvuldig gespannen.

De heer Geeraerts is nu al tweeënzestig jaar bezig aan zijn kunstzinnigen arbeid, maar hij voelt zich nog altijd niet volleerd.

De laatste jaren heeft deze vijfenzeventigjarige zich gevestigd in Baarle-Nassau, waar hij rustig voortgaat met het vervaardigen van zijn sierlijke wandtapijten, die veelal — zooals onze foto's toonen — Japansche onderwerpen hebben.

Een korte geschiedenis en verklaring der gobelinkunst moge hier voor onze lezers nog volgen:

Gobelin noemt men een kostbaar wandtapijt, met ingewerkte figuren, naar den uitvinder Jean Gobelin, een Franschen wolverter, die in 1450 de eerste weverij te Parijs aan de beek Bièvre stichtte. In 1622 werd met toestemming van Lodewijk XIV de woning van den wolverter door minister Colbert op staatskosten aangekocht.

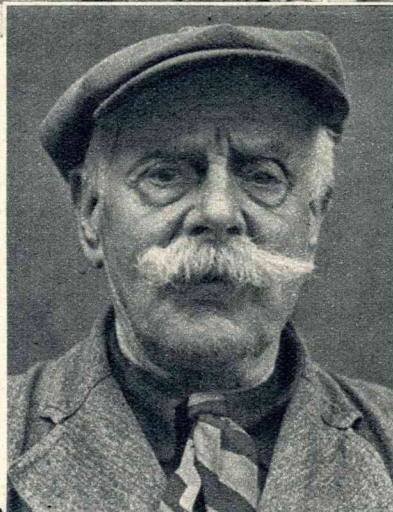
Veel dankte de inrichting aan haar eersten bestuurder, den hofschilder Charles le Brun. Onder zijn leiding werden grootsche historische reeksen gobelins uitgevoerd, die in allegorische voorstellingen het leven van Lodewijk XIV, den Zonnekoning, verheerlijkten.

In de 18e eeuw bleven toonaangevende kunstenaars aan het hoofd der inrichting en ontwierpen hunne kartons, waarnaar geweven werd. Uit dien tijd dateeren de Don-Quichotte-reeks, de Indische reeks en de jachtreeks.

Tijdens de eerste helft der 19e eeuw geraakte het werk der kartons in onbruik en bepaalde men zich ertoe meesterwerken van Fransche en Italiaansche kunstenaars zoo trouw mogelijk na te bootsen. Technisch leverde deze werkwijze vele moeilijkheden en ze was uitermate tijdroovend.

De tweede helft der 19e eeuw bracht verandering. Puvis de Charannes teekende opnieuw kartons, die in gobelin werden uitgevoerd.

De techniek van het gobelin-weven is niet erg ingewikkeld.

Dit gobelin is vol van charme en sierlijkheid.

De oude wever!

Dóór de kettindraden op het weefgetouw wordt de inslag, die meestal van wol is, met de hand aangebracht. Den inslagdraad windt men om houten klosjes, die heen en weer en over en onder de kettindraden worden gespoeld.

Men onderscheidt twee methoden: De haute lisse, waarbij de kettindraden verticaal en de basse lisse, waarbij ze horizontaal gespannen zijn.

Bij de haute-lisse-methode wordt het karton, dat als voorbeeld wordt nageweven, buiten het weefgetouw opgesteld; bij de basse-lisse-methode ligt het karton onder de kettindraden...

Tot zoover: iets over de techniek. Hier zien we dan de beelden van den ouden, ijverigen gobelin-wever te Baarle-Nassau, die zijn vak uitstekend verstaat, en een groote bekendheid in het zuiden van ons land heeft.

Wij wenschen hem veel succes en vreugde in zijn arbeid toe.

II.

Het gobelin-bloemstuk.

De wever aanschouwt zijn eigen kunstwerk, voorstellende een Japanschen theetuin. (Eigen opnamen)

LIEFDE, RATELSLANGEN EN MAKELAARS

door H. A. Vachel

Victor Orde raakte met Louise Laurent in kennis in het bosch, doordat de chow van Louise Laurent — een buitengewoon schrandere dier — met alle geweld zijn meesteres in den steek wou laten om Victor te volgen. Wie maar een klein beetje verstand van chows heeft zal begrijpen, dat dit iets heel buitengewoons was. Maar 't verwonderde Victor heelemaal niet. Zelfs de wildste en de schuwste dieren herkenden in Victor Orde een vriend. Of hij voer bij zich had of niet, de vogels streken op zijn schouders neer; stond hij in een park stil, dan kwamen de eekhoorntjes tegen hem opgekropen. Toen hij dit aan juffrouw Laurent vertelde, schonk zij den ontrouwen chow met een lief lachje vergiffenis. Uit hun kennismaking groeide vriendschap, en die gloeide aan tot een warmer gevoel. Er kwam een dag, dat Victor tegenover Louise stond te betoogen, dat een klerk bij de uitgedroogde zaakwaarnemers Lemain en Baston geen voldoende vooruitzichten had om te trouwen. Louise was een verstandig meisje — zij wou niets hooren van de afgezaagde liefdeleus, dat genoeg voor één ook genoeg kon zijn voor twee.

Heelemaal zonder vooruitzicht was hij trouwens niet; want zijn patroon, de heer Maurice Lemain, was zijn oom — een vrijgezel, die allicht te zijner tijd een toegewijden neef een „kleinigheidje” zou nalaten.

„'t Ongeluk is alleen,” ging Victor voort, „dat hij me niet erg hoog aanslaat, al ben ik de zoon van zijn eenige zuster; en waarschijnlijk zal hij langer leven — of ten minste bestaân, want leven heeft hij nooit gedaan — dan ik.”

„Dat zou verre van aardig van hem zijn,” vond Louise.

„Je kent hem niet, engel. Gelukkig maar. Wie een welverzorgde opvoeding heeft genoten, kent zulke menschen niet.”

Dit was onbillijk tegenover meneer Lemain. Hij kon, op eigen zonderlinge manier, heusch wel vertrouwen inboezemen; maar zelf vertrouwde hij niemand. Hij was een broedmager en dor en zwijgzaam man, maar niet onvriendelijk en zelfs niet onedelmoedig — als je maar diep genoeg onder een hardbevroren oppervlak wist te duiken.

Louise, die den heer Lemain niet kende, stelde twee vragen; en daarmee gooide ze twee steentjes in een vijver, en veroorzaakte een ontzaglijke beroering in twee rustige levens.

„Doen zaakwaarnemers eigenlijk zaken? Wat is nu eigenlijk zaken waarnemen?”

„Lemain en Baston,” antwoordde Victor prompt, „zijn feitelijk makelaars. 't Gaat niet meer zoo goed als vroeger, omdat er zooveel oude families aan lager wal zijn geraakt. Maar hij heeft nog oude klanten, die al hun zaken door hem laten behandelen. Ik mag geen namen noemen, maar er is een stakkerige, oude markiezin, die nog geen tandenborstel kan koopen buiten oom Maurice om. Haar man heeft niet eens een chequeboek — 't kleine geld, dat hij nodig heeft, stuurt oom hem. Raar maar waar! Maar oom Maurice kent zijn vak uitstekend, zie je. Hij beschermt zijn oude getrouwen tegen iedereen, behalve tegen hemzelf. Hij verdient er heel aardig aan...”

„Dus een makelaar heeft eigenlijk niet eens een zaak!”

„Heeft jouw vader geen zaak? Hij is eigenlijk ook makelaar, maar als je dat tegen hem zei, werd hij razend! Hij heeft een bekende oude vertrouwde wijnzaak. Maar hij fabriceert den wijn niet — daar is hij te netjes voor. Dus hij koopt wijn van Jan en verkoopt hem aan Piet. Als tusschenpersoon. Snap je 't?”

Louise knikte.

„Kun jij ook niet zooiets gaan doen, Vic?”

„Dat zal ik wel ooit. ... als ze me, wat nog lang niet zeker is, compagnon maken ten minste, en als er dan nog oude families over zijn.”

„Ja maar... ik bedoel: nu! 't Lijkt me nogal makkelijk. Je ziet te ontdekken wat de een of andere gemakzuchtige noodig heeft; je koopt 't, wat 't ook is, in den groothandel, levert 't af, en schrijft den kleinhandels prijs op de rekening.”

„Ja, dat lijkt doodeenvoudig, hè? Maar dat is 't heusch niet.”

Toch ontkiemde het idee. Een weekje later kwam er een kans. Een Amerikaansche artieste wilde een jong leeuwje koopen, en dit had een kleinhandelaar in kunstnieuws in de krant laten drukken. Vol geest van avontuur schreef Victor aan de jongedame: „Kan u prachtig leeuwjong leveren.”

Toen hij dit korte epistel verzonden had, snelde hij, zonder een geruststellend antwoord af te wachten, naar Samrac, om optie te nemen op een leeuwewelp. Hij werd aan het beestje voorgesteld; hij streelde het; de welp scheen hem wel te mogen.

Den volgenden dag ging Victor met het leeuwje naar hotel Américain, en speelde er zakdoekje leggen mee, waar de jongedame bij was. Hij verdiende er een mooi centje aan, als tusschenpersoon en vriend van meneer Samrac. Hij knuffelde het leeuwje en zei met kranigen durf:

„Als u kennissen hebt, die iets wenschen in de dierenbranche... hier hebt u mijn kaartje.”

Op dat kaartje stond keurig bijgeschreven het adres van zijn oom.

Dat was natuurlijk een onbekookte daad, maar het adres boezemde vertrouwen in. En 't kon weinig kwaad. Het was Victor, die 's morgens de post doorkeek. Brieven voor hemzelf kon hij in zijn zak moffelen zonder dat er een haan naar kraaide.

Binnen veertien dagen daarna verkocht hij een maki, een flamingo, een paar Barbarische aapjes en papegaaien en een krokodilletje.

Die successen verleidden hem tot een tweede onvoorzichtigheid. Lemain en Baston, echte machines, gingen strijk en zet om één uur samen eten. Tusschen één en twee kon Victor den schepter zwaaien binnen de kantoorvertrekken, die zoo benepen en vuil waren, dat iedere bezoeker er onmiddellijk respect voor kreeg. Menschen, die vreemde beesten en vogels wenschten te koopen, werden door meneer Orde ten kantore ontboden, tusschen één en twee.

Emile, den kantoorjongen, een kwieken knaap, had hij tot medeplichtigheid bewogen; die stond op een middag, toen Victor na tweeën uit was om iets te eten, een onverwachte bezoeker, een jongedame van de planken, te woord en zei:

„De meneer, die over onze afdeling wilde dieren gaat, is even weg. Zoudt u misschien willen schrijven?”

„Ik wou alleen maar even een python hebben, om op 't tooneel mee te spelen.”

„We hebben onze pythons niet hier, dame. Meneer Orde zal er u een op zicht sturen.”

„Verkoopt u veel slangen?”

„'t Is een beetje slap geweest met de slangen, dame, maar 't begint nu weer te komen.”

Dit gevalletje had voor Victor een waarschuwing moeten zijn, maar hij vatte het heel lichtzinnig op. Hij lachte en gaf den veelbelovenden leugenaar een flinke fooi.

Eindelijk deed zich een mooi bestellinkje van ratelslangen voor. In Amerika worden, om onnaspeurbare redenen, vaak ratelslangen geëtaled in comestibles- en drankwinkels. Misschien prikkelt de aanblik van een gifslang tot aankoop van medicinale whisky, onder de verstandige leuze: „Beter vóór dan nádat je gebeten bent”. Hoe 't zij, een apotheker, die in Amerika was geweest, kwam op 't idee, ratelslangen voor zijn raam te zetten in plaats van monsterflesschen met gekleurd nat. Victor kocht de ratelslangen en wou ze natuurlijk gezond en wel aan zijn klant afleveren.

Maar hier draaide Fortuna den jongen man haar rug toe.

Victor bracht de ratelslangen, vóór tien, in een valies, van Samrac naar 't kantoor. Zijn oom en meneer Baston kwamen namelijk om vijf over tien, en vertrokken klokslag vijf. Om half zes zou Victor de ratelslangen bij den apotheker bezorgen. Die heer had al gezorgd voor een pracht van een glazen bak en een departement van voedselvoorziening, kikkers en muizen omvattend.

Victor verstopte het valies in zijn eigen kantoor-

vertrekje. Toen meneer Lemain om twee uur zijn kamer binnenging, die grensde aan die van Victor, verliet onze held het

kantoor, dat hij in zeer opgeruimde stemming om kwart voor drie weer betrad. Tijdens de middagpauze had hij een klant gesproken en hem een kangeroe verkocht. Meer nog: die nieuwe klant had een kennis, die een vogelbekdier wou koopen. Victor beloofde stoutweg, het vreemde beest te zullen leveren.

Toen Victor door het smalle gangetje kwam, waar Emile zijn bekwaamheid in het liegen voedde met de lichte lectuur, die hem smaakte, merkte hij op, dat Emile „raar” keek. Victor was een kwartier te laat, dus vroeg hij gejaagd:

„Heeft mijn oom naar me gevraagd?”

„Nee, meneer Orde. De hertog van Visenbourg is bij uw oom.”

Terwijl Emile dit zei, ging het belletje van meneer Baston. Victor ging zijn kamertje in, en voor hij begon te schrijven, keek hij naar zijn valies.

Het stond open. Het was leeg!

Slechts weinigen zullen het Victor kwalijk nemen, dat hij op dat moment een minder net woord zei. Maar hij zei er slechts één. Hij begreep, dat een woordenlijst, in de loopgraven geleerd, voor deze gelegenheid nog te tam was.

Het kamertje — Victor noemde het een hok — was zeer klein. Binnen de halve minuut wist hij, dat hij de slangen elders moest zoeken. De vagebonden konden best in zijn ooms kamer zijn — daar was het warm en konden ze wegschuilen.

Hij hoorde stemmen.

De hertog van Visenbourg was de allerdeftigste cliënt, dien meneer Lemain had. Hij was een aristocraat van het zuiverste water, in zijn karakter, manieren en voorkomen. Van zijn vader werd verteld, dat de dienstbode, wie de groote eer te beurt viel het hertogelijk bed te mogen opmaken, wit glacié handschoenen moest aantrekken, voor ze de hertogelijke lakens mocht aanraken.

Een huide stem binnen het heiligdom riep gemeedelijk:

„Zeg op, vriend — wat heb je tusschen den middag gedronken?”

Flak daarop ging het belletje van zijn oom. Als meneer Lemain belde, ging Victor altijd. Hij deed de tusschendeur open en rept zich naar binnen. Bovenop het groote bureau stond zijn oom; in een fauteuil lag de hertog te bulderen van den lach.

Victor kende den hertog in zooverre, dat hij een knikje placht te krijgen, meer niet.

„Zeg, jongen, je oom beweert, dat hij een slang heeft gezien! Een slang hier in 't kantoor...”

„Ik heb inderdaad een slang gezien,” sprak meneer Lemain met een bevende stem.

Blijkbaar lag het nuchter redeneerend verstand van zijn oom voor het spottende oog van den hertog in puin. De hertog was ervan overtuigd, dat een tot nu toe onbesproken zaakwaarnemer slangen zag, die er niet waren. Meneer Lemain had geen zin voor humor, maar de daverende lach van den hertog maakte hem geestig.

„Als er hier géén slang in de kamer is,” verklaarde hij, „ben ik oogenblikkelijk bereid ze op te eten.”

Victor telde het bevend stemgeluid van meneer Lemain op bij de beweeglijke lippen van Emile. Hij kende Emile. Die was nieuwsgierig in de n-de macht. Emile had dien ochtend een makelaarsklerk op kantoor zien komen met een vreemd soort valies. Emile had natuurlijk tusschen één en twee dat valies open-gemaakt. De inhoud had hem belet, het weer te sluiten. Waarschijnlijk was Emile op de vlucht geslagen.

„Een s-slang?” stotterde Victor.

Meneer Lemain hernam nijdig:

„Ik heb een slang gezien, en de slang heeft mij gezien. Toen verdween zij. 't Leek me een zeer gevaarlijke slang.”

Victor maakte een afwerend gebaar. Hij probeerde na te denken en tegelijk zijn lachspieren in bedwang te houden.

„Waar hebt u dat beest gezien, oom?”

„Boven die blikken doozen. Een afschuwelijke platte kop en een stuk van 't lichaam.”

Vriendelijk zei Victor:

„Ik zal wel eens zoeken.”

„Je bent een krauige jongen, Victor. Neem mijn

wandelstok — daar staat hij in den hoek — en sla het beest dood."

Met tegenzin nam Victor den stok in zijn hand. Meneer Samrac had hem een paar inlichtingen gegeven over ratelslangen. Ze doen weinig meer dan dommelen in December, maar als ze 't warm krijgen worden ze zoo dartel als alen. En de radiateur stond vlak bij de blikken doozen.

Victor porde wat met den stok, verplaatste eenige papieren... en nam gauw een sprong. Hij had een geluid gehoord, dat den meesten menschen en allen dieren vrees inboezemt: het waarschuwend geratel van den *crotalus horridus*, gereed tot den doodelijken aanval.

„Haha!" gierde de hertog. „Een ratelslang nota bene! Je hebt gelijk gehad, Lemain. Ik vraag nederig excuus."

Victor zag den kop en den trillenden staart. Hij wist, dat zijn dagen als makelaarsklerk geteld waren, en in zijn geest rijpte het onverzettelijk besluit, de koopwaar aan den kooper af te leveren — levend. „'t Spijt me wel, maar ik kan ze niet doodslaan," zei hij rustig. „Ze zijn van mij."

„Ze?" kreet de hertog. „Allemachtig! Hoeveel zijn er dan?"

Meneer Lemain kromp ineen en schold. Hij verwenschte alle aanwezigen benevens zijn kamer.

„Twee maar, hertog. Ik zei dat ze van mij waren, maar eigenlijk hooren ze aan een kennis, die ze van me gekocht heeft. Ik had ze in een valies, maar daar zijn ze per ongeluk uit gekomen. Als u en oom zoolang in mijn kamer willen gaan, zal ik probeeren, ze weer in 't valies te krijgen."

Nu was die hertog een sportief man, die moed wist te waardeeren in klein en groot. Hij keek van het opene, ongeveinsde gezicht van den jongen man naar het rimpelige onweersgelaat van meneer Lemain, die eindelijk weer spreken kon en het terdege ging doen óók:

„Dan zullen we je alleen laten met je troeteldiertjes, Victor. Als je maar zoo goed bent te zorgen, dat ze hier 't gebouw uit komen, en jij ook. Je bent een gek of een ezelskop, en ik kan geen van tweeën gebruiken."

„Ik blijf hier," zei de hertog. „Ik wil zien, hoe hij ze vangt."

Majesteitelijk kwam meneer Lemain van zijn bureau en liep hij de kamer door.

„Zooals u wenscht, meneer de hertog," zei hij, en hij was weg.

Gemoedelijk zei de edelman:

„Ik kan niet meer jagen wegens 't mond- en klauwzeer, maar dit lijkt me veel interessanter dan fazanten schieten. Rettettet halderie haldero, jongen!"

Victor ging op de blikken doozen af. Hij zag de slang niet meer, want die was weggekrunkeld.

„Halali!"

Twee slangen glipten te voorschijn, schoven over het vloerkleed en vonden een ankerplaats achter een gordijn.

„Vooruit, jog — we hebben ze onder schot! Sla er op!"

„Ik kan ze niet doodmaken, hertog. Dat zou me te duur komen."

„Je krijgt ze toch niet levend. Wedden zes tegen één?"

„In goudvinkjes?" zei Victor.

De hertog knikte.

„Top," zei Victor.

„En ik speel voor drijver, als je 't goedvindt."

„Ik mag uw kostbare leven niet in de waagschaal stellen, hertog."

„Ik kijk niet graag toe, als er wat goeds gebeurt," bromde de aristocraat, „maar ik mag een jager niet dwarszitten."

Victor ging aan 't werk. Hij begon met een groote prullenmand leeg te schudden.

„Wilt u zoo goed zijn op uw stoel te gaan staan? Ik ga ze opjagen."

„Als 't noodig wordt, maak ik wel dat ik wegkom."

„Ik moet ze van elkaar zien te krijgen," zei Victor.

Hij porde tegen het gordijn. De slangen kwamen er onderuit gekronkeld. De eene schoot op en ratelde. In een wip had ze de prullenmand over zich heen.

„Hoera!" riep de hertog.

Op dit moment verscheen meneer Baston. Hij wist, dat de hertog bij zijn compagnon was, en hij wist ook, dat die edelman er behagen in schepte, jachtkreten te slaken, zelfs binnen dit ernstige kantoor. Maar dat oorverdoovende hoera werd hem te machtig.

Toen de hertog het engelzoete gelaat en de twee vragende wenkbrauwen van meneer Baston aanschouwde, kreet hij:

„Pas op de slang, Baston!"

Versteend van verbazing bleef meneer Baston staan. Victor vroeg:

„Mag ik uw prullenmand even hebben, meneer?"

En toen zag meneer Baston de nog niet gevangen slang. Blijkbaar werd hij door dringende zaken van particulieren aard gedwongen, zich met meer vaart dan waardigheid te verwijderen. De hertog grinnikte.

„Die zit ook niet hard achter 't wild aan, wat?"

„Hij loopt er de kantjes af," beaamde Victor. De hertog lachte; hij genoot.

„Ksj! Ksj!" deed hij.

„'t Kan hier wel mee," zei Victor, en van zijn ooms bureau nam hij een groote mand, waarin zeer belangrijke papieren lagen. Hij keerde ze ondersteboven. Er dwarrelden een paar contracten en testamenten naar den vloer.

„Vooruit! Pak ze!" schreeuwde de hertog.

Victor had slang nummer twee betrappt, door haar te prikkelen tot een aanval, en toen, als den vorigen keer, handig de mand over haar heen te klappen.

„Netjes gedaan!" prees de hertog. „Maar als je nu die manden optilt, neemt dat ongedierte je te grazen."

Victor zocht en vond een groot stuk karton. Dit schoof hij onder slang en mand, waarop hij de mand in de normale houding bracht.

„Ik ben mijn geld kwijt," zei de hertog vroolijk.

„Ik heb ze nog niet in 't valies!"

Het was over vieren, toen ze in 't valies zaten.

Toen stelde de hertog, in tegenwoordigheid van meneer Lemain, de vraag, die niet uit kon blijven:

„Waarom doet je neef in slangen?"

Meneer Lemain keek Victor nijdig aan en zei kortaf:

„Laten we maar hopen, dat hij er niet door in 't gekkenhuis of in 't werkhuis komt."

„'t Is een heele geschiedenis," zei Victor, die iets tintelen zag in het hertogelijk oogenaar. „Ik geloof, meneer de hertog, dat ik een flink stuk makelaars-talent van mijn oom geërfd heb."

„Makelaars-talent?"

„Is dat een woord om in verband met mij te gebruiken?" riep meneer Lemain uit.

„U koopt en verkoopt voor den hertog, oom. Ik heb voor mijn klanten rare dieren en vogels gekocht en verkocht. Ik verdien er heel aardig mee. Ik wil namelijk trouwen, ziet u. En ik kan onmogelijk trouwen op dat schimmetje, dat ik hier verdien. en die paar centen van mijn moeder."

Meneer Lemain keek geërgerd, maar de hertog lachte.

„Kom kom, vrind, die neef van je is een kraan. Je moest trotsch op hem zijn! Je moet me niet kwalijk nemen, dat ik 't zeg, maar hij mag best opslag hebben voor zijn werk van vanmiddag. Hij is in staat gang te brengen in een lichtelijk bestommelde zaak. Ik zou er niets op tegen hebben, dat hij mijn zaken deed. O wacht — over zaken gesproken..."

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een pakje bankbiljetten uit en gaf er zes aan Victor.

„Geeft u hem een extraatje, omdat hij mijn kamer onder de slangen heeft gezet?" vroeg de oom.

„Ik betaal, wat ik met wedden verloren heb, Lemain. Liefde en ratelslangen! Wat 'n combinatie!" Hij keek op zijn horloge. „Ik heb een afspraak gemist. Enfin, ook niet erg. Ik heb me geamuseerd. Ik ga morgen terug naar Visenbourg, jongeman. Ik eet vanavond om acht uur bij Busque. Heb je zin om mee te komen eten en me 't verhaal van a tot z te vertellen?"

„Heel graag," zei Victor.

De hertog vertrok. Meneer Lemain stond peinzend naar zijn neef te kijken; hij kreeg een nieuwen kijk op den jonkman.

„Met wie wou jij trouwen, Victor?"

„Louise Laurent. Haar vader weet nog niet, dat ik met zijn dochter wil trouwen. Hij kijkt naar me of ik niemendal ben, oom, net als u. Ik heb hem nog niet mee, maar dat komt wel."

Meneer Lemain knikte, maar zijn blik dwaalde weg van Victor's gezicht, naar het valies.

„Breng dat ding alsjeblieft dadelijk naar je... klant."

Victor nam het valies op en liep naar de deur.

„Wacht even! Heb je... een behoorlijk pak om aan te trekken vanavond?"

„M'n oude smoking, oom. Of lijkt jacquet u beter?"

Meneer Lemain bromde:

„Een zotskap met belletjes zou voor jou 't beste zijn. Maak dat je weg komt!"

„Moet ik terugkomen, oom?"

„Wat wil je zelf 't liefste, terugkomen of niet?"

„Ik zal hier graag zoo goed werken als ik kan."

„Kom dan maar terug morgenochtend."

Een half uur later had Victor het valies afgeleverd. Hij wist, dat Louise's vader na kantoor tijd ergens placht te gaan kaarten, dus dacht hij: een kop thee, door Louise ingeschonken, zou me wel goed doen. Hij trof Louise alleen. Victor deed het verhaal van zijn avonturen en de jongedame kreeg een kleur van 't luisteren. Zij had een levendige verbeelding, dus ze zag Victor al, doodgebeten door een koppel slangen, en den laatsten adem uitblazend op een kaalgesleten Brusselsch karpert.

„Dat moet ik aan vader vertellen."

En onmiddellijk daarop kwam vader, niet bijzonder in zijn humeur. Hij groette den jongen man met opzettelijke koelheid.

„Bent u niet gaan bridgen, vader?"

„Doe niet zulke malle vragen. Als ik was gaan bridgen, was ik hier toch niet."

„Victor zal u een ontzettend grappig verhaal vertellen over ratelslangen."

„Hè? Noem jij iemand, dien je zoo oppervlakkig kent als meneer Orde, zoo maar bij zijn voornaam?"

Louise antwoordde, licht gepikeerd:

„Als ik hem alleen maar oppervlakkig kende, deed ik dat ook niet, vader!"

Meneer Laurent keek in een paar schitterende oogen. Hij zweeg wijselijk. Louise gaf hem een kop thee. Victor, door een klein voetje onder de tafel aangemoedigd, deed andermaal zijn opzienbarend verhaal. 't Klonk nu nog pakkender dan den eersten keer. Er kwam een lach eerst in de oogen van meneer Laurent, toen om zijn mond, en toen over zijn heele gezicht.

„En je oom heeft je natuurlijk de bons gegeven?"

„Nog niet, meneer. Die cliënt, dien hij bij zich had, was namelijk de hertog van Visenbourg."

Dit maakte een merkbaaren indruk op meneer Laurent.

„Maar dat is toch juist het ergste?"

„Nee, meneer; de hertog had plezier in die eigenaardige combinatie van ratelslangen en liefde."

„Dan heb je mij niet alles verteld, Orde. Van die liefde, die den hertog zoo gepakt schijnt te hebben, weet ik nog steeds niets. Ik vind liefde altijd interessant, al ben ik geen hertog. Waar zit die liefde?"

„Hier," antwoordde Victor.

„Die liefde ben ik, pappie," kigde Louise.

Makelaars moeten steeds werken volgens een anders smaak, afwijkend van den hunnen. Zij krijgen handigheid in het aanvoelen, wat de klant wenscht. Nog nooit was in meneer Laurent de gedachte opgekomen, dat zijn dochter Victor Orde wenschte. Nu hij voor het feit stond accepteerde hij het. Hij stelde de geenszins onredelijke vraag:

„Waarom val je me met zooiets op mijn lijf, terwijl ik thee zit te drinken?"

„We wouen u zoolang mogelijk sparen, vader."

„Ik begrijp wel, dat een kantoorbediende bij u niet in aanmerking zou komen, meneer. Maar nu ik handelsagent ben, net als u, kunnen we als man tegen man met elkaar praten."

Meneer Laurent ging een beetje rechter zitten.

„Ik geloof," zei hij stijf, „dat ik u nu moet verzoeken, heen te gaan, meneer Orde."

„Met alle genoegen, meneer Laurent. Mag ik terugkomen?"

Louise zei zacht, maar duidelijk verstaanbaar:

„Victor dineert vandaag met den hertog van Visenbourg. Misschien komt hij daarna terug."

„Ga je... ga je bij den hertog dineeren?"

„Jawel, meneer. Bij Busque."

„Ik zou na dat eten Victor z'n borst wel eens na willen meten, vader, om te zien, of die niet hoger is geworden."

„Ik lever wijn aan Busque," zei meneer Laurent. „Als de hertog iets mocht zeggen over den port..."

„Dan zal ik hem vertellen, waar die vandaan komt," lachte Victor.

Meneer Laurent maakte een gebaar, dat van alles beteekenen kon.

„Tot vanavond, Victor," zei Louise.

Een week later bestelde de hertog van Visenbourg een groote bezending ouden port bij meneer Laurent. Victor en Louise hebben meubels gekocht op afbetaling. De heeren Lemain en Baston zijn een bediende kwijt, en hebben er een piepjongen compagnon bij.

„Nu heb ik ook eens voor makelaar gespeeld," zegt de hertog.

Tot Uw Dienst geeft een eigen maandblaadje uit voor zijn abone's, om hen van distributie- en andere perikelen op de hoogte te houden. De heele staf komt er aan te pas, wanneer de expeditie plaats moet vinden.

De Haagsche jeunesse dorée staat

TOT UW DIENST

U hebt iemand nodig, om uw brood- of boterkaarten van het distributiekantoor te halen. Of om op uw baby te passen. Of om u te helpen bij den inmaak. Of om te poseeren op uw schildersatelier. Of om nu eindelijk 'ns klaar te komen met dat hoofdbrekend verduisteringsprobleem. Of om die omslachtige distributiebescheiden in te vullen. Of om een bejaarde logée met haar koffer in dezen taxiloozen tijd naar den trein te brengen. Of om voor de zieke vrouw des huizes een dieetmaaltijd gereed te maken. Of om uw oude winterjassen te gaan inruilen tegen bons voor nieuwe. Of om u veilig door verduisterd Den Haag te geleiden. Of om bij uw verhinderd uw hond op gegarandeerd afdoende wijze uit te laten. Of om uw overbodige

U geeft uw oude jassen maar mee aan Tot Uw Dienst. En kant en klaar worden u straks de speciale vergunningen voor den aankoop van nieuwe exemplaren thuisbezorgd.

En moet uw logé zonder taxi maar met een zwaren koffer naar het station? Tot Uw Dienst beschikt over even decoratief als ridderlijk geleide.

distributiebons te ruilen tegen andere, waar u meer behoefte aan gevoelt. Of om in een gewichtige of delicate aan gelegenheid een boodschap discreet en vertrouwd over te brengen. Of u hebt gebrek aan een vierden man op uw bridge-avond. Of bij een andere gelegenheid misschien aan een olifant-van-middelbarenleeftijd....

Welnu, dat kunt u in Den Haag allemaal met een simpel telefoontje gedaan krijgen.

Onder de even bezielende als doortastende leiding van mr. C. D. A. baron van Lijnden heeft zich de laatste maanden 'n groepje jongelui verenigd, wier lust en leven het eenvoudige is, hun medemenschen zoo soepel en storingsvrij mogelijk door al de kleine narigheden van dezen tijd heen te helpen.

Uit de twee dames en twee heeren, die eind Augustus dit instituut Tot Uw Dienst stichtten, is nu al een groep van twaalf gegroeid, een algemeen service-bureau van uitsluitend ontwikkelde jongelui,

Is uw schilderclubje verlegen om een beeld van een model? Daarin is Tot Uw Dienst minstens zoo goed gesorteerd als in olifanten.

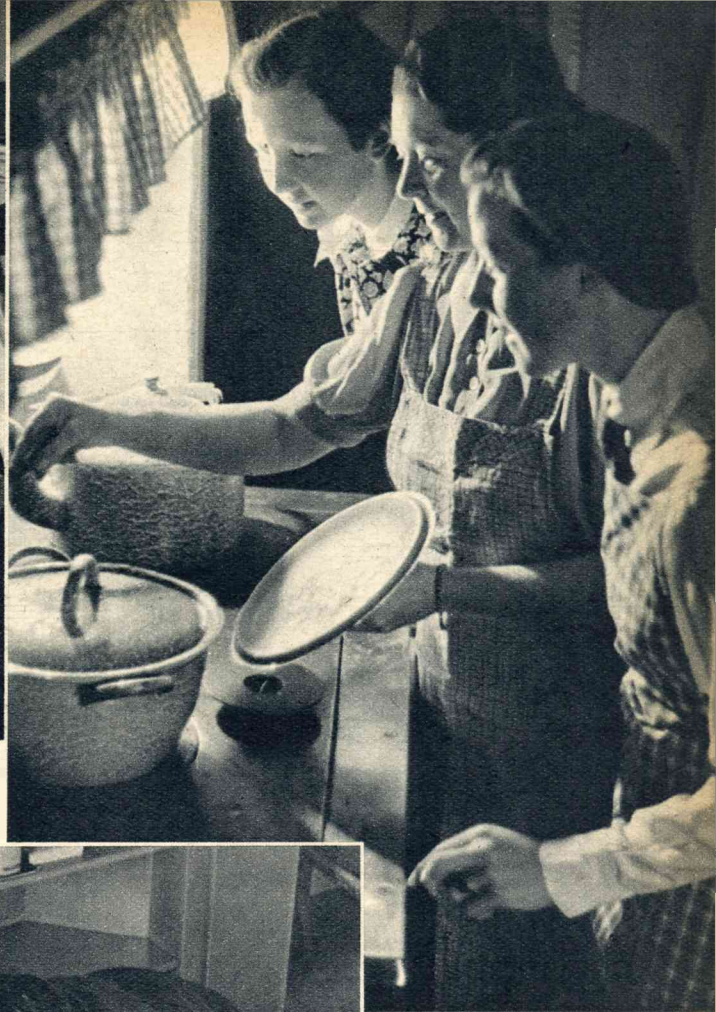

En ook de kunst om met de tijdens de distributie meest schaarsche hulpmiddelen toch een voldoende en smakelijken maaltijd te bereiden heeft voor Tot Uw Dienst geen geheimen meer.

die datgene voor u wenschen te doen, wat u bezwaarlijk aan anderen zoudt durven toevertrouwen. Al spoedig hadden eenige honderden gezinnen zich op deze instelling geabonneerd. Trouwens niet voor alle diensten is het noodzakelijk geabonneerd te zijn. Hulp, service in den waren zin te geven, staat op den voorgrond bij deze actie. En het is een lust te zien, hoe hier met animo, met plezier gewerkt wordt, op de eerste plaats om werkzaam en voor medemenschen nuttig te zijn. En ook, omdat het een zeldzaam voorrecht is, te werken louter onder gelijkgezinden en gelijkgestemden.

En zóó aanstekelijk werkten dit enthousiasme en dit voorbeeld, dat in Rotterdam en Arnhem reeds eenzelfde dienst gesticht werd, en dat er thans ook te Velp, Hilversum, Zutphen en zelfs Brussel in voorbereiding zijn.

Jawel, maar hoe dat nu zit met die olifanten, wilde u

Om in noodgeval de zieke huisvrouw aan haar dieetmaaltijd te kunnen helpen, volgen de dames van Tot Uw Dienst 'n speciaal cursus.

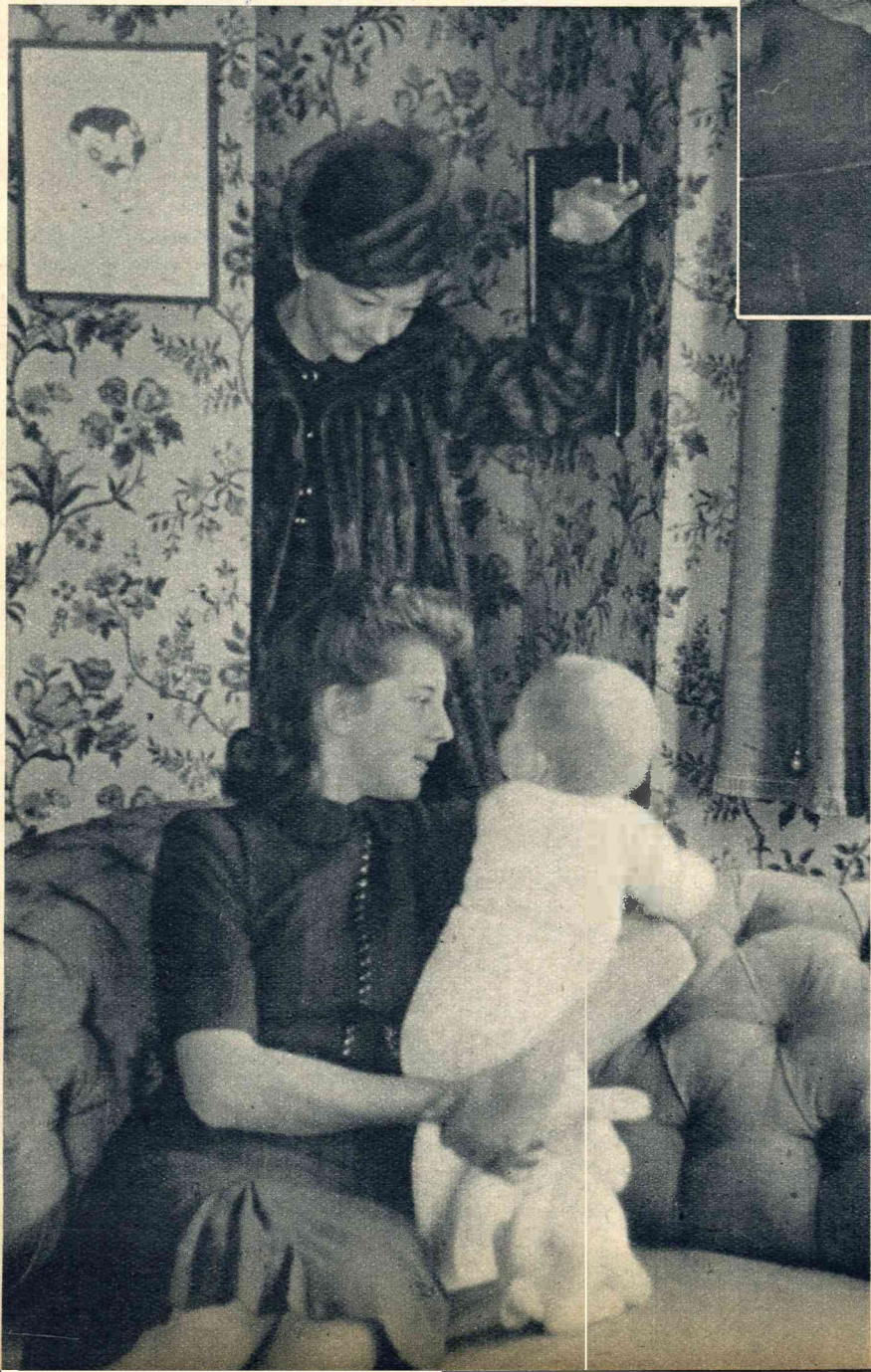

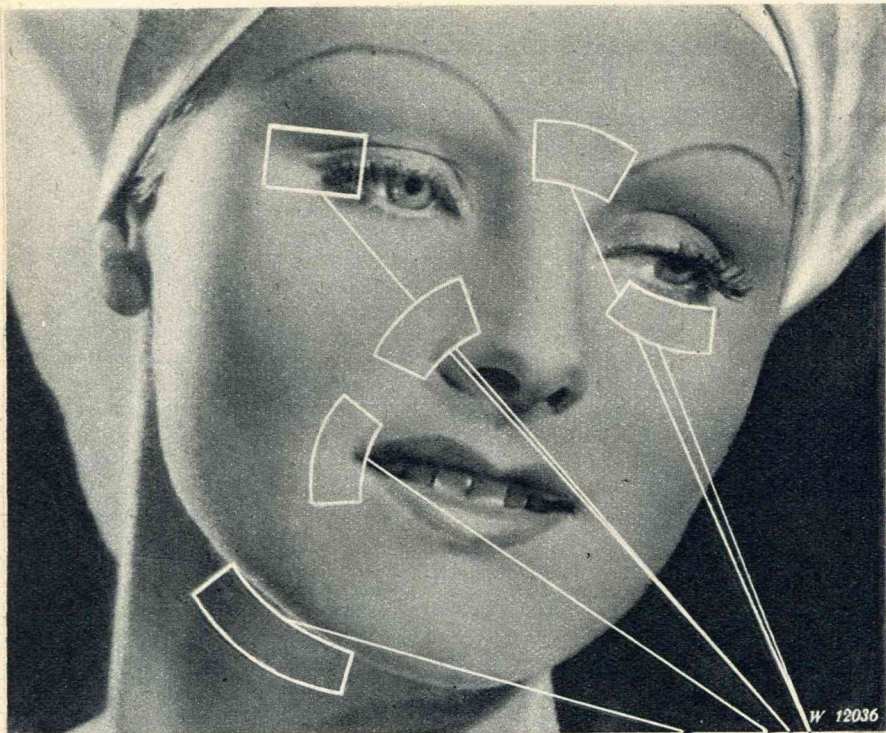
Hebt u ook zoo'n last, dat uw verduisteringsmateriaal zoo hardnekkig blijft kieren? Tot Uw Dienst heeft in een uurtje al uw kieren onder de knie.

Deze worden dan weer met zand bedekt en dat zand moet worden aangestampt. Voor de daartoe tot nog toe gebruikte kikkers is geen benzine beschikbaar. En toen men zich het hoofd er mee brak, hoe aan een olifant te komen, die dit stampwerk zou kunnen overnemen, kwam iemand op het denkbeeld de nergens voor staande hulp van Tot Uw Dienst in te roepen. En wat dacht u? Op het oogenblik loopen er twee olifanten te stampen, dat hooren en zien u vergaat!

Als u geen hulp hebt en toch noodig uit moet — Tot Uw Dienst heeft wel iemand, wier lust en leren het is, op uw baby te passen!

Wat ze voor de brandstofdistributie allemaal van je weten moeten! Dat in te vullen, laat u 't best maar aan Tot Uw Dienst orer! (Eigen opnamen)

Geeft van uw 20ste jaar af aan DEZE plekken uw aandacht.

Dit zijn de plekken, waar de gevolgen van een slechte functioneering der huidklieren en onvoldoende voeding van het huidweefsel zich het eerste openbaren. Uitgezette poriën, heel kleine rimpeltjes bij de mond en ooghoeken en bij de neuswortel, onreine en slappe huid zijn daarvan de eerste kenteekenen. Voorkomt te juister tijd dit gemis aan schoonheid door toepassing van een rationeele huidverzorging, die de natuurlijke functies van Uw huid ondersteunt en completeert. De Kaloderma-Schoonheidspreparaten zijn samengesteld op basis van de laatste biologisch-cosmetische onderzoeken. Na een kortstondig gebruik zult U constateeren, dat zij Uw huid weer elastisch, soepel en frisch maken. Als U iets naders over de verbluffende werking van deze preparaten wilt weten, vraagt U dan kosteloos even het boekje „Kaloderma-Schoonheidspreparaten” aan, waarin alles staat, wat de dames van de hedendaagsche huidverzorging moeten weten. Aanvragen te richten aan: **Firma E. M. Schlösser, Postbus C. 370, Amsterdam.** Hoofdagenschap der Kaloderma fabriek, Karlsruhe.

KALODERMA-REINIGUNGS CREME

Doozen: F. —.75 en Potten: F. 2.—

KALODERMA-AKTIVCREME

Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA-GESICHTSWASSER

Flacons: F. 1.35 en F. 2.—

KALODERMA-TAGESCREME

Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA

EEN NIEUWE WEG NAAR
NIEUWE SCHOONHEID

Schoonheidspreparaten

WOND- EN KINDER-POEDER, PASTA

IN HET VAARWATER DER LIEFDE

door W. W. Jacobs

De brik Elizabeth Barston kwam met een vaart de rivier opgestoomd, alsof zij snakte naar de genietingen van Londen. De kapitein, op het stuurrad geleund, was midden in een heet dispuut met den stuurman, die hem de hygiënische, economische en moreele voordeelen van de geheelonthouding uiteenzette, met veel kracht van woorden, maar tamelijk eentonig. „Die weinig drinken, eten des te meer,” zei de schipper tot besluit.

De stuurman keek hem verbijsterd aan; toen zochten zijn oogen de kombuis. „Meer eten!” sputterde hij. „Daar moet je hier net om komen. Gisteren leek het vleesch wel baksteen, vandaag smaakte 't als 'n droge spons. Deze reis heb ik heelemaal op beschuit geleefd en voor den enkelen pieper, dien ik gegeten heb, moet ik naar den dokter, zoodra ik aan wal kom.”

„Zoo gauw ik een anderen kok kan enteren, vliegt hij er uit,” zei de kapitein. „Aan de herrie te hooren, heeft ie 't kolossaal druk.”

„Ik laat hem den heelen boel schoonmaken voor zijn opvolger,” legde de stuurman uit.

„Zoo gauw ik een ander heb, gaat hij er uit,” herhaalde de kapitein, terwijl hij bukte en strak vooruit keek. „Ik heb al net zooveel zin als jij om vergiftigd te worden. Toen ik hem aannam, zei hij, dat ie koken kon; dat had ie van z'n zuster geleerd, zei-die.”

De stuurman bromde wat, liep weg en luchtte zijn gemoed door zijn hoofd in de kombuis te steken en den kok te bevelen, alle gereedschap afzonderlijk klaar te zetten voor zijn inspectie. Een gat in de braadpan schreef de kok toe aan zijn harde werken.

De rivier werd nauwer, en de brik zocht door het drukke verkeer op het water heen haar oude ligplaats aan de Bullerkaai. Die werd ingenomen door een zeilbark, maar kwam al gauw weer vrij, omdat de mooie boot, bang voor beschadiging, ruim baan maakte en een minder gunstige plaats opzocht, zij het onder levendig protest.

De mannen op de kade hadden hun dag erop zitten en toen de bemanning van de Elizabeth Barston de brik had gemeerd, ging zij naar beneden om zich op te knappen voor een avondje aan den wal.

Een lichte, vlugge voetstap op de kaai trok de aandacht van den kapitein, die tegen de verschansing geleund zijn pijp rookte. Juist achter hem hield dat geluid op en toen hij zich omdraaide, keek hij in de zachte, bruine oogen van het knapste meisje, dat hij ooit gezien had.

„Kunt u mij opk zeggen of mr. Jewell aan boord is?” vroeg zij met een glimlach.

„Jewell?” herhaalde de kapitein. „Jewell! Dien naam ken ik niet.”

„Hij moet hier aan boord zijn,” zei het meisje, iets meer teruggetrokken. „Dit is toch de Elizabeth Barston?”

„Hoe heet ie met z'n voornaam?” informeerde de kapitein nadenkend.

„Albert,” antwoordde het meisje. „Bert,” voegde zij er aan toe, toen de ander zijn hoofd schudde.

„O, de kok!” zei de kapitein. „Ja, die is in de kombuis.”

Hij stond haar maar aan te kijken en vroeg zich onderwijl in een vreemde ver-

bijstering af, wat hij toch wel zag in zoo'n klein, bleek, schraal...

Het meisje onderbrak z'n overpeinzingen. „Hoe kijkt hij?” vroeg ze glimlachend.

Hij stond op 't punt, haar dat te vertellen, toen hij zich plotseling de verklaring van den kok herinnerde omtrent zijn leermeesteresse in de kookkunst. „'t Gaat wel,” zei hij langzaam. „'t Gaat wel. Is u zijn zuster?”

Het meisje lachte en knikte. „J...ja,” zei ze toen. „Zou u hem even willen zeggen, dat ik op hem wacht?”

De kapitein richtte zich op en haalde diep adem. Dan liep hij naar voren en stak zijn hoofd in de kombuis.

„Bert,” zei hij vriendelijk. „Je zuster wenschte je te spreken.”

„Wie, zegt u?” vroeg mister Jewell op een toon van verbazing. Hij stak zijn hoofd buiten de deur en knikte; daarna, een beetje blozend van de inspanning, schoot hij zijn jas aan en ging naar het jonge meisje toe. De kapitein volgde hem.

„Dank u wel,” zei het meisje met een streelenden glimlach.

„U is heel welkom,” zei de kapitein.

Mr. Jewell stapte aan wal en na 'n oogenblik van aarzeling, schudde hij de hand van zijn bezoeker.

„Als u nog eens dezen kant uit komt,” zei de kapitein, toen zij weg wilden gaan, „dan vindt u 't misschien wel aardig de kajuit eens te bekijken. We zitten nou een beetje in den rommel, maar als u morgenavond zou komen om Bert af te halen...”

De oogen van het meisje flikkerden vroolijk en haar lippen trilden. „Dank u,” antwoordde zij.

„Sommige lui zijn gek op kajuiten,” zei de kapitein verlegen.

Hij bracht de hand aan zijn pet en keerde zich om. De stuurman, die juist aan dek was gekomen, keek het vertrekkende paar na en liet een zacht gefluit hooren.

„Hoe komt zoo'n knap ding ertoe, met zoo'n sloomen duikelaar aan te pappen?” merkte hij op.

„'t Is zijn zuster,” antwoordde de kapitein, eenigszins scherp.

„Toch niet die, die hem het koken heeft geleerd?” vroeg de ander haastig. „Alle macht! 'k Wou, dat ik eens vijf minuten met haar alleen was, dan zou ik haar 'ns een en ander vertellen, waar ze wat van leeren kon. Ze zou wat van me te hooren krijgen! Ik zou 't zeker niet onder stoelen of banken steken, wat ik van haar dacht.”

„Kom, kom,” suste de kapitein, „zoo erg is 't niet. Voor een beginnening is hij nog zoo kwaad niet, ik heb ze slechter gekend.”

„Zoo kwaad niet?” herhaalde de stuurman. „Zoo kwaad niet? En” — zijn stem beefde — „je wou hem toch z'n congé geven?”

„Ik wil het nog 'ns een reis met hem probeeren, George,” antwoordde de kapitein. „'t Is een hard gelag voor zoo'n jongen, als ie geen kans krijgt. Ik ben nooit zoo streng geweest. Leven en laten leven, dat is mijn leus. Wat gij niet wilt, dat u geschiedt...”

„Je wordt sentimenteel op je ouwen dag,” bromde de stuurman.

„Ouwen dag,” zei de ander gekrenkt.

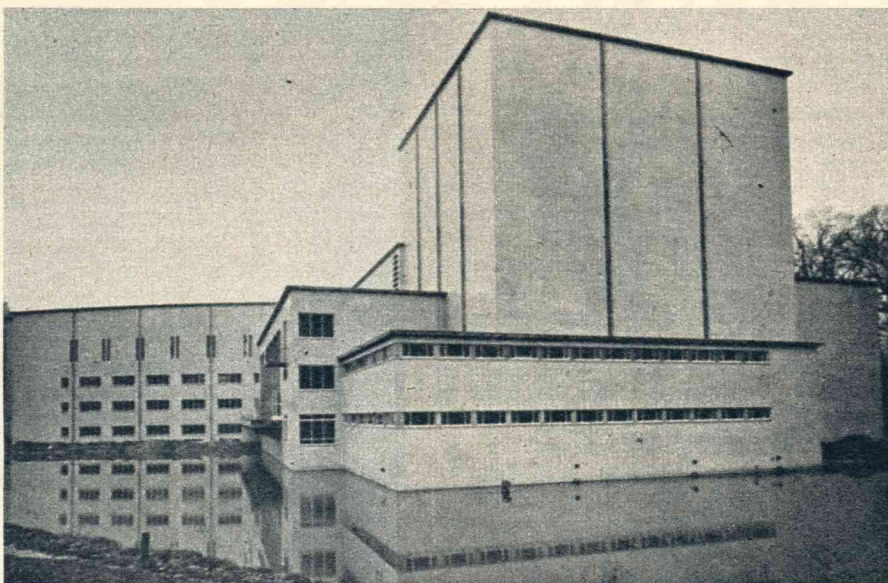
Vervolg op blz. 10

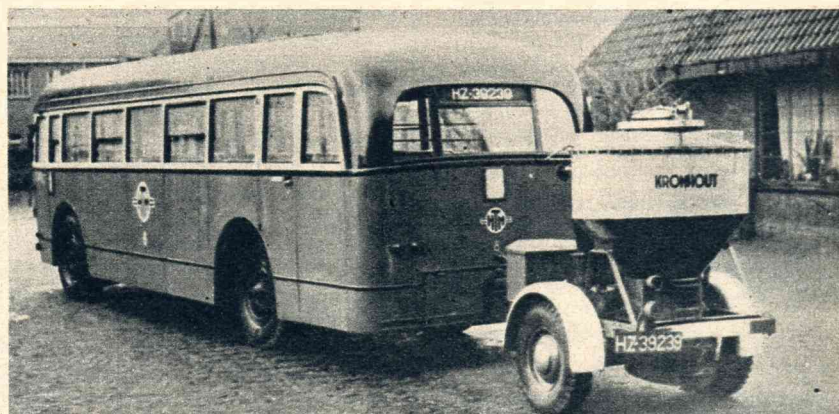
Te Huizen (N.H.) zal vermoedelijk een verordening worden uitgevaardigd, welke iederen inwoner van deze gemeente verplicht er zorg voor te dragen, dat de woningen zoowel van binnen als van buiten er behoorlijk uitzien. Bovenstaande huizen in een oud straatje zullen spoedig een restauratie dienen te ondergaan, daar ze anders onbewoonbaar verklaard zullen worden.

In den laatsten tijd bestaat buitengewoon groote belangstelling voor den verkoop van boomen. Op de buitenplaats „Huis te Vogelenzang” werd vorige week een groot aantal eiken, iepen, beuken etc. publiek verkocht. Een driehonderdjarige beuk wordt door een adspirant-kooper gemeten.

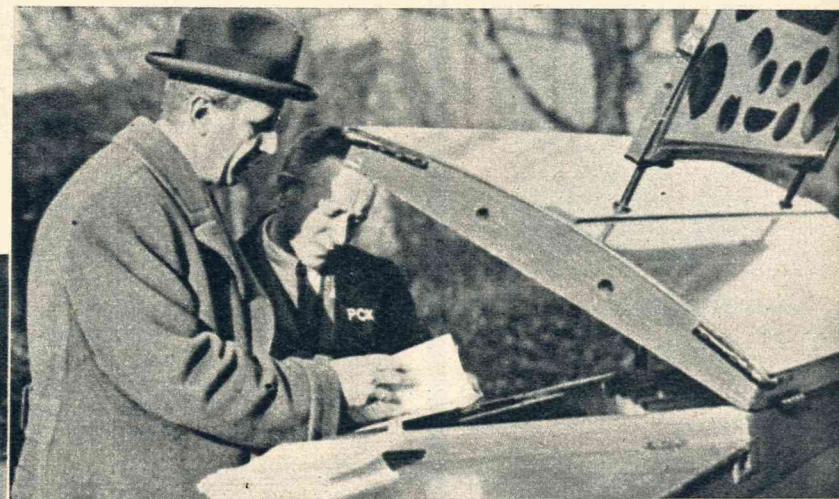
Binnenlandsch nieuws

De nieuwe Utrechtsche schouwburg van den bekenden Hilversumschen bouwmeester Dudok nadert z'n voltooiing. — Een exterieur-opname van dit fraaie gebouw, gezien van den Wittevrouwensingel.

Ook de bussen van de H.T.M. te Den Haag zullen in den vervolge op houtgas gaan loopen. Het eerste exemplaar is afgeleverd en heeft met succes zijn proefrit afgelegd.

In het geheele land heeft men een aanvang gemaakt met de verspreiding van het boekje „Wilt u de waarheid weten?” Te Den Haag reikte dr. Fischböck een exemplaar uit aan een bakker.

De nieuwe kunstijsbaan in de Apollohal te Amsterdam heeft haar poorten voor de liefhebbers geopend. De eerste schaatsers vertoonen hun kunsten op de spiegelgladde baan.

De looplamp, de nieuwste vinding van een vernuftig Amsterdammer, vormt een handig hulpmiddel voor den wandelaar in de duisternis. Het geheel bestaat uit een wandelstok en klein wiel, waarop een fietslantaarn en een dynamo gemonteerd zijn.

(5 foto's Polygoon,
2 foto's Pax Holland)

Een „vogelnestje” aan de ringen ...

en toch geen last van slordig haar!

„Het vogelnestje is de heerlijkste oefening, die er bestaat”, denkt Els, als zij het eerst van allemaal in deze moeilijke houding hangt. De meeste meisjes hebben er een hekel aan, omdat zij er zulk slordig haar van krijgen. . . .

Els kent dit bezwaar niet: zij robbedoet zo veel zij wil! Verbeeld je, dat je bij alles wat je deed aan je haar moest denken!

Els ziet er altijd even verzorgd en aantrekkelijk uit, omdat zij geregeld Blondona, het moderne, alkalivrije haarwasmiddel, gebruikt.

Blondona en Brunetta zijn beide volkomen alkalivrij. Blondona maakt door het preparaat Kamillioflor, het extract van bergkamillen, zelfs donker geworden blond haar weer licht en glanzend.

Brunetta, dat Hequil bevat, verleent donker haar een diepe, warme gloed. Na het wassen met Blondona of Brunetta is het haar bovendien gemakkelijk te kappen en droogt het ook bijzonder vlug!

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR
DE MODERNE ALKALI-VRIJE HAARWASMIDDELEN

VH 145-049

In het vaarwater der liefde

Vervolg van blz. 8

„Ouwen dag! Ik ben nog geen zevenendertig.”

„Dan schiet je toch al op,” zei de stuurman. „Bovendien zie je er oud uit.”

Voor den spiegel in de kajuit onderzocht de kapitein tien minuten later die beschuldiging. Hij bedekte zijn baard met z'n hand en probeerde zich voor te stellen, hoe hij er zonder uit zou zien. Bij wijze van tegemoetkoming ging hij uit en liet zijn baard kort en puntig knippen. Het spiegelglas glimlachte goedkeurend bij zijn terugkeer; de stuurman glimlachte ook en gaf desgevraagd als zijn meening te kennen, dat de kapitein er nu uitzag als z'n eigen kleinzoon.

‘t Was laat, toen de kok terugkwam, maar de kapitein, die op het dek naar hem had uitgezien, hield hem staande om een lucifer en begon luchtig een kort gesprek. Eerst was mister Jewell een beetje verrast, maar hij raakte al spoedig op zijn gemak en toen het gesprek ongemerkt op miss Jewell kwam, uitte hij zich over haar met broederlijke vrijmoedigheid.

„Jullie brengt zeker den avond samen door,” vroeg de kapitein voorzichtig.

Jewell keek hem met een schuinen blik aan. „Ja, met koken,” antwoordde hij en bracht zijn hand aan den mond om een lachje te verbergen.

Toen zij van elkander gingen, hield de kapitein met vriendelijk gebaar zijn hand op den schouder van den kok en hij toonde daarbij een belangstelling voor diens welzijn, die even ongewoon als vleidend was.

De stuurman kreeg den volgende morgen slechts een schraal onthijt, maar zijn superieur, die in de troebele koffie en in het aangebrande spek de hand van miss Jewell zag, at het zijne met smaak. Hij hunkerde naar den avond; de kok had hem verzekerd, dat zijn zuster de uitnodiging om de kajuit te komen bezichtigen aangenomen en zoowat over niets anders gesproken had. De scheepsjongen was aan het schoonmaken gezet en toen hij begrepen had waarvoor, verwenschte hij het schoone geslacht hartgrondig.

Het scheen den kapitein een gunstig voorteken toe, dat miss Jewell de kajuitstrap afdaalde, alsof ze daar heelemaal aan gewend was, en haar geestdriftige uitlatingen over de kajuit maakten zijn voldaanheid compleet.

„‘t Lijkt wel een poppenhuis,” riep het meisje uit, toen zij de geheele ruimte-besparende inrichting van de kapiteins-hut tot in bijzonderheden bekeken had. „Maar nu mag ik uw tijd niet langer in beslag nemen.”

„O, ik heb niets te doen,” antwoordde de gastheer haastig. „Ik dacht erover, een eindje te gaan wandelen, maar zoo alleen is ook maar eenzaam. . . .”

Miss Jewell knikte. Zij sloeg haar oogen neer en gluurde onder de wimpers door naar den kapitein.

„Ik heb nooit een zuster gehad,” vervolgde de laatste ‘n beetje melancholiek. „Maar ik denk niet, dat u, als u er een had, ‘s avonds met haar uit zou willen,” zei het meisje.

De kapitein protesteerde. „Bert neemt u toch ook mee uit.”

„O, maar hij is niet zooals de meeste broers,” antwoordde zij ontwijkend, terwijl ze liefkoosend een hand op den schouder van den kok legde.

„Als ik een zuster had,” ging de kapitein een beetje onzeker door, „zou ik haar vast mee uit nemen. Vanavond,

bijvoorbeeld, zou ik met haar naar den schouwburg gaan.”

Miss Jewell keerde hem een kinderlijk onschuldig gezicht toe. „‘t Lijkt me prettig, uw zuster te wezen,” antwoordde zij kalm.

De kapitein wilde er iets op zeggen, maar zijn stem begaf hem. „Veronderstel nu maar, dat u mijn zuster is,” zei hij ten slotte, „dan gaan we naar den schouwburg.”

Miss Jewell keek den kok aan. „Bert zou ‘t niet leuk vinden,” zei ze beslist.

„N-nee,” viel de kok bij, terwijl hij de oogen van den kapitein ontweek.

„‘t Zou niet correct zijn,” merkte miss Jewell op; ze zat nu recht over-eind en zag er waarlijk zeer correct uit.

„Ik. . . eh. . . ik bedoel, dat Bert mee kon gaan,” zei de kapitein.

Tien minuten later zag de bemanning van de Elizabeth Barston vol verbazing haar kapitein met den kok aan wal gaan. De stuurman vergat zich zoozeer, dat hij aan ‘t fluiten sloeg, maar met groote tegenwoordigheid van geest gaf hij den scheepsjongen een draai om zijn ooren, toen de kapitein omkeek.

Een poos wandelde het drietal zwijgend door. De kapitein bouwde lucht-kasteelen, de kok voelde zich niet op zijn gemak, en het meisje, dat maar gestadig recht vooruit keek, scheen lichtelijk van haar stukken te zijn.

Zoo kwamen ze in Aldgate, en terwijl ze op den bus stonden te wachten, had miss Jewell met twijfels te kampen.

Zij bedacht, dat ze heelemaal geen zin had in den schouwburg en met warmte drong ze aan, dat de beide mannen alleen zouden gaan en haar thuis zouden laten. De kapitein pleitte tevergeefs, maar de kok kwam hem te hulp, en miss Jewell, ofschoon nog onder protest, werd in den bus geduwd. Zij vond vooraan een plaats en de kapitein en mister Jewell gingen achter haar zitten.

De drie uren in den schouwburg vervlogen maar al te gauw, ofschoon het meisje door de voorstelling zoo in beslag werd genomen, dat zij weinig aandacht voor haar gezelschap overhield.

Gedurende de pauzes toonde zij belangstelling voor haar omgeving en verschillende keeren vestigde zij de aandacht van den kapitein op de keurig uitzierende heeren in de stalleten en loges. Naar één man keek zij zoo aanhoudend, dat er ten slotte als antwoord ‘n tooneelkijker op haar gericht werd. „Wat grof van hem,” zei ze met een zachten glimlach tegen den kapitein.

Afkeurend schudde zij haar hoofd, maar het volgende oogenblik zag hij haar weer strak naar den tooneelkijker staren.

„Als u niet keek, zou hij ‘t wel gauw opgeven,” bromde hij tusschen zijn tanden.

„Ja, misschien wel,” zei miss Jewell, zonder evenwel haar oogen neer te slaan.

De kapitein zat op de pijnbank tot de lichten gedoofd werden en ‘t gordijn weer opging. Toen het opnieuw sloot, begon hij over het stuk te praten, maar miss Jewell gaf zulke vage antwoorden, dat haar gedachten ver weg bleken te zijn.

„Wie zou hij toch zijn?” fluisterde zij, terwijl ze nadenkend naar de loge tuurde.

„‘n Kellner, zou ‘k denken,” snauwde de kapitein.

Het meisje schudde haar hoofd. „Nee, daar ziet hij er te gedistingeerd voor uit,” merkte ze ernstig op. „Ik veronderstel dat hij me wel kent.”

ELEGANT
écht voor de vrouw van heden

STERK
écht voor dezen tijd

ELEGANT en STERK
De Kous met
LOODJE

Vertegenwoordiger: T.H. JANSEN-TAPHORN
Meerweg 47 - Bussum

Ouderdoms-verschijnselen

Dit woord heeft zijn verschrikking voor mij verloren, want ik neem voorzorgsmaatregelen door een verstandige levenswijze. Op de eerste plaats neem ik dagelijks de alombekende

ZIRKULIN
Knoflook-Pareltjes

zonder reuk of smaak

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten. 1-maands-verpakking Fl. 1.—

Bon

voor brochure en gratis-monsters van ZIRKULIN Knoflook-Pareltjes verkrijgbaar in bovengenoemde zaken.

Depot:

W. Moll, Oudemanstraat 330, Den Haag

De kapitein voelde lust om op te staan en alles te verbrijzelen; te beginnen met den man in de loge. Sinds een kleine tien jaar was dit weer zijn eerste liefdesepisode en hij was de zorgen en kwellingen, die aan zulk een toestand verbonden zijn, al vergeten. Toen de voorstelling afgeloopen was, wierp hij een dreigenden blik naar de loge. En zonder dat miss Jewell 't mocht merken, keek hij om zich heen, om er zeker van te zijn, dat ze door niemand gevolgd werden.

„'t Was buitengewoon,” zei de kok, toen ze weer in de frissche lucht kwamen.

„Bijzonder aardig,” beaamde het meisje, met een zachte, melancholieke stem. „Ik geloof, dat ik er nog eens heen ga, als jij op zee bent.”

„Toch niet alleen?” vroeg de kapitein ontsteld.

„Ik geef er niets om, alleen te zijn,” antwoordde miss Jewell kalm, „ik ben 't gewoon.”

't Antwoord van den ander ging verloren in den ren naar den bus, en voor den tweeden keer dien avond had de kapitein wel wat aan te merken op de rangschikking van hun zitplaatsen. En toen de plaats naast miss Jewell open kwam, werd deze direct weer ingenomen door een jongen man met een geruit pak aan en een dikke sigaar in zijn mond.

In Aldgate stapten ze uit en het meisje bedankte den schipper voor het gezellige avondje. Een aarzelende poging van zijn kant om haar naar huis te begeleiden, werd meteen de kop ingedrukt. De kapitein stond haar en den kok na te staren, totdat ze verdwenen in het drukke verkeer, en slenterde toen, diep in gedachten, naar zijn schip.

Den volgenden avond om acht uur zou de brik uitvaren, en het was al zes uur geweest, toen de kok terloops opmerkte, dat zijn zuster zou komen om afscheid van hem te nemen. Een half uur later verscheen zij inderdaad, maar ze had blijkbaar zoo weinig lust, de kajuit nog eens te zien, dat ze een buitensporige liefde voor de buitenlucht toonde.

Op aandringen van den kok kwam ze ten langenlaatste beneden en toen ze eenmaal daar was, veranderde haar stemming. Met een teedere bevalligheid, waardoor hij zich in den zevenden hemel waande, sprak ze den kapitein aan en vroeg met een glimlach in de richting van den jongen man: „Zult u heusch goed voor Bert zorgen?”

„Ik zal hem behandelen als mijn eigen broer,” zei de kapitein innig. „Nee, nog beter; ik zal hem behandelen als úw broer.”

De kok zat rechtop en terwijl de kapitein met miss Jewell praatte, knipoogde hij plechtig naar het vallicht.

„Ik weet dat ú het wel zult doen,” zei het meisje heel zacht, „maar ik denk, dat de mannen...”

„De mannen doen, zooals ik het wensch,” besliste de kapitein streng. „Ik ben de baas op 't schip — 't is nog half mijn eigendom ook — en iedereen, die hem iets in den weg legt, dwarsboomt mij. En als er iets is, dat je niet aanstaat, Bert, zeg je het mij maar.”

Mister Jewell beloofde het met een tinteling in zijn kleine zwarte oogen. Dan, iets mompelend over zijn werkzaamheden, wisselde hij een blik met het meisje en verdween naar dek.

„'t Is een aardige kajuit,” begon het meisje en schoof ondertusschen een eindje dicht naar den kapitein. „Ik veronderstel, dat die arme Bert zijn maaltijden zal moeten gebruiken in dat kleine, stoffige hok, aan den anderen kant van het schip, is niet?”

„'t Vooronder?” zei de kapitein, worstelend tusschen liefde en strengheid. „Ja.”

Het meisje zuchtte en de stuurman, die boven aan het vallicht stond te luisteren, hield zijn adem in van angst. Miss Jewell zuchtte nog eens, en heel onopvallend groeide de afstand tusschen haar en den schipper wel met twee heele passen.

„'t Is zoo de gewoonte,” stotterde de kapitein.

„Ja, natuurlijk,” zei het meisje koel.

„Maar als Bert graag hier wil eten, is hij welkom,” bracht de kapitein ten einde raad uit. „En hij kan achter slapen ook. 't Laat me koud, wat de stuurman ervan zegt.”

De stuurman stond op, liep weg, recht vooruit, stak zijn gebalde vuisten op naar den hemel en gaf zichzelf verlof, zijn woordenrijkdom zonder de minste beperking te niten.

„Weet u, wat ik van u denk?” informeerde miss Jewell, zich met een stralend gezicht naar hem toe buigend.

„Nee,” zei de ander. „Wat dan?”

Miss Jewell zweeg even. „Ik zal 't u maar niet zeggen, 't kon u wel eens ijdel maken.”

„En weet u, wat ik van u denk?” vroeg de kapitein op zijn beurt.

Miss Jewell keek hem kalm in de oogen, ofschoon haar mondhoeken toch even trilden. „Ja,” zei zij, totaal onverwacht.

Boven klonken voetstappen, die zwaar de trap afkwamen.

„'t Getij is bijna aan het keeren,” zei de stuurman, norsch, vanuit de deuropening.

De kapitein aarzelde, maar de stuurman ging opzij om het meisje te laten passeeren, en de eerste volde haar de trap op om haar aan wal te helpen. Uren naderhand was hij zich nog aan het afvragen, of ze nu werkelijk opzettelijk haar hand 'n seconde of twee langer dan noodig was in de zijne had laten rusten, ofwel dat zijn vaste greep verantwoordelijk was voor dat verschijnsel.

Hij werd wanhopig, toen ze Londen verlieten. Maar de noodzaak om te schipperen tusschen de eischen van een nijldigen stuurman en de belangen van een bleeken en erg stijfhoofdigen kok hief hem wat op uit zijn moedeloosheid.

„Hij zegt, dat ie voortaan achter slaapt,” bracht de stuurman moeilijk uit, terwijl hij naar 't bed van den kok wees.

„Juist, dat heb ik zoo geregeld,” zei de kapitein. „En hij zal voortaan ook hier zijn maaltijden gebruiken. Iets erover te zeggen?”

De stuurman ging op een kistje zitten en snakte naar adem. De kok, nog bleek, voelde aan zijn kleine, zwarte snorretje en keek hem met triomfeerende kwaadaardigheid aan. „Ik zei 'm, dat 't uw orders waren,” glunderde hij.

„En ik heb 'm gezegd, dat ik 't niet belofde te gelooven. Wie heeft er ooit gehoord van een kok, die achter z'n verblijf heeft? Wel, de gedachte alleen al is om te gieren.”

Hij lachte zelf ook, maar met een wonderlijk treurig gezicht, en, bang, dat hij zich niet goed zou houden, liep hij naar dek, en ging woest in 'n hoek staan mokken. En hij kwam niet naar beneden om te ontbijten, voordat de kapitein en de kok klaar waren.

Mister Jewell droeg zijn nieuwe waardigheid heusch niet met eere, en de onmacht van de andere leden der bemanning om hun ontevredenheid in krachtige termen uit te drukken, had

Geen KRASSEN
geen „luchtjes”!

Wit Anker

ABSORBEERT alle vuil

en

alle etensluchtjes volkomen!

* * *

Het is er de tijd niet naar, om onvoorzichtig met Uw keukengerei om te gaan. Pas op voor „schuurmiddelen”... Iedere keer, dat U dan een pan schoonmaakt, krast U een dun laagje glazuur of metaal los. Hoe dat op den duur moet werken, behoeft niemand U te vertellen.

Holle deeltjes. Wit Anker vormt holle korrels, die alle vuil en etensresten snel in zich opnemen. Dat is de veilige manier van reinigen.

Krasen onmogelijk! Wit Anker valt bij bevochtiging in microscopisch kleine deeltjes uiteen, en ieder deeltje wordt met een schuimvliesje omgeven. Wit Anker werkt „gesmeerd”, - en ieder korreltje is bovendien vrij van scherpe kantjes!

Wit Anker
HET VOLMAAKTE REINIGINGSMIDDEL
DOBBELMAN

„Wit Anker” kan door zijn veilige reiniging, voor vele werkjes zeep volledig vervangen. Dat spaart U zeepbonnen! „Wit Anker” is vrij!

Vervolg op blz. 14

Gezellige drukte, in Blijdorp, langs de nieuwe winkels aan den Statenweg.

Nieuwe winkelwijken te Rotterdam

Sierlijke bouw en geestige decoraties

In betrekkelijk korten tijd zijn de gloed-nieuwe winkelwijken te Rotterdam ontstaan, die, na de ramp van Mei j.l., uit den nood geboren werden. Men vindt deze winkelbuurten hoofdzakelijk in Blijdorp, Dijkzigt (bij het museum Boymans), langs Cool- en Goudschen Singel, op het West- en Libellenplein.

Daar kan men de uitgebreide complexen van frissche noodwinkels aantreffen, licht en sierlijk in hun fonkelnieuw aanzien en omgeven door het levendig beweeg van een zeer talrijk publiek.

De bouw der nieuwe winkels en be-

Lange noodwinkel-rijen zijn gekomen langs den Goudschen Singel. Zij trekken, met hun aardige etalages, veel belangstelling. Geheel op den achtergrond de molen van het Oostplein.

De nieuwe, fraaie winkels op „Dijkzigt”. — Op den achtergrond de toren van het museum Boymans.

Een ontmoeting, in Blijdorp, vóór de cafeteria.

Deze decoraties brengen een artistiek en frisch element naar voren, dat geheel is van een nieuwen geest en een nieuwen tijd. . . .

De kleding uit vroeger tijden heeft den kunstschilder Van Rhijn geïnspireerd, bij zijn gevelversiering van een groot kledingmagazijn aan den Statenweg.

drijven mag stellig geprezen worden. Men hoort dien bouw óók dikwijls roemen door deskundigen, om zijn origineelen stijl en het vriendelijk karakter, dat vooral sterk spreekt uit het kleuren- en lijnenspel en uit de geestige en vlotte decoraties, welke op kunstzinnige wijze werden aangebracht op diverse gevels en muurvlakten.

In een der magazijnen in Blijdorp kan men ook van buiten op de tweede verdieping komen!

De luifelschilderingen van Dolj Henkes geven een aardig cachet aan het noodwinkelcomplex „Noordblaak 1940”.

Nu de bekende oude Passage, aan den Coolingsingel, is verdwenen, is de nieuwe „Passage 1940”, langs den Nieuwen Binnenweg, een bescheiden, maar sierlijk en stijlvol „plaatsvervangster”. De fresco's zijn van de hand van Pieter den Besten.

In de moderne centra zijn groote en kleine zaken bijeen.

De eigenlijke noodwinkel is niet groot, maar doet wel gezellig aan, met zijn breede, overzichtelijke etalages. Hij bestaat uit slechts één winkelruimte, voldoende voor die zaken, wier artikelen niet al te veel plaats noodig hebben, zooals dit bijvoorbeeld het geval is met speelgoedwinkels e.a.

Naast het standaardtype van den noodwinkel zijn er grootere en groote bedrijven (modezaken, café-restaurants) en enkele handelskantoren, zooals in Blijdorp.

Zij werden eveneens uitstekend ingericht, hun ex- en interieurs mogen smaakvol en up to date genoemd worden.

In deze nieuwe Rotterdamse winkelwijken leiden de zakenmensen uit de vroegere binnenstad hun bedrijven weer met alle toewijding en activiteit. Zeer gevoelig zijn ze, als ze oude bekende gezichten zien, hetgeen voor hen het beste bewijs is van de goede bediening in het verleden. Bij de toewijzing der standplaatsen heeft men dan ook praktisch rekening gehouden met voort te zetten relaties en tradities.

Zoo vindt men op Dijkzigt bijvoorbeeld het

Blaak-complex, dat wil zeggen de groep van winkeliers, die vroeger langs de Blaak hun bloeiende zaken dreven.

Ofschoon men hier en elders tal van bekende namen aantreft, worden er enkele gemist van firma's, welke ook hun kans en gelegenheid dienen te krijgen.

De nieuwe winkelbuurten hebben niet te klagen over gebrek aan belangstelling. Integendeel! Vooral als het weer meewerkt, is het er druk in deze winkelwijken en de winkeliers doen er goede zaken.

Die drukte van winkelende mensen langs en in de nieuwe zaken levert een opgewekten aanblik op, die een vreugd is en een troost, na al het geledene. Zij geeft blijk van durf en energie der getroffen, van een mentaliteit, die pleit voor

„Vol verwachting klopt hun hart!” Belangstelling der jeugd voor een St.-Nicolaas-etelage.

Een der fonkel-nieuwe winkelrijen aan den Coolingsingel. Links een moderne wandschildering van J. H. Bal, die de industrieën voorstelt.

den Rotterdammer. Er werd steeds veel gesproken over de werkstad Rotterdam en den arbeidsszin van haar stoere bewoners.

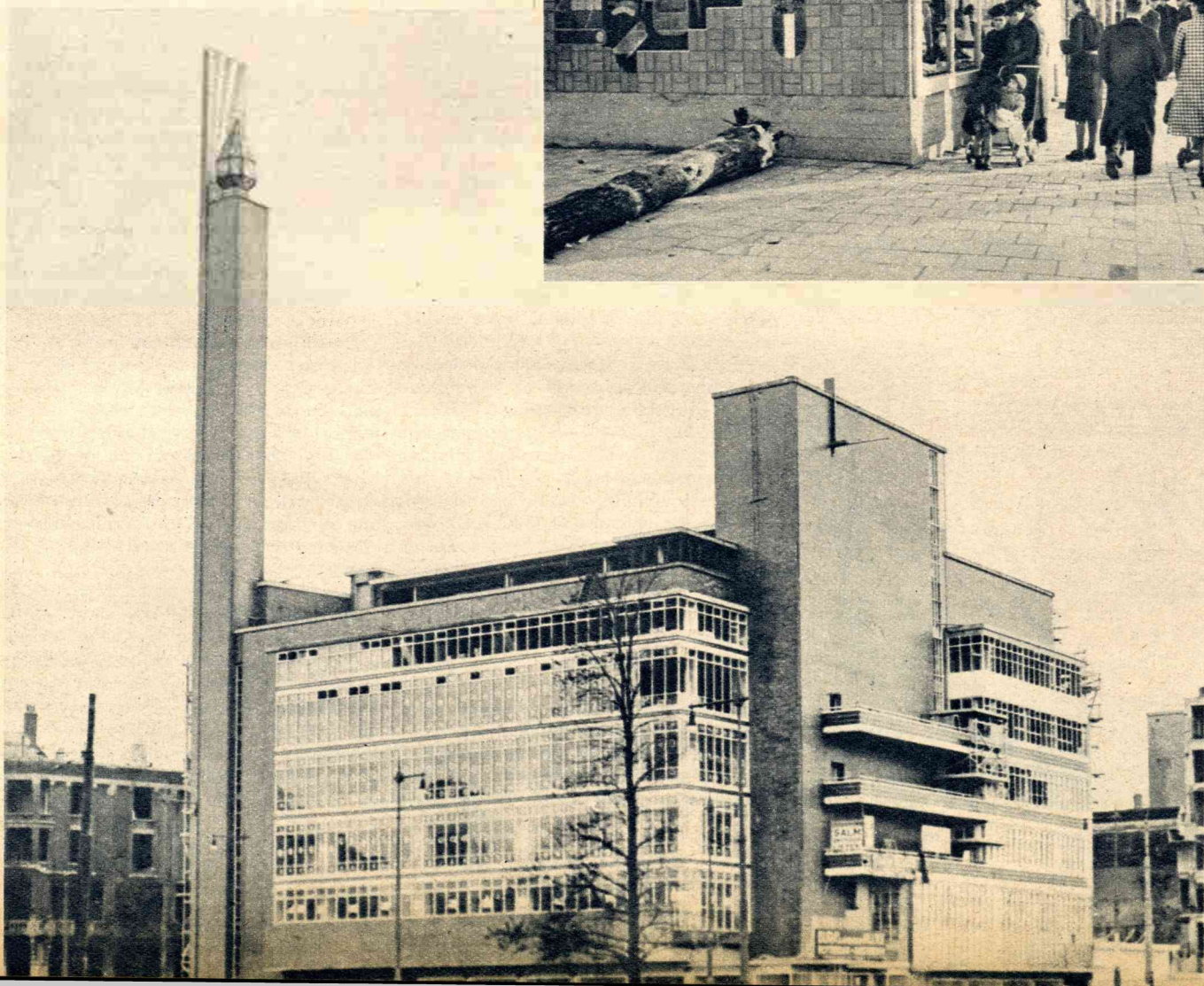
De waarheid dezer uitspraak wordt hier weer gestaafd door de feiten.

Mogen de winkels van Rotterdam zóó lang floreeren, totdat de winkeliers in een geheel nieuwe, moderne binnenstad, van weidschen aanleg, hun zaken blijvend hebben gevestigd.

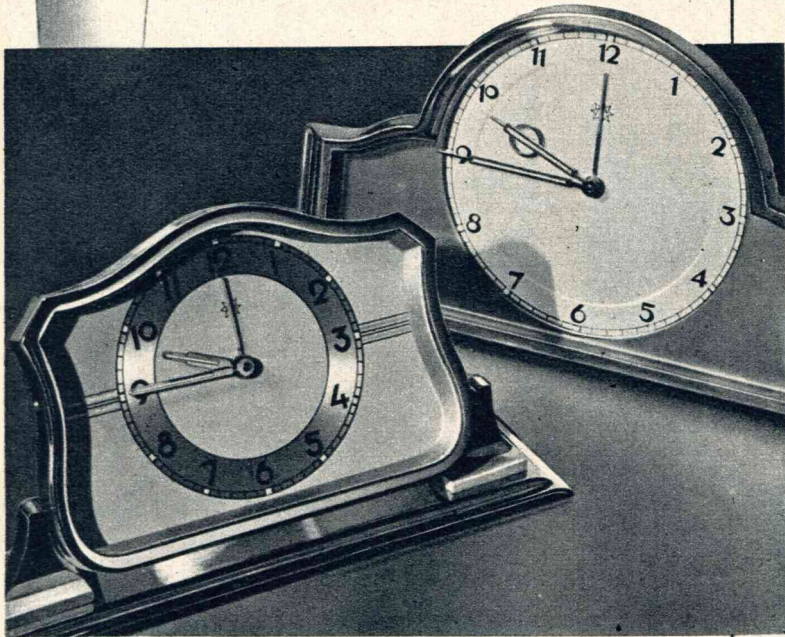
Aan de serie foto's der nieuwe winkelwijken van Rotterdam voegen we uog de afbeelding van den gedeeltelijk herstelden „Bijenkorf”, op het Calandplein, toe. Binnenkort zal dit deel weer voor het publiek kunnen worden opengesteld.

H.

De restauratie van een deel van „de Bijenkorf”, aan den Schiedamschen Singel, nadert haar voltooiing. — In 't begin van December hoopt men dit gedeelte te kunnen heropenen voor het publiek. (Foto's Kramer)

Stijlvol
en zeer practisch!

P. 748 A

Voor boudoir, schrijftafel of slaapkamer zijn er nu nieuwe, elegante Junghans-stijlklokjes met wekker! Blijvend betrouwbaar en smaakvol! U kunt nooit beter kiezen dan een Junghans-uurwerk, sedert drie generaties in de geheele wereld bekend als het betrouwbare merk.

Junghans
STIJLKLOKJES

IN ALLE GOEDE KLOKKENWINKELS MET HET JUNGHANS-SCHILD

Gütermann's
Naaizijde

ONVERANDERLIJK
BESTE KWALITEIT

OM ZEKER TE ZIJN, GELIEVE U OP HET
HANDELSMERK: „HET SCHAAKBORD“ TE LETTEN!

In het vaarwater der liefde

Vervolg van blz. 11

'n slechte uitwerking op hun humeur. Ze probeerden het met plagerijen, maar op dat punt kon de kok meer dan hij zelf wel dacht, en al hadden ze dat niet voor mogelijk gehouden, hij bewees hun denzelfden dag nog metterdaad, dat hij nóg slechter kon koken dan ze ooit hadden durven beweren.

Den vijftien dag bereikte de brik haar bestemming — Creekhaven — en mister Jewell bevond zich op dat oogenblik, als een geëerde gast, in de kajuit van den kapitein. 't Was een geriefelijk vertrek, maar, zooals de kok opmerkte, te groot voor één alleen. Hij begon ook, heel toevallig, over de voorliefde van zijn zuster voor het buitenleven, en omdat het een onderwerp was, dat den ander nooit verveelde, liet hij den vrijen teugel aan zijn tamelijk schilderachtige verbeelding.

Binnen veertien dagen waren ze in Londen terug en de kapitein vernam tot zijn teleurstelling, dat miss Jewell buiten de stad was. In deze omstandigheden wilde hij zich vastklampen aan den kok, maar dit heerschap wendde noodzakelijke bezigheden voor en wist gedaan te krijgen, dat hij twee dagen van de drie vrijaf had.

Den derden dag kwam miss Jewell naar Londen terug, en over de kaai wandelend, was ze aan het afscheid-wuiven, toen de brik juist de rivier op voer.

Omdat de kok op dat moment niet te zien was, veronderstelde de kapitein, dat haar groet voor hem was bedoeld. 't Fleurde hem weer eventjes op, maar den volgende dag was hij zóó moede-loos, dat de kok, die hierdoor zijn volle vertrouwen won, hem aanbood te schrijven, wanneer ze Creekhaven zouden bereiken en meteen een avondje af te spreken.

„En 't is heelemaal niet noodig, dat jij er ook bij komt, Bert,” zei de kapitein, weer moed vattend.

Mister Jewell schudde zijn hoofd. „Zij zou zonder mij toch niet gaan,” zei hij ernstig. „Je hebt er geen idee van, hoe typisch ze is. Altijd geweest, van jongsaf aan.”

„Nou, we zouden jou onderweg kwijt kunnen raken,” zei de kapitein nadenkend. „Is dat niks?”

„We kunnen het probeeren,” antwoordde de kok, zonder enig enthousiasme.

Tot zijn schrik had de kapitein, vóór ze Londen weer bereikten, verschillende manieren gevonden om van miss Jewell's gezelschap te genieten zonder tegenwoordigheid van een derde; enkele ervan waren zoo vernuftig, dat de kok, ondanks al zijn pogingen, geen middel kon uitdenken om 't te verhinderen.

De kapitein bracht zijn ideeën in praktijk, zoodra ze in de hoofdstad waren aangekomen. Tusschen Wapping en Charing Cross raakte hij den kok drie keer kwijt. Miss Jewell vond hem twee keer terug, maar den derden keer was 't zoo moeilijk, dat de kapitein zelf deel aan de jacht moest nemen. De kok luisterde onbewogen naar een sterk gekleurde schildering van zijn zorgeloosheid uit den mond van miss Jewell, en toen ze even pauseerde om adem te halen, wierp hij een sympathieken blik op den kapitein.

„'t Is even slecht als een kind schaken,” vond de laatste met goed voor-gewende verontwaardiging.

„Slechter,” zei 't meisje, terwijl zij haar lippen samenperste. Met een vol-harding, een betere zaak waardig, gaf

de kapitein den kok een kneepje in zijn arm en probeerde het nog eens.

Dezen keer had hij meer succes dan hij ook maar had kunnen droomen, en na tien minuten van waanzinnig zoeken merkte hij, dat ze alle twee weg waren. Hij zwierf urenlang op en neer, en 't was over elf, toen hij terugging naar zijn schip, waar de kok al op hem stond te wachten.

„We waren al bang, dat er iets met u gebeurd was,” zei de kok. „Kate was op de goede manier te werk gegaan. Vijf minuten, nadat u mij verloor, vond ze mij, en we hebben daarna alle hoeken en gaten afgesnuffeld.”

Den volgende avond gaf miss Jewell uitdrukking aan haar opluchting, en, ongemerkt naar het gezicht van den kapitein kijkend, voelde ze in haar binnenste iets steken, dat ze voor berouw hield. Het voorstel van den kok om naar den schouwburg te gaan, wees ze af; ze verkoos een langen bustocht te maken, en terwijl ze met den kapitein vooraan zat, liet zij het aan den kok over, een oogje in het zeil te houden vanaf zijn plaats, drie banken achter hen.

Het gesprek stokte een tijdje. Maar het drukke gewemel van de straten verleidde den kapitein zijn gezelschap eens te polsen over haar bekende voorliefde voor het buitenleven.

„Ik zou er wel van houden,” zei miss Jewell met een zucht. „Maar daar is geen kans op. Ik moet m'n kost verdienen.”

„U kunt — kunt toch trouwen met iemand, die buiten woont,” zei de kapitein met bevende stem.

Miss Jewell huiverde. „Trouwen!” spootte ze minachtend.

„De meeste menschen doen 't,” zei de ander.

„Verstandige menschen wachten er zoo lang mogelijk mee,” zei het meisje. „U hebt het toch óók niet gedaan,” voegde zij er met een glimlach aan toe.

„Ik ben erg dankbaar, dat ik 't niet gedaan heb,” wierp de kapitein, met een zekere bedoeling, tegen.

„Zie je nu wel!” triomfeerde het meisje.

„Ik heb nooit iemand ontmoet, die me aanstond,” zei de kapitein, „voor... voordat...”

„Als ik ooit zou trouwen,” zei miss Jewell met opmerkelijke kalmte, „als ik ooit gek genoeg was, zooiets te doen, denk ik, dat ik zou trouwen met een man, die enkele jaren jonger was dan ikzelf.”

„Jonger?” vroeg de kapitein ontsteld.

Miss Jewell knikte. „Dat worden de beste echtgenooten,” antwoordde ze ernstig.

De kapitein begon dat punt te betwisten en mister Jewell, die juist op 'n plaats achter hen ging zitten, nam er met geestdrift aan deel. Een vuriger pleiter kon er niet gevonden worden, ofschoon zijn herhaling van de phrase „Mei en December” een gemis aan tact openbaarde, waartoe de kapitein hem niet in staat had geacht. Wat eerst een gloriëdag in zijn bestaan beloofde te worden, was nu bedorven en de ontgoochelde man ging naar bed met de vaste overtuiging, dat hij zoo'n hope-loos plan maar beter kon laten varen.

Met den mooien morgen herleefde ook zijn moed. Maar na iedere reis stond hij opnieuw versteld. De toewijding van den kok was voor iedereen duidelijk, maar miss Jewell was even veranderlijk als de barometer. Den eenen avond wilde de kapitein haar heelemaal loslaten,

overtuigd, dat hij haar beter zoo gauw mogelijk kon vergeten, en den volgenden dag konden haar manieren zóó vriendelijk zijn en haar blikken zóó zacht, dat slechts de tegenwoordigheid van den voortdurend waakzamen kok hem er vanaf hield, haar op staanden voet ten huwelijk te vragen.

Het einde kwam op een avond in October. De kapitein was gehaast teruggekomen uit de stad, beladen met pakjes, want miss Jewell had, na veel uitvluchtjes, erin toegestemd, dien middag de lunch door haar aanwezigheid op te luisteren. De tafel, door den scheepsjongen gedekt, kraakte onder het gezicht van ongewone luxe, maar het meisje was niet gekomen. De kok was er ook niet, en de eenige, die behalve den gezagvoerder van de kajuit gebruik maakte, was de stuurman, die, in 'n hoek gezeten, met veel smaak zijn eten verorberde.

„Neemt u geen thee?” vroeg hij.

„Tijd genoeg,” antwoordde de kapitein, verstoord over dat haasten. „Het zou jou ook geen kwaad hebben gedaan, als je eventjes gewacht had.”

„Gewacht?” zei de ander. „Waarop?”

„Op mijn visite,” was het antwoord.

De stuurman nam een flinken hap en roerde in zijn thee.

„U hoeft op hén niet te wachten,” zei hij met een grijns. „Zij komen toch niet.”

„Wat bedoel je?” vroeg de kapitein.

„Ik bedoel,” antwoordde de stuurman, terwijl hij met veel plezier voortging in zijn thee te roeren, „ik bedoel, dat 't duidelijk in de gaten liep, dat al uw vriendelijkheid voor den kok verloren moeite was. Hij heeft een baantje aan wal gezocht. Hij is er met Bill Hemp tusschen uit en hij laat je vriendelijk groeten.”

„Een baantje aan wal?” vroeg de kapitein, hem aanstarend.

„Ja!” zei de stuurman, terwijl hij 'n verre van gurnischlozen slok uit zijn theekopje nam. „Hij heeft u voortdurend voor den gek gehouden met alles, wat hij van u gedaan kon krijgen. Achter slapen, achter eten, geen aanmerkingen afwachten van wie dan ook, gratis uitgaan en royaal behandeld worden door den kapitein. . . . Bill zei, dat hij zóó moest lachen, toen Bert hem dat in geuren en kleuren vertelde, dat de tranen als regen over zijn gezicht liepen.”

„Dat zal wel,” meende de kapitein.

„U moest 't Bill zelf hooren vertellen,” zei de stuurman met leedvermaak, „ik kan 't lang niet zoo goed als hij. Hij heeft ons allemaal laten brullen van het lachen. Weet u, waar hij nog 't meeste lol van had? Dat u meende, dat dat meisje kokkie's zuster was!”

Met een doordringenden schreeuw leunde de kapitein voorover, terwijl hij den ander verbaasd aanstaarde.

„Met Kerstmis gaan ze trouwen,” zei de stuurman, de woorden smorend in zijn kopje.

De kapitein had zich opgericht en trachtte zijn gezicht weer in de plooi te zetten. Veel dingen had hij niet begrepen, tot zij hem nu plotseling duidelijk werden, en hij herinnerde zich nu ook

de vreemde manier, waarop het meisje hem had aangezien, toen zij hem den vorigen avond goeden nacht wenschte. De stuurman zat hem met belangstelling aan te kijken en was bezig hem verdere bijzonderheden te verschaffen, toen hun aandacht getrokken werd door voetstappen, die de trap afkwamen. Hij zette zijn kom voorzichtig neer en staarde in stomme verbazing naar de gestalte van miss Jewell in de deuropening.

„Ik ben een beetje laat,” zei de bezoeker, even blozend. Zij gaf den kapitein over de tafel heen een hand, en met het natuurlijkste gezicht van de wereld gingen zij zitten en begon haar handschoenen uit te trekken. De stuurman was de eerste, die zich bewoog; hij verliet de kajuit, zijn kin wrijvend en met een woedenden blik op den kapitein.

Miss Jewell tuurde naar het tafellaken. „Ik kom u vergiffenis vragen,” zei ze zacht.

„Er is niks om mij vergiffenis voor te vragen,” zei de kapitein, terwijl hij zijn keel schraapte. „Integendeel, ik moet het u doen.”

„Toen u me vroeg, of ik een zusje van Bert was, had ik geen zin om „nee” te zeggen,” vervolgde het meisje, „en eerst liet ik u voor de aardigheid met mij uitgaan, en toen zei Bert, dat het goed voor hem zou zijn, en toen. . . toen. . .”

„Ja,” zei de kapitein na een lange pauze.

Het meisje brak een beschuitje in kleine stukjes, en legde deze naast elkaar op het tafellaken. „Toen dacht ik niet, dat u zoo vaak zou komen,” zei ze zachtjes.

De kapitein haalde diep adem en probeerde naar het afgewende gezicht te kijken.

Het meisje veegde de kruimeltjes op, zij en ontmoette precies zijn blik. „Niet zoo erg dikwijls,” verduidelijkte zij.

„Ik ben een gek geweest,” zei de kapitein. „Ik heb dwaas gedaan. Ik heb mij op allerlei manieren bespottelijk aangesteld, maar als het kan, wil ik het graag weer in orde maken. . . .”

„Dat kan nooit,” zei het meisje hoofdschuddend. „Bert komt niet meer terug.”

„Nee, natuurlijk niet,” bevestigde de ander.

Het meisje beet op haar lippen. De kapitein dacht, dat hij haar oogen nog nooit zoo groot en glanzend had gezien. Het bleef lang stil.

„Tot ziens,” zei het meisje ten laatste, toen zij opstond. De kapitein kwam ook overeind, om haar uit te laten. „Het beste,” zei hij langzaam, „en ik wensch u beiden veel geluk.”

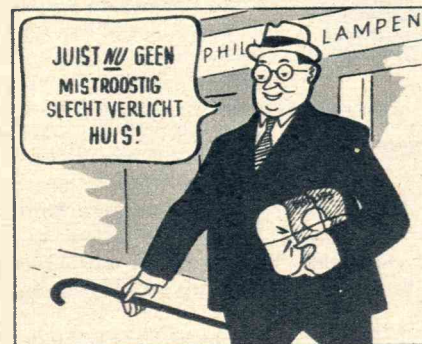
„Geluk!” herhaalde het meisje verast. „Waarom?”

„Omdat u gaat trouwen.”

„Ik ga niet trouwen,” zei het meisje. „Ik heb het vanmiddag met Bert uitgemaakt. Het beste, hoor.”

De kapitein liet haar een eind de trap op gaan, voor hij zijn tegenwoordigheid van geest terugvond. Maar toen, gehoorzaamend aan een krachtigen ruk aan den zoom van haar rok, daalde zij weer af en vergezelde hem gewillig terug naar de kajuit.

De vrouw, die tot andere gedachten werd gebracht!

Stroombezuiniging hoeft niet te leiden tot een somber, slecht verlicht huis. Vervang Uw lampen door Philipslampen en U bespaart terstond tot 20% op Uw stroom, zonder dat U zichzelf aan licht tekort doet!

Voor verkoudheid beschermen
Tegen hoest helpen

reeds **2 Rheila's** meermalen per dag.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

PETER

De eerste rijknecht op het landgoed „Willowbrook” is knap en gevat; hij is de lieveling van het vrouwelijk personeel, maar hij is hun steeds te glad af, totdat Annie, de bevallige kamenier, haar intrede doet op het landgoed. Peter begint nu te dromen en op warme, weldadige wijze heeft Jean Webster (de schrijfster van het beroemde boek „Vadertje Langbeen”) in dezen nieuwsten roman van de serie „Aronduurlectuur” de liefde tusschen Peter en Annie beschreven.

Koopt dit boek! Het verschijnt volgende week en 't kost slechts 15 cent. Verkrijgbaar bij onze bijkantoren, bezorgers en agenten.

WAAROM KORTEN THA

En waarom zien we totaal geen maan

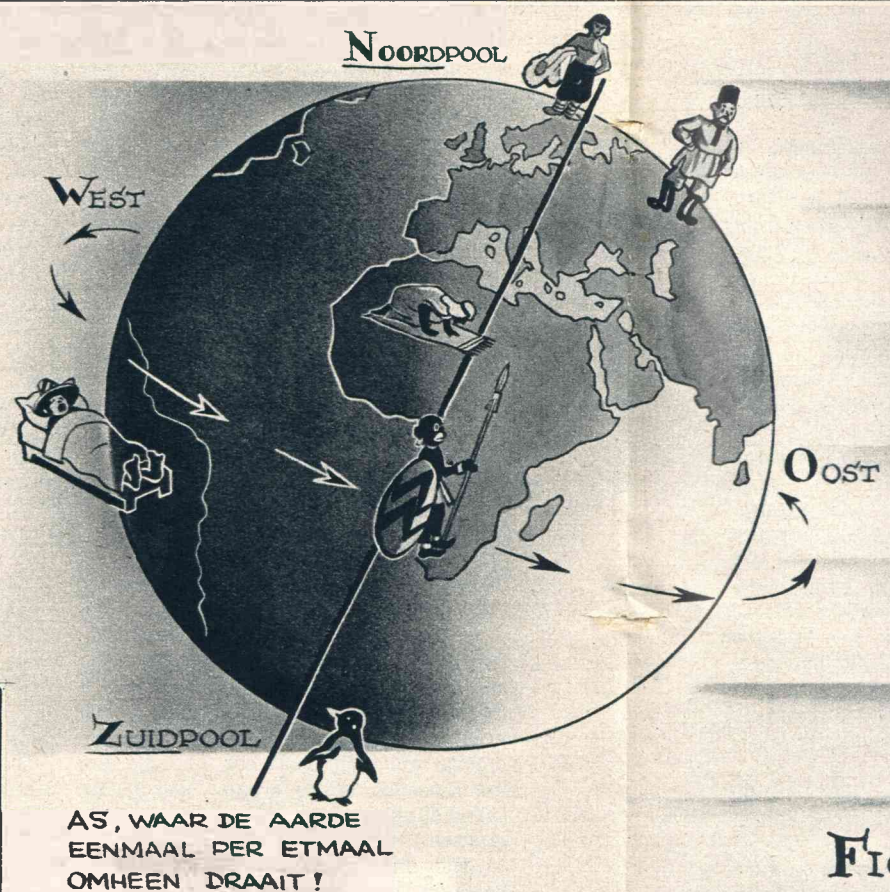
schijnsel nog wel eenige bekoring, doch de rest van het mensdom — vooral dat uit de steden — had er geen belangstelling meer voor. Dat vertrouwde uitsluitend op de altijd beschikbare en veel helderder elektrische straatverlichting.

Met den oorlog kwam echter de verduistering en daarmee rezen de papieren van zon en maan. Het korten der dagen werd als een plaag gevoeld, terwijl de stadsmensch tot zijn verbazing moest ervaren, dat hij wijzer deed op een goede gelegenheid — in casu maanlicht — te wachten, als hij eens een avondje uit wilde. De natuur, die wij bijna vergeten waren, dwong haar geheimen in onze belangstelling. En vandaar dat menig een het zich met verbazing afvraagt: hoe komt het toch dat de dagen korten, hoe komt het, dat wij soms zoo'n mooie, volle en dan weer heelemaal geen maan hebben?

Het antwoord op deze vragen geeft ons de sterrenkunde. En u zult zien, het is niet zoo ingewikkeld als het wel lijkt.

Het begin dan van alle beweging aan den hemel is de dagelijksche beweging van de aarde om de as. De aarde drijft — als een omhooggeschapte voetbal — volkomen ongesteund door het heelal. Het ding is vrijwel kogelrond en door de zwaartekracht worden de menschen en voorwerpen er tegenaan getrokken. Altijd zóó, dat de voeten naar het middelpunt van den wereldbol wijzen en vandaar dat de menschen aan den anderen kant van de wereld (ongeveer in Nieuw-Zeeland) onze „tegenvoeters” heeten.

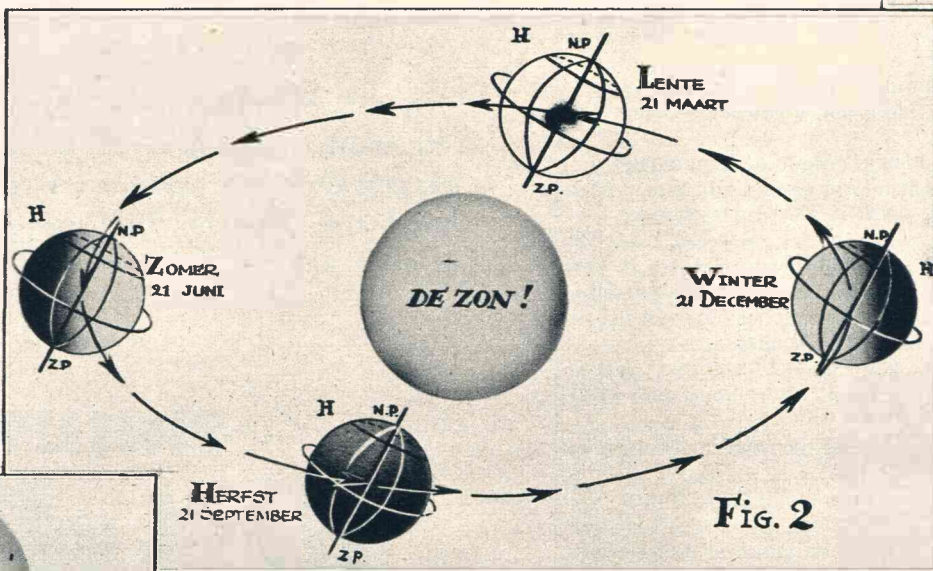
Deze bolle aarde dan draait zich eenmaal per dag één slag rond, waarbij ze beurtelings haar verschil-

Vraagstukken, die in dezen tijd van verduistering zeer actueel zijn

In de goede dagen van weleer, toen men uitsluitend wegens wel-verduisteren voor de recht-bank kon verschijnen, zijn wij — twintigste-eeuwers — wel heel ver van de natuur afgedwaald. Het zonlicht en de zonnearmte konden wij nog wel waardeeren, doch als het afwezig was dan nog geen nood! Een handbeweging naar den schakelaar en we hadden licht, zoo veel, zoo lang en zoo kwistig als we zelf wilden, terwijl voor elk tekort aan warmte brandstoffen in overvloed beschikbaar waren.

En dan de maan! Die was heelemaal in discredit geraakt. Voor verliefde paartjes had haar zilveren

aarde doorloopt. In den linkschen stand nu genieten we van het warme jaargetijde. De aarde staat in een stand, dat de noordpool onafgebroken door de zon wordt beschenen en waarom onze dagen dan zoo lang zijn, behoeft evenmin betoog. Het kringetje H (onze dagelijksche baan) ligt voor verreweg het grootste deel in de verlichte helft. Zoo is het ook op de andere tijdstippen: in de teekening ziet men waarom op 21 September en

Wanneer schijnt de maan deze maand?

	13.33 u.	00.32 u.
5 Dec.	13.37	1.35
6		
(Eerste kwartier)		
7	14.20	1.40
8	14.42	2.39
9	15.04	3.42
10	15.29	4.46
11	15.56	5.48
12	16.27	6.51
13	17.04	7.51
14	17.48	8.40
(Volle maan)		
15	18.39	9.44
16	19.37	10.32
17	20.44	11.14
18	21.43	11.50
19	23.06	12.32
20	00.20	12.51
21	1.36	13.18
22	1.40	13.45
(Laatste kwartier)		
23	2.52	14.13
24	4.10	14.44
25	5.27	15.19
26	6.42	16.01
27	7.51	16.50
28	8.53	17.47
29	9.46	18.49
30	10.29	19.57
31	11.04	21.05

op 21 Maart dag en nacht even lang zijn, waarom op 21 December de dag het kortste is. Vanzelfsprekend is het verder, dat in de tusschengelegene tijdstippen de tijdstippen van zonsop- en ondergang langzaam verlopen. Van 21 December tot 21 Juni bevinden we ons in het tijdvak der lengende dagen; van 21 Juni tot 21 December (dus thans) in dat der kortende dagen.

Met de maan is het eigenlijk net zoo eenvoudig, doch dan met dit verschil, dat de maan zelf geen licht geeft. De maan is slechts een koude, bolvormige steenklomp, die door het heelal zweeft. Ze wordt slechts zichtbaar als ze door de zon wordt beschenen.

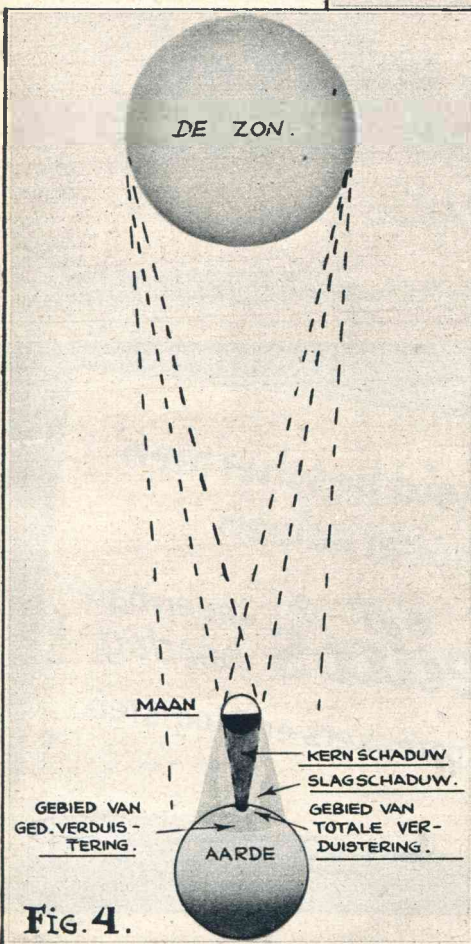
Hoe de maan loopt, zien we duidelijk in fig. 3. We zien daar de aarde in twee standen en daartusschen een stuk van de baan, die onze goede oude aarde jaarlijks rond de zon doorloopt. Rondom de aarde tolt op haar beurt de maan en wel in den tijd van 27 dagen. 7 uur, 43 minuten en 11 seconden. En al mag dat een knap tempo heeten, toch is er iets tragisch aan. Want daar in dien tusschentijd de zon schijnbaar van plaats veranderde (omdat de aarde van A1 naar A2 liep) staat ze, na haar rondrit te hebben volbracht, nog lang niet recht tegenover de zon. Om dat doel te bereiken moet ze nog drie

lende kanten naar de zon wendt. De toegewende zijde heeft dag, de afgewende zijde heeft nacht. In welke richting ze draait, valt duidelijk te zien in fig. 1, waarbij het direct opvalt waarom in het ene land de zon eerder opgaat dan in het andere. De landen komen namelijk op de rij aan de beurt om door de zon te worden beschenen. De Rus in Oost-Siberië geniet van de middagzon, de neger uit Centraal-Afrika ziet juist de zon opgaan, de Marokkaan wacht op den dageraad, terwijl de Zuid-Amerikaan in droomen verzonken ligt.

En nog is er iets, dat ons aan deze teekening opvalt: de noordelijke helft geniet volop van den zomer. Aan de noordpool gaat de zon zes maanden niet onder. Vandaar dat de Eskimo z'n pelsjas over den arm draagt, terwijl de arme pinguïn aan de zuidpool staat te bibberen om de vreeselijke koude van den zesmaandschen poolnacht.

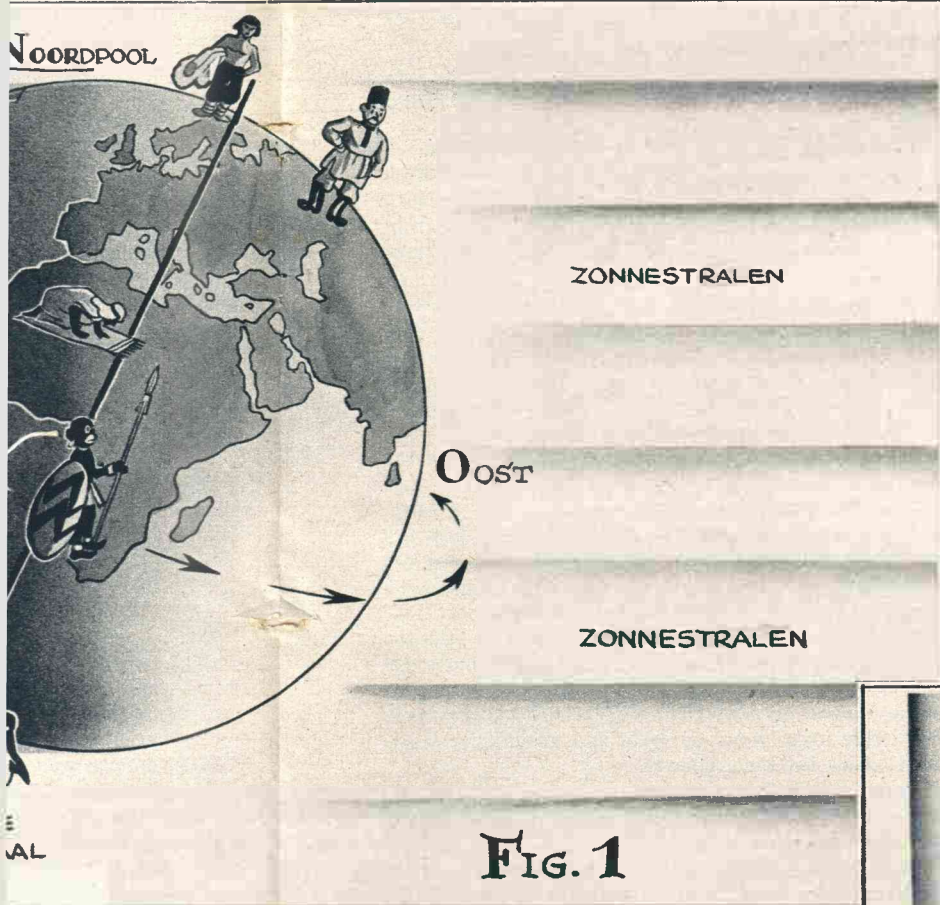
Doch hoe komt het nu, dat we aan de polen zes maanden dag en zes maanden nacht hebben? Het antwoord daarop geeft fig. 2, die ons sprekend laat zien, hoe de aarde eens per jaar om de zon zwiert. Ja, inderdaad! Niet tevreden met iederen dag één keer rond te draaien, walst onze goede oude aarde ieder jaar in een onmetelijken kring rond de zon. Daarbij komt nog dat de aard-as ten opzichte van de zon scheef staat.

Deze feiten voor oogen houdend, is de gang van zaken direct in fig. 2 af te lezen, waarbij we moeten weten, dat H den kring voorstelt, dien onze Hollandse lezer door de dagelijksche draaiing rond de

WEN THANS DE DAGEN?

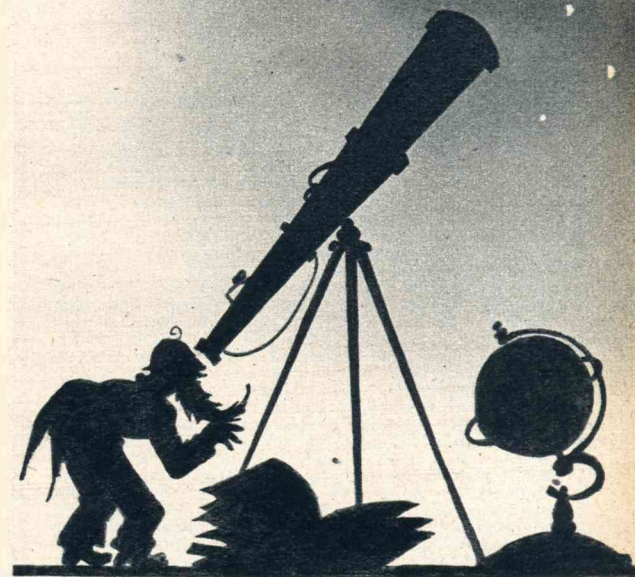
Waarom zien we soms wel en soms geen maan?

Dezelfde fig. 3 geeft tevens verklaring van het feit, waarom de maan soms in den vooravond en dan weer uitsluitend in den nacht schijnt, met andere woorden waarom de maan zoo ongelijkmatig op- en ondergaat. Daarbij moeten we wel beseffen, dat de zon niet ondergaat, doch dat wij ons van de zon afwenden. Een waarnemer in punt W ziet in het linksche stadium de zon juist ondergaan en er is slechts een klein beetje verbeelding voor noodig om te beseffen, dat het kleine sikkelmaantje niet veel later eveneens uit het gezichtsveld verdwijnt, of zooals wij — die alles van ons standpunt uit beschouwen — dat noemen: ondergaat. Zoo gaat de zaak verder. Den volgende dag gaat de maan weer wat later onder, den dag daarop weer wat later, tot ze in het eerste kwartier ruim zes uur na de zon ondergaat. Bij volle maan is dat verschil opgelopen tot rond 12 uur, met het gevolg dat de maan 's nachts om 12 uur haar hoogste punt bereikt en men den heelen nacht van haar licht kan genieten.

Afnemende maan is het kwaadste tijdperk. Dan is de zon reeds lang onder eer de maan opkomt. De burgers strompelen 's avonds moeizaam door de verduisterde straten en slechts als de bakkersknechts zich in den vroege morgen naar hun baas begeven, vinden zij hun baan badend in het zilverig licht der maan.

Tot zoover gevorderd met zijn verklaringen, krijgt de schrijver plotseling berouw. Zijn sterrenkundig geweten knaagt, dat hij niet geheel en al rechtzinnig was in de leer. Hij kan het niet onder zich houden, maar overigens, zoo erg is het ook niet. Zooals wij het schre-

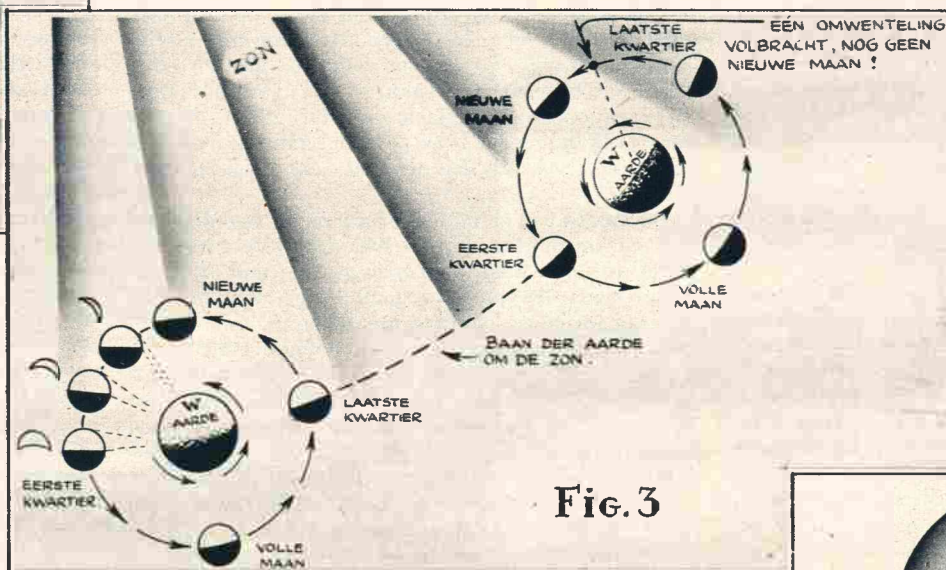

in fig. 4 en 5 zien hoe dan de schaduwen vallen.

Ten slotte willen wij er de aandacht op vestigen, dat de zon niets anders is dan een ster. Slechts het feit, dat wij tot het gevolg van deze ster behooren, is aanleiding dat zij voor ons zoo gewichtig is, doch voor het overige past ons bescheidenheid. Je hebt kleinere sterren dan onze zon, doch het meerendeel is grooter. En hoe ver die sterren van ons afliggen....

dat is verschrikkelijk. De aarde ligt op gemiddeld 149 miljoen km van de zon, dus een knap eind weg. Welnu, als we dezen enormen afstand eens gelijk stelden met één meter, dan zou de afstand tussen onze aarde en de dichtstbijzijnde ster gelijk zijn aan dien tussen Amsterdam en Maastricht. De werkelijke afstand is echter 149.000.000.000 maal grooter! En met dit duizelingwekkende getal nemen wij afscheid van onze lezers.

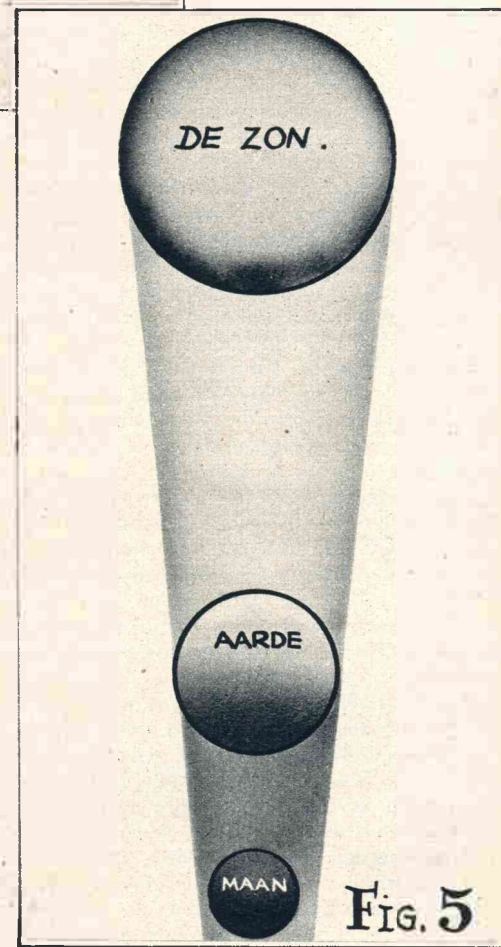
TH. R. BOOSMAN

ven, zóó is in de groote lijn de gang van zaken en voor iemand, die met het bloote oog den hemel gadeslaat, is er geen verschil te bespeuren. Slechts aan enkele personen, die goed opletten, valt het wel eens op, dat na den kortsten dag de middagen al spoedig langer worden, terwijl de ochtenden nog zoo lang donker blijven. Dat is het gevolg van een der kleinigheden die wij — om u niet met geleerde woorden af te schrikken — verzwegen.

Dit is een uitvloeisel van het feit dat de zonnedagen — de tijdperken tusschen het oogenblik dat de zon in het zuiden staat, tot ze den volgende keer weer in het zuiden staat — niet even lang duren. Dat was te lastig voor de klokkenmakers en daarom rekenen wij met gemiddelde, of — zooals dat officieel heet — middelbare dagen. Het verloop is juist in midwinter sterk en daar het licht geen rekening houdt met de klok doch uitsluitend met de zon, valt dat sommigen wel eens op. Dit jaar zullen de 100 minuten die de klok vóór is wel aanleiding zijn, dat dit verschil practisch niemand opvalt.

Om nu nog eens terug te keeren tot fig. 3, die is geteekend alsof we boven op de banen van aarde en maan keken. Zóó te zien zouden we bij iedere nieuwe maan een zonsverduistering en iedere volle maan een maansverduistering hebben, doch niets minder waar dan dat. De banen liggen namelijk niet in één vlak, zoodat deze verschijnselen meestal uitblijven. Pas als deze drie hemellichamen — zon, aarde en maan — in één lijn liggen, treden zons- en maansverduisteringen op. Wie het interesseert kan terzijde

Wanneer schijnt de maan deze maand?

5 Dec.	13.33 u.	00.32 u.
6	13.57	1.35
(Eerste kwartier)		
7	14.20	1.40
8	14.42	2.39
9	15.04	3.42
10	15.29	4.46
11	15.56	5.48
12	16.27	6.51
13	17.04	7.51
14	17.48	8.40
(Volle maan)		
15	18.39	9.44
16	19.37	10.32
17	20.44	11.14
18	21.43	11.50
19	23.06	12.32
20	00.20	12.51
21	1.36	13.18
22	1.40	13.45
(Laatste kwartier)		
23	2.52	14.13
24	4.10	14.44
25	5.27	15.19
26	6.42	16.01
27	7.51	16.50
28	8.53	17.47
29	9.46	18.49
30	10.29	19.57
31	11.04	21.05

FELIX HAMMER:

ONZE VERVOLGROMAN

Redder in den nood

DOOR LAURENCE KIRK

KORTE INHOUD. Sir Humphrey Seymour ontvangt in Afrika van z'n vrouw Carlotta te Londen een telegram, waarin hem verzocht wordt onmiddellijk over te komen, daar z'n dochters Lisa en Ruth onhandelbaar geworden zijn en zich met een paar onmogelijke jongelieden verloofd hebben. Per vliegtuig vertrekt hij naar Croydon, waar hij door Lisa wordt afgehaald. Opgevoonden stelt z'n vrouw hem van den toestand op de hoogte: Ruth is verloofd met Stevan Voroski, een Russischen prins, die als kellner in z'n levensonderhoud voorziet, en Lisa met een zekeren Albert Blain, een beroepsvoetballer. Hoewel z'n vrouw erg met den Russischen prins ingenomen schijnt te zijn, is sir Humphrey op deze verlovingsen allesbehalve gesteld. Op aanraden van z'n vriend, lord Ayloner, stelt hij zich in verbinding met Felix Hammer, een „huwelijksmakelaar“, wiens beroep het is, menschen bij elkaar te brengen, die bij elkaar hooren, maar anderen, die niet voor een huwelijk geschikt zijn, van elkaar te verwijderen. Alfred heeft 'n onderhoud met sir Humphrey. Hij vertelt hem, dat hij 's zomers voor ingenieur studeert en binnenkort z'n examen hoopt te doen. Sir Humphrey verbiedt hem met Lisa te trouwen. In een Russisch restaurant wordt sir Humphrey door Stevan bediend. Hij vindt den man onuitstaanbaar en besluit Felix Hammer te raadplegen. Hammer zal den volgenden dag op een cocktail-partij, welke door Carlotta gegeven wordt, aanwezig zijn, om Humphrey's dochters nader te leeren kennen.

Sir Humphrey had het ook gehoord en met een wee gevoel in zijn maag, dat hij niet gekend had sedert hij eens door een leeuw was aangevallen. „Ik wed om een tientje, dat het Ella is,” vervolgde Carlotta snel. „Als je van 6—7.45 op de uitnodiging zet, dan denkt Ella, dat ze om zes uur moet komen en moet blijven tot 7.45 en ze is zoo vervelend en slonzig en zwaar op de hand!”

„Het strafhokje!” fluisterde sir Humphrey grinnikend. Maar op dat oogenblik werd de deur geopend en ging Carlotta haar rol spelen.

„Ach, Ella, liefje, wat aardig van je om zoo vroeg te komen. Ik verlangde zoo naar een gelegenheid om rustig met je te praten en je weet hoe het is wanneer iedereen er is. . . . En wat een schat van een hoedje heb je op! Is het niet gewoonweg snoezig, Humphrey?”

Sir Humphrey gaf de goede antwoorden, maar elken keer had hij het gevoel, dat het de laatste zin was, dien hij uit zich kon persen. Tien minuten zaten ze alleen met Ella opgescheept, alle drie pijnlijk bewust van de leegheid van de kamer. Carlotta sloeg zich er prachtig doorheen en ten slotte begonnen de andere gasten te komen. Zij kwamen onmerkbaar met een zacht geruisch van stemmen als het getij en bijna voor hij wist wat er gebeurde, zat hij niet meer als een schipbreukeling op een verlaten eiland met Ella, doch was hij half verdronken in een rumoerigen stroom van menschen.

Ruth en Lisa waren er nu ook, beiden prachtig gekleed en gekapt, echte vrouwen van de groote wereld. Als ze vreemden geweest waren in plaats van zijn eigen dochters, zou hij overdonderd zijn door de zekerheid van hun optreden en bang geweest zijn, zijn eigen onwetendheid te toonen. Geweldig, zoo goed als ze zich voordeden, terwijl ze niet meer van het leven afwisten dan een paar jonge hondjes, die pas hun oogjes geopend hadden.

Maar daar was mr. Hammer ten slotte, nog steeds in zijn jacquet en op Cupido lijkend. Sir Humphrey zag, hoe Carlotta plotseling heel neutraal begon te kijken, toen ze hem ontdekte, en hij snelde vooruit om de zaak in orde te brengen.

„Ah! Professor! Prettig u te zien!” Daarna bracht hij hem naar Carlotta. „Carlotta, lieveling, dit is professor Hammer, een autoriteit op het gebied van huwelijksgewoonten bij onbeschaafde stammen. Je hebt dikwijls over hem hooren spreken.”

Carlotta keek meteen, alsof de professor elken dag het onderwerp van de conversatie in hun huis uitmaakte.

„Maar natuurlijk! Wat aardig van u om te komen, professor. Ik moet een heelen tijd met u praten, want er zijn zooveel dingen, die ik u over de wilden wou vragen.” Zij hield nog steeds mr. Hammer's hand vast, terwijl ze over zijn schouder keek en dooratelde. „Milicent, lieveling. Je bent dus terug. Heb je het prettig gehad in St. Moritz. . . ? En Georgie! Ach, wat aardig! En wat zie je er goed uit, lieveling.”

Mr. Hammer kreeg zijn hand met eenige moeite terug en sir Humphrey loodste hem door de menigte. „Die daar is Lisa — in het rood,” vertelde hij hem

fluisterend. „Maar ze schijnt druk bezig te zijn. Ik zal u bij wijze van begin aan Ruth voorstellen.”

Ze kwamen op Ruth toe, die er erg lief en gereserveerd en tragisch in het zwart uitzag.

„Hallo, Ruth,” vroeg hij. „Is Stevan er nog niet?”

„Ik denk niet, dat hij komt,” zei Ruth verwijtend. „nadat je hem, zooals je zelf vertelde, zoo leelijk behandeld hebt.”

„O, zegt hij dan weer niets?”

„Je bent erg onaardig tegen hem geweest, Humphrey, hensch. Ik zei je nog, dat hij zoo gevoelig was.”

„Maar ik ben ook gevoelig, Ruth. Vooral wanneer ze mij hutsot geven in plaats van krupskaja. Maar ik wil je aan een vriend van me voorstellen, professor Hammer. Wees aardig tegen hem. Hij kent hier niet veel menschen.”

Sir Humphrey liet mr. Hammer bij Ruth achter en liep wat rond, trachtend een goed gastheer te zijn en niet te laten blijken, dat hij zich maar de helft van de menschen herinnerde waar hij mee praatte. Hij was nooit sterk geweest in het combineeren van gezichten met namen en namen met gezichten. De trouwe Manson bood hem een cocktail aan. Hij had er nog geen gehad en dronk hem gretig op. Hij keek eens naar de klok. Half zeven. Het ging niet slecht. Nog vijf kwartier en dan zou zelfs Ella moeten gaan. Waar was Ella tusschen haakjes? Zat daar waarachtig met een breeden glimlach op haar gelaat in haar eentje! Ik zal er wel heen moeten gaan om met haar te praten. Neen, ik doe het niet. „Nog een cocktail, Manson.”

De kamer zag er vroolijker uit na de tweede cocktail en hij merkte op, dat het strafhokje heel goed bezet was. Of Carlotta ze er in gestopt had of dat ze er uit eigen beweging ingegaan waren, wist hij niet. Maar er waren zes of zeven menschen in. Twee jongelieden maakten hetzelfde meisje hevig het hof. Twee meisjes, druk fluisterend, met hoedjes zoo scheef als een krab. Een jonge man, die zijn kennelijk door alcohol beneveld hoofd tegen een gestreept kussen had gevlijd. Niet eens zoo'n slecht idee, dat strafhokje. Op die manier hadden de oude zondaars een kans bij elkaar te komen. . . . Ah, mr. Hammer stond daar met Lisa te praten. Een slim, intelligent mannetje. Hij zou haar wel door hebben, maar of hij in staat zou zijn, hem te helpen?

Sir Humphrey zette zijn glas neer en stak een sigaret op. Wat een bende! Wat een stelletje leeghoofden! En allemaal hadden ze dezelfde stem. Het vermoeide, onpersoonlijke accent van de mannen: even correct als hun kleeuren. En de overdreven uitdrukkingen van de vrouwen. Hij kon bijna eenige sympathie voor zijn dochters voelen, dat ze naar iets anders verlangden. Neem een of anderen jongen man op goed geluk en je weet meteen wat voor een leven je met hem zult hebben. Een bovenhuis in Londen — niet in een andere stad natuurlijk, dat kon niet. Allemaal naar hetzelfde theater, dezelfde cocktailmiddagen, een auto misschien, een smakeloos diner en schuld aan de bank. Zelfs de vacaties zouden altijd dezelfde zijn. Cannes, Le Touquet, St. Moritz. St. Moritz, Le Touquet, Cannes. Geen wonder, dat men algemeen de vergissing maakte, dat de wereld klein was.

Lisa was plotseling opgedoken en keek hem bijna op moederlijke wijze aan.

„Voel je je niet prettig, Humphrey lieveling?” vroeg zij. „Verlang je naar de wijde vlakten?”

„Misschien wel.” Hij keek op haar neer en glimlachte hartelijk.

„Dan moet je met mij en Albert meevoelen,” vervolgde Lisa snel. Sir Humphrey merkte op, dat hij een voetba veld niet als een bijzonder wijde vlakke beschoofde, maar Lisa was al in één adem doorgegaan. „Ik houd van je grappigen, kleinen professor,” zei ze. „Hij heeft zulke scherpe, felle oogjes, net als een veldmuis. Niet als die van een visch op het droge, als Stevan. . . . Je ziet, Mohammed is ten slotte tot den berg gekomen.”

„Wat heeft dat te maken. . . .” begon sir Humphrey.

„Stevan, bedoel ik,” zei Lisa veelbetekenend.

Sir Humphrey keek de kamer door en daar stond Stevan, heel slank en lang en voornaam en Ruth naast hem, tegen hem aanleunend. Moet ze dan altijd leunen, dacht sir Humphrey, zelfs op een cocktailmiddag?

„Ik heb geprobeerd te doen alsof ik hem aardig vond,” vervolgde Lisa openhartig. „Maar ik vind hem in werkelijkheid vreeselijk. Kijk eens hoe hij iemand een hand geeft. Houdt haar op, alsof hij verwacht, dat je er een kus op zult drukken. . . . Ik ben er zeker van, dat hij zijn vrouw zal slaan.”

„Nu, Ruth heeft zoo nu en dan wel een pak slaag nodig en jij ook.”

„Ja, maar ze vindt het misschien zelfs prettig, Humphrey. Dat is zoo vreeselijk. Het zou niet erg zijn als ik het was. Iedere man, die dat met mij zou probeeren, zou de verrassing van zijn jonge leven meemaken. Maar Ruth zal er bij genieten.”

Sir Humphrey glimlachte en keek een anderen kant uit. Inderdaad, met Lisa zou zooiets niet gebeuren. Albert was niet van het slaande soort. Ploteling opende hij echter zijn oogen heel wijd en keek. Die jonge man, waar Carlotta zoo vriendelijk tegen deed! Was dat niet Albert?

„Lisa, dat had je niet moeten doen,” protesteerde hij. „Je weet, dat je moeder geweigerd heeft, Albert hier in huis te ontvangen.”

„Zij schijnt nogal goed met hem op te kunnen schieten,” zei Lisa kalm en verdween onopvallend.

Sir Humphrey zocht mr. Hammer, maar hij kon hem nergens vinden. De druk rondom hem veranderde en duwde hem in de richting van Carlotta. Zij keek hem verstrooid aan en scheen op het punt te staan hem te zeggen, hoe aardig het van hem was om te komen, doch zij merkte nog juist, dat ze zich vergiste.

„Humphrey,” vroeg ze fluisterend, „wie was die jonge man, waarmee ik zooveen sprak? Bepaald een krachtige persoonlijkheid. Hij scheen geen enkele van de gebruikelijke antwoorden te kennen.”

Sir Humphrey dacht er even aan, haar te zeggen, dat hij het niet wist. Het zou een leelijke tegenvaller voor Lisa zijn, als Carlotta niet geweten had, dat ze met Albert had kennis gemaakt. Aan den anderen kant meende hij, dat Carlotta het beter van hem kon vernemen dan van Lisa, hetgeen zeker zou geschieden als hij haar niet op de hoogte bracht.

„Ik ben bang, dat het Albert was,” zei hij vriendelijk.

„Wat!”

„Het is Albert, Carlotta, maar denk er om. . . .”

„Maar dat is ongehoord!”

„Ik weet het, ik weet het, ik heb Lisa al een standje gemaakt. Maar je kunt niets doen, lieveling. Je kunt ze zelfs niet in het strafhokje zetten. Het schijnt heelemaal vol te zijn.”

Carlotta vergat Albert meteen. Zij keek in het strafhokje, waar nu beslist niemand meer bij kon.

„Dat is het vervelende,” zei ze verdrietig. „Ze beginnen daar allemaal met elkaar te praten en dan krijg je ze er niet meer uit.”

Zij liep er heen om hier iets aan te doen en sir Humphrey ging verder. Hoe gaat het? Hoe gaat het? Hij bleef staan, wisselde hier en daar een paar woorden en keek weemoedig uit naar mr. Hammer. Ha, daar was hij eindelijk. In het strafhokje en zich blijkbaar kostelijk amuseerend!

Sir Humphrey baande zich een weg door de menschen om te ontdekken, waarom de „professor” in ongenade was gevallen, maar hij schoot niet erg op. Eerst kwam hij in botsing met Albert, die hem verlegen toelachte als het eene mede-slachtoffer het andere. Daarna versperde Ruth hem den weg met Stevan achter haar aan.

„Maar, Humphrey!” zei Ruth met diepe stem. „Waarom heb je me dat niet gezegd? Waarom

vertelde je me niet, dat je Stevan opgezocht had en alles in orde had gebracht?"

"Ik wist niet, dat ik dat gedaan had," mompelde sir Humphrey.

"Maar Stevan zegt, dat je speciaal naar het restaurant bent gekomen om met hem kennis te maken. Je bent naar hem toegegaan! Dat was werkelijk erg lief van je, Humphrey, ik — had nooit gedacht, dat je het zou doen."

Stevan klapte zijn hakken tegen elkaar en stak zijn hand uit.

"Aan mijn eer is voldaan," zei hij vorstelijk. "Laat ons verdere formaliteiten buiten beschouwing laten."

Sir Humphrey nam slapjes zijn hand aan en liet die meteen weer los. Dat gaat te ver, dacht hij. Het wordt tijd, dat ik dit gekkenhuis verlaat en naar Kulongo terugkeer, naar de eenvoudige, vriendelijke inboorlingen, die ik begrijp. Het doet er niet toe wat je zegt of doet, het wordt juist tot het tegengestelde verdraaid.

Hij stapte het strafhokje binnen en ging met een zucht naast mr. Hammer zitten.

"Hallo, hoe bent u hier terecht gekomen?" vroeg hij.

"Ik kan het niet verklaren," zei mr. Hammer hulpeloos. "Ik praatte gewoon met uw vrouw, toen ze me plotseling beet pakte en hierin duwde."

"Dat klinkt vreemd. Wat zei u tegen haar?"

"Ik vertelde haar juist iets van een nichtje van me."

"Nog vreemder. Hoe heette dat nichtje?"

"Audrey."

"Ah, ha. En u noemde haar zeker de kleine Audrey, vermoed ik?"

"Dat geloof ik wel."

Sir Humphrey lachte en klopte hem op zijn schouder.

"Ja, dan is alles duidelijk. De kleine Audrey is uitgesloten van de cocktailmiddagen hier in huis."

"Maar ik verzeker u, sir Humphrey, ik heb heusch een nichtje, dat zoo heet."

"Dan kan ze beter haar naam veranderen," zei sir Humphrey kortaf. "En laten we nu van de gelegenheid gebruik maken. We kunnen ontsnappen door de deur achter ons."

Zij slopen heimelijk weg, door de gang naar de bibliotheek. Sir Humphrey had de laatste paar dagen geleerd, eerst de kussens goed te bekijken voor hij ging zitten, maar ditmaal was Pamela veilig en wel in Lisa's kamer opgeborgen en was er niets te vreezen.

"Nu," vroeg hij, terwijl hij mr. Hammer een sigaar aanbod, "denkt u, dat er iets gedaan kan worden?"

"Een heel eenvoudig geval," stelde mr. Hammer hem gerust. "De eenige moeilijkheid is, dat ze met zijn tweeën zijn. Het is een beetje ingewikkeld, twee zaken tegelijk in één huis af te wikkelen."

Sir Humphrey beduidde hem, naast hem op de sofa te komen zitten.

"Daar behoeft u zich niet bezorgd om te maken," zei hij. "Wat mij betreft — natuurlijk wil ik niet zeggen, dat mijn vrouw het met mij eens is — gaat het maar om één geval."

"En welk is dat?" informeerde mr. Hammer.

"Ruth!" zei sir Humphrey op vasten toon. "Lisa is veranderlijk. Ruth is dat niet. Albert is naar mijn idee niet de geschikte echtgenoot voor Lisa, maar als hij haar kan krijgen, dan wensch ik hem er geluk mee. Ik wil hem niet tegenwerken. Persoonlijk geloof ik niet, dat hij een schijn van kans heeft. Hij is nog maar de eerste van dozijnen, de arme jongen. Aan den anderen kant

trouwt Ruth vast met dien Stevan, tenzij er iets gedaan wordt, en ik wil niet dat ze met hem trouwt."

"Het kan voorkomen worden," zei mr. Hammer vol vertrouwen.

"Nu, wat stelt u dan voor?"

"Ik moet een paar dagen hebben om er over na te kunnen denken, sir Humphrey. Ik heb al verschillende mogelijkheden in mijn hoofd, maar het is van veel belang, dat ik de goede kies. In de eerste plaats het juiste figuur en de juiste verschijning en dan de geschikte romantische achtergrond. Naar wat ik van uw dochter gezien heb, zou ik zeggen, dat we iemand moesten hebben, die zij zich als een dramatische figuur kan voorstellen. Hij moet voornaam zijn, maar voornaam met een zeker tintje. Hij moet een of andere zorg hebben. Terneergeslagen, zij het ook niet ontmoedigd. Bedroefd en zwaarmoedig en interessant, maar tot heftigheid in staat. Hij mag zelfs wat aan den drank zijn."

"U schijnt Ruth precies getroffen te hebben," zei sir Humphrey bewonderend. "Ze heeft werkelijk iemand nodig, dien ze kan verplegen. Tusschen haakjes, ze is een zeer goede verpleegster. Een mooi geval van roodvonk zou haar meteen van Stevan afhouden. Maar haar gevallen worden altijd beter en dan heeft ze er geen belangstelling meer voor."

"Dan moeten we iets ongeneeslijks hebben," glimlachte mr. Hammer. "Geeft u mij een paar dagen den tijd, sir Humphrey, dan zal ik een plan maken. Ik geloof, dat u het voorstel deed, den man in uw huis te laten logeeren. Dat zou heel goed zijn."

"Maar ik zou hem eerst willen zien," zei sir Humphrey.

"Natuurlijk, natuurlijk. Laat eens kijken, wanneer vertrekt u naar Afrika?"

"Vrijdag."

"Degene, waar ik aan denk, is op het oogenblik in Rome." Sir Humphrey streek onrustig over zijn kin en mr. Hammer bleef glimlachen. "Ik weet precies hoe u zich voelt, sir Humphrey. U vindt, dat u heel wat in goed vertrouwen aan mij overlaat. In zekeren zin doet u dat ook, ofschoon u weet hoe lord Aylmer over mij denkt. En oprecht gesproken, kennismaking met dengene, die ik op het oog heb, zou u niet veel helpen. Ten slotte zijn het getrainde mannen, acteurs om zoo te zeggen, en zij kunnen zoowel tegenover u tooneel spelen als tegenover uw dochters."

Sir Humphrey lachte.

"Nu, goed," zei hij. "Als de zaak zoo zit, dan moet ik, geloof ik, er maar niet verder op aandringen, hem eerst te zien. Ik neem aan, dat u goed oplet of hij wel vordert.... En nu moet ik heusch terug naar dat vervelende partijtje. Wanneer kan ik u ontmoeten om de definitieve afspraken te maken?"

"Zou u Donderdag op mijn kantoor kunnen komen? Ik heb zijn naam en zijn verleden dan heelemaal klaar."

"Goed dan. Laten we zeggen om elf uur."

"Elf uur, sir Humphrey. En ik beloof u, dat uw vertrouwen niet misplaatst zal zijn."

Sir Humphrey liet hem de voordeur uit, keek naar de klok en liep langzaam terug naar den salon. Al twintig minuten over zeven en niemand scheen weggegaan te zijn. Ja, toch, een paar. Stevan en Albert waren verdwenen en anderen stonden op het punt, ofschoon zij hun tijd er voor namen. "Goeden avond. Goeden avond. Prettig u weer eens gezien te hebben." Lisa liep rond

Vervolg op blz. 22

opwekkend

smakelijk

MARTINI

gezond

pittig

Sinds 1574, toen de kerk werd beschoten en in brand vloog, bezit Bergen de bekende ruïne, die nu echter gevaar loopt, daar de muurresten zeer verweerd zijn. Er is besloten tot restauratie met behulp van Monumentenzorg, zoodat de karakteristieke merkwaardigheid van Bergen behouden blijft. (Eigen opname)

In en bij de hoofdstad

Ieder stukje teelgrond is in dezen tijd goud waard en wordt gebruikt voor de roedselvoorziening. Zoo is de strook tusschen de twee rijwegen van den autoweg Amsterdam-Den Haag beplant met boerenkool, die er roerspoedig gegroeid is.

Bussum, de mooie forensenplaats van het Gooi, groeit, en heeft thans 30.000 inwoners. Het getal werd volgemaakt door de oudste van een tweeling, welke werd geboren in het gezin Klinkenberg.

In de 1e van Swindenstraat te Amsterdam wordt een proef genomen met een nieuw soort bestrating, die uit twee deelen bestaat. De onderlaag wordt gemaakt van klinkers, waarop men zand strooit, terwijl het wegdek zelf bestaat uit steenen, waartusschen teer wordt gegoten. Men verkrijgt aldus in de voegen richels van teer, die de kans op slippen sterk verkleinen.

In het koolland. Op de terreinen van de conservenfabrieken en zouterijen in Noord-Holland liggen lange rijen vaten met ingemaakte kool gereed. Voordat de kool verzonden kan worden, worden de vaten met pek bijgevuld. (Foto's Polygoon)

Vorige week vond te Den Haag een parade plaats voor den generaal der infanterie von Briesen. (Schimmelpenninck - Foto P.K. - S. Fritz)

LAATSTE NIEUWS

De pas benoemde hoge commissaris voor Syrië, Jean Chiappe, wiens vliegtuig boven de Middellandsche Zee door Engelsche jachtvliegtuigen omlaag werd geschoten. (Foto archief)

Een kijkje in een der Duitschemunitiefabrieken, waar granaten van verschillend kaliber in groote hoeveelheid vervaardigd worden. (Foto Holland)

De Führer in gesprek met den Italiaanschen minister van Justitie, graaf Grandi, in de Rijkskanselarij te Berlijn (Foto Stapf - Hoffmann)

Bij zijn bezoek aan Berlijn inspecteerde de Roemeensche staatsleider generaal Antonescu, na een kranstegging op het graf van den onbekenden soldaat, de eerecompagnie. (Foto Stapf - Hoffmann)

stralende
SCHOONHEID

kan een vrouw alleen behouden als zij haar uiterlijk doelmatig verzorgt. Geen enkel schoonheidsmiddel kan haar zulk een natuurlijke charme verlenen als Vinolia Vanishing Cream, die door haar speciale samenstelling en extra fijne emulgering de teerste huid zacht en blank als room maakt. Als onderlaag voor poeder is deze heerlijke cream eveneens bijzonder geschikt.

TUBEN VANAF 35 CT. - LUXE POTTEN 65 CT.

De moderne vrouw gebruikt elke avond voor het naar bed gaan Vinolia Cold Cream, de onmisbare nacht-cream

VC 109-0141

FELIX HAMMER: Redder in den nood

Vervolg van blz. 19

met Pamela om haar schouders als een vos. Merkwaardig wat Lisa niet allemaal met beesten kon doen. Zelfs die flegmatieke python scheen dol op haar te zijn. Lisa gebruikte haar nu als een soort uitsmijter. Zij kwam op de mensen toe en hield hen Pamela's kop voor, als ze bleven dralen, en dan ontdekte men spoedig hoe laat het was en vertrok. Een bijzonder meisje, die Lisa. Trouwens Ruth en Carlotta waren ook enorm, als je ze maar niet te zeer au sérieux nam. Hij zag hun drie hoofden op een oogenblik naast elkaar en zij hadden werkelijk de drie gratiën kunnen voorstellen, die slechts een paar jaar van elkaar verschilden. Wat waren ze mooi! Opvallend, hartroerend, misleidend mooi! Hij schaamde zich bijna, dat hij op het punt stond, haar een poets te bakken. Maar dat was maar voor een oogenblik. Alle drie hadden hem in het verleden zoo dikwijls te pakken genomen, dat het nu zijn heurt werd, haar een kool te stoven.

Vijf over half acht en nu begonnen de mensen werkelijk weg te gaan. Je kon weer iets van de meubels zien en schalen en schalen niet opgegeten worstjes. Het strafhokje was leeg op den blonden, alcoholischen jongen man na, die nog steeds met zijn hoofd op een gestreept kussen lag. Het zag er naar uit, dat hij geholpen moest worden om weg te komen, maar plotseling ging hij rechtop zitten, knipperde met zijn oogen, stond daarna op, bedankte Carlotta heel charmant voor het prettige partijtje en liep met vasten tred naar de deur.

Kwart voor acht en Ella zei, dat ze nu werkelijk moest gaan. Om vijf voor acht zei ze, dat ze heusch moest gaan en om vijf over acht ging ze met de allerlaatste rest. Toen de deur achter hen gesloten was, liet sir Humphrey zich zwaar in den dichtstbijzijnden fauteuil vallen. En dit, bedacht hij, was nog niet eens het einde van den dag!

Kwart voor acht en Ella zei, dat ze nu werkelijk moest gaan. Om vijf voor acht zei ze, dat ze heusch moest gaan en om vijf over acht ging ze met de allerlaatste rest. Toen de deur achter hen gesloten was, liet sir Humphrey zich zwaar in den dichtstbijzijnden fauteuil vallen. En dit, bedacht hij, was nog niet eens het einde van den dag!

ELFDE HOOFDSTUK

Mr. Hammer was even eerlijk als de gemiddelde zakenman. Niet meer en niet minder. Hij had zonder overdrijving gesproken, toen hij met sir Humphrey zijn systeem en zijn successen bepraatte. Het eenige, waarbij hij de waarheid te kort had gedaan, was, toen hij over den man in Rome sprak. Hij had niemand in Rome. Om eerlijk te zijn, hij had zelfs op dat oogenblik niemand vrij. Dat was alvast een moeilijkheid en toen hij een taxi nam, nadat hij het huis van Seymour verlaten had, vroeg hij zich allerernstigst af, wat hij nu moest beginnen.

Gewoonlijk werkte hij met zes betrouwbare mannen en zes betrouwbare vrouwen, en meestal was er wel eentje beschikbaar voor een spoedgeval als dit. Maar den laatsten tijd was het aantal mannen ingekrompen. Mr. M. had in zijn vrijen tijd een Amerikaansche erfgename op den kop getikt en was voor zijn zaak verloren. En mr. N. herstelde juist van een heftigen griepaanval en zag er verre van aantrekkelijk uit. Zoo bleven alleen de heeren O., P., Q. en R. over. Maar de heeren O. en P., behalve dan dat ze al ergens mee bezig waren, behoorden tot het type krachtpatsers

en waren heelemaal niet geschikt voor Ruth. Zijn eenige hoop was dus Q. of R. Q. was net bezig de dochter van een wapenfabrikant, een pudding van een meisje, van den leider van een dansorkest te bevrijden en had daar heel wat last mee, terwijl R. de dochter van een hertog onder handen had, die zich reeds van een jockey had afgekeerd en nu op delicate wijze door R. teleurgesteld moest worden.

Mr. Hammer reed naar zijn kantoor, dat in Bond Street gelegen was en stelde zich in verbinding met Q. en R., maar de antwoorden waren precies zooals hij verwacht had. Geen van beiden kon hopen eerder dan over een maand vrij te zijn en mr. Hammer zette ontroostbaar zijn hoogen hoed op en wandelde naar zijn lievelingsrestaurant in Soho, in de hoop, dat een goed diner hem op het goede spoor zou brengen van de oplossing dezer zaak.

Het restaurant werd gehouden door een Fransman op jaren, voor wien koken een hartstocht was. Zijn vrouw, een omvangrijke dame, zat op een soort kathedraal bij de deur en lette op de kas: de bediening werd waargenomen door den zoon en twee dochters. Het was een echte familiezaak en mr. Hammer at daar elken avond aan de rechters tafel in de alkoof achterin.

Vanavond beantwoordde hij tamelijk verstrooid de glimlachen en groeten van het Franche gezin en ging een beetje bedroefd op zijn gewone plaats zitten. Hij had bij zichzelf al uitgemaakt, dat hij sir Humphrey de waarheid zou moeten vertellen, namelijk, dat hij op het oogenblik niemand beschikbaar had en dat druische tegen zijn beroepseer in. Hij kon zelfs niet voldoende geestdrift toonen, toen de patron speciaal voor hem de keuken uitkwam om met hem te bespreken hoeveel knoflook hij precies in zijn salade wilde hebben. Dat was een plechtigheid, die zich elken herhaalde en toen mr. Hammer hierin geen belangstelling bleek te hebben, schudde de geheele familie haar hoofd, zich afvragend wat hem dien dag voor onaangenaams was overkomen.

Pas toen hij bijna klaar was met zijn diner, merkte hij den man aan het tafeltje naast hem op. Ten minste, toen drong tot hem door wat hij reeds opgemerkt had. De man zat zijdelings en hij kon zijn scherp geteekend profiel goed zien. Maar hij had zich nog niet om zijn gelaatstreken bekommerd. Wat hem interesseerde, was, dat hij zich blijkbaar in het geheel niet bewust was van de belangstelling, die hij opwekte. Sophie, de dochter van den patron, had tegen hem geglimlacht, toen zij zijn hoed had aangenomen. Sophie was erg knap en hield er twee glimlachjes op na: een werktuiglijk voor alle gelegenheden en een speciaal voor jonge mannen, die zij wilde aanmoedigen. En de man was zich blijkbaar niet bewust, dat hij aangemoedigd werd. Hij was zich evenmin bewust, dat er ten minste twee jonge vrouwen in het restaurant waren, aantrekkelijke jonge vrouwen, die het moeite scheen te kosten, niet zoo nu en dan naar hem te kijken.

Mr. Hammer begon zich uit hoofde van zijn beroep voor den man te

Vervolg op blz. 24

Kent U
dit
gevoel?

Een gevoel alsof U over het geheele lichaam met spelden geprikt wordt: reumatische zenuwpijnen of een uiting van overprikkelde zenuwen.

Neem een „Akkertje“, dan komen Uw zenuwen tot rust. Dan verdwijnen Uw pijnen en zult U zich weer echt „fit“ voelen voor Uw bezigheden.

Per doos van 2 stuks - 2 stuivers
Per koker van 13 stuks - 12 stuivers

Neem'n

"AKKER" TJE

De Nederlandsche Pijnstiller

De boerin leert het „B. D. M.”-meisje de kunst van het spinnen.

De B. D. M. helpt de Wolhynië-Duitschers

Stadsche meisjes op het boerenland

Toen de meisjes uit Württemberg en andere hoofdgewesten werden aangezocht om de uit Wolhynië teruggekeerde Duitschers in hun nieuwe omgeving op hun gemak te brengen en bij te staan, klopte men niet aan doovemansdeur.

Meer dan vijfhonderd leidsters van den B. D. M. (Bond van Deutsche Meisjes) uit alle gewesten meldten zich aan om mee te werken aan dit doel. In het Wartheland werden zij ondergebracht in de school, die vroeger voor het onderwijs der Polen werd gebruikt, en deze werd spoedig voor den nieuwen gang van zaken ingericht. Met muziek werd een soort beleefdheidsbezoek gebracht aan elk der nieuwe dorpsbewoners en de kennismaking met de kinderen in de school vond daags daarna plaats. Aanvankelijk had men natuurlijk eenige moeite om de boeren en boerinnen te overtuigen

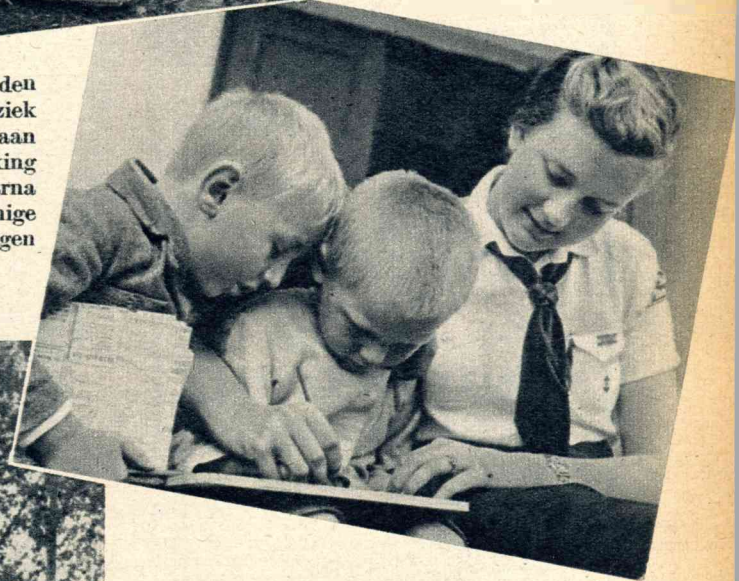
Een aardig tafereeltje op het land.

Dit meisje uit Württemberg heeft zich snel bij de Wolhynië-Duitschers ingeburgerd. Op de boerenkar.

Een der leidsters van den „B. D. M.” poseert met een boerenfamilie — „haar” familie! — voor de lens.

Jonge boertjes uit Wolhynië ontvangen onderricht in de schrijfkunst.

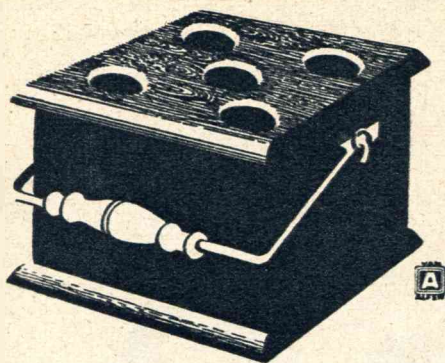
dat de meisjes niet gekomen waren om hier wat op adem te komen, doch om zoo noodig een handje te helpen met het zware werk op veld en akker, naast het geven van onderricht aan de kinderen.

's Zondags werden de boeren en boerinnen uitgenodigd naar het schoollokaal te komen, waar bij muziek, spel en dans de vertrouwelijke sfeer werd geschapen, welke onontbeerlijk is bij dezen arbeid, die steunt op wederzijdsch begripen en wederzijdsche waardeering.

De woning der „B. D. M.”-meisjes, die zich, met de dorpsjeugd, vermaken op het strooien dak van de dorpschool.

(Foto's Stapf)

Oh... gebruikt U nog 'n stoof...?

Dan heeft U 'n rustig leventje en dus geen Badzo-voetbad nodig! Maar voor allen, die veel van hun voeten vergen, en die wel eens moe zijn 's avonds, geeft 'n Badzo-voetbad nieuwe kracht en nieuwe jeugd aan de voeten - terwijl de vermoeidheid gewoon wegspoelt!

1 KG. pakken voor voetbaden 20 ct. Voor-deeliger en tevens voor kuipbaden: 3 KG. pakken voor 45 ct.

Badzo

N.V. KON. NEDERLANDSCHE ZOUTINDUSTRIE
BOEKLO - HENGLO

WINTERWEELE

WINTERWEELE UITVERKOCHT

De stroom van bestellingen op dit schitterend modeboek houdt echter nog steeds aan. Omdat wij anders duizenden zouden moeten teleurstellen, volgt hier een belangrijk bericht.

VOOR HEN DIE WINTERWEELE NIET BEZITTEN

stellen wij beschikbaar een uittreksel van het modeboek Winterweelde. Daarin zijn opgenomen 57 van de meest gangbare en flatteuze modellen van mantels, japonnen (ook van 2 soorten stof), rokken, blouses, jongens- en meisjeskleding, regenjassen, enz., zoodat U uit deze collectie keus zult kunnen maken. De prijs van dit uittreksel bedraagt

20 CT.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent, uw bezorger of den boekhandel; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegelsaan

**PATRONENKANTOOR
PANORA
Nassauplein 1 - Haarlem**

FELIX HAMMER: Redder in den nood

Vervolg van blz. 22

interesseeren. Zoo een moet ik er juist hebben, dacht hij. Vrouwen kijken naar hem en hij geeft er geen cent om. Hij tracht haar aandacht niet te trekken; hij doet het eenvoudig onbewust. Nu begon mr. Hammer zijn trekken zorgvuldiger te bestudeeren en trachtte uit te maken wat het geheim daarvan was. Een bruinegebrand gezicht, met fijne plooiën. Dat was niet voldoende. Een flinke kin, die toch niet opdringerig was. Nogal gewoon. Een mond met zin voor humor en goede tanden. Vriendelijke, ernstige oogen. Een mooi voorhoofd. Neen, dat gaf alles niets. Hoe meer je dat gezicht analyseerde, hoe minder je er van kende. Het was als een aantal noten in de muziek. Een bepaalde combinatie trof je hart, een andere deed alleen je ooren maar pijn.

Op dit punt begon mr. Hammer te beseffen waar zijn gedachten en overwegingen hem heen leidden en hij verzette zich hier meteen tegen. Onmogelijk, meende hij. De man zou het nooit willen doen en als hij het deed, mocht hij het niet riskeeren. Een vreemde, waar hij niets van wist! Ik zou er leelijk mee in den knoei kunnen raken. En toch had hij blijkbaar het vermogen, elke vrouw aan te trekken. Die jonge vrouw met haar roode hoedje zag hem weer met een zucht in haar oogen aan en ofschoon hij haar recht in het gezicht keek, scheen zijn geest heel ergens anders te zijn en hij scheen haar niet op te merken. Mr. Hammer voelde weer de verleiding in zich opkomen. Dat in

de verte kijken zonder iets te zien zou juist zoo'n indruk op Ruth maken. Zij kon er allerlei geheimzinnige zorgen aan vast knopen. Het scheen te spreken van eenzaamheid zonder dat de man zich daarvan bewust was en geen vrouw, laat staan Ruth, zou dat kunnen weerstaan. De vrouwen waren altijd geneigd, zulk vaag en onbestemd hartzeer uit te leggen als zeer bepaald verlangen naar haarzelve.

Voor den tweeden keer weerstond mr. Hammer de verleiding. Maar toen stak de man zijn hand uit en haalde twee kranten uit den zak van zijn overjas, waarna hij de advertentiepagina's begon te bestudeeren. Mr. Hammer kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. De kolom Diversen! Huwelijksadvertenties, aansluiting bij clubs, gemeenschappelijke reises. Waarachtig, hij zocht gezelschap dus. Of misschien een baantje? Hij kon het niet precies nagaan. Waarschijnlijk een baantje.

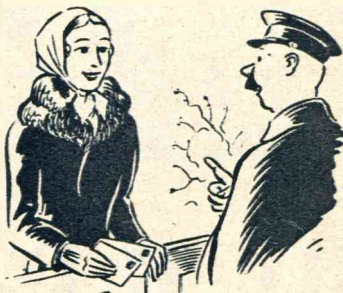
Er waren twee redenen waarom Robert Lake's knap gelaat ontevreden trekken vertoonde. De eene was, dat zijn gezicht nu eenmaal zoo gebouwd was en de tweede, dat hij er spijt van had, voor zijn verlof naar Londen te zijn gekomen. De eenige twee vrienden, die hij hier had, bleken in het buitenland te zitten en hij was dus heelemaal alleen in deze groote stad, zonder ook maar eenig idee te hebben hoe hij zich kon amuseeren.

Wordt vervolgd

De brievenbesteller
past op!

De brievenbesteller is een bekende figuur in zijn wijk. Hij kent iedereen en velen kennen hem.

„Er heerscht veel griep”, zegt hij, „bijna in elk huis zijn zieken”. „Dan mag je ook wel oppassen”, meent Mevr. Vogel.

„Wie altijd zoo door weer en wind moet, doet veel meer kou op dan een ander”.

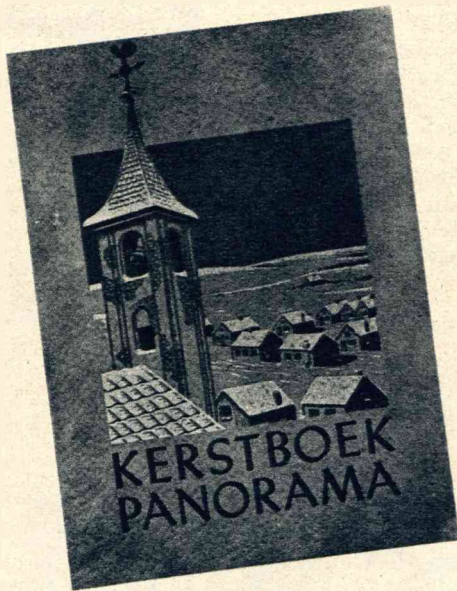

„Jawel, maar ik heb altijd Wybert-tabletten bij me, ziet U, dan krijg je het niet gauw te pakken. Wybertjes voorkomen veel narigheid”.

Alleen verkrijgbaar in originele blauwe doozen.

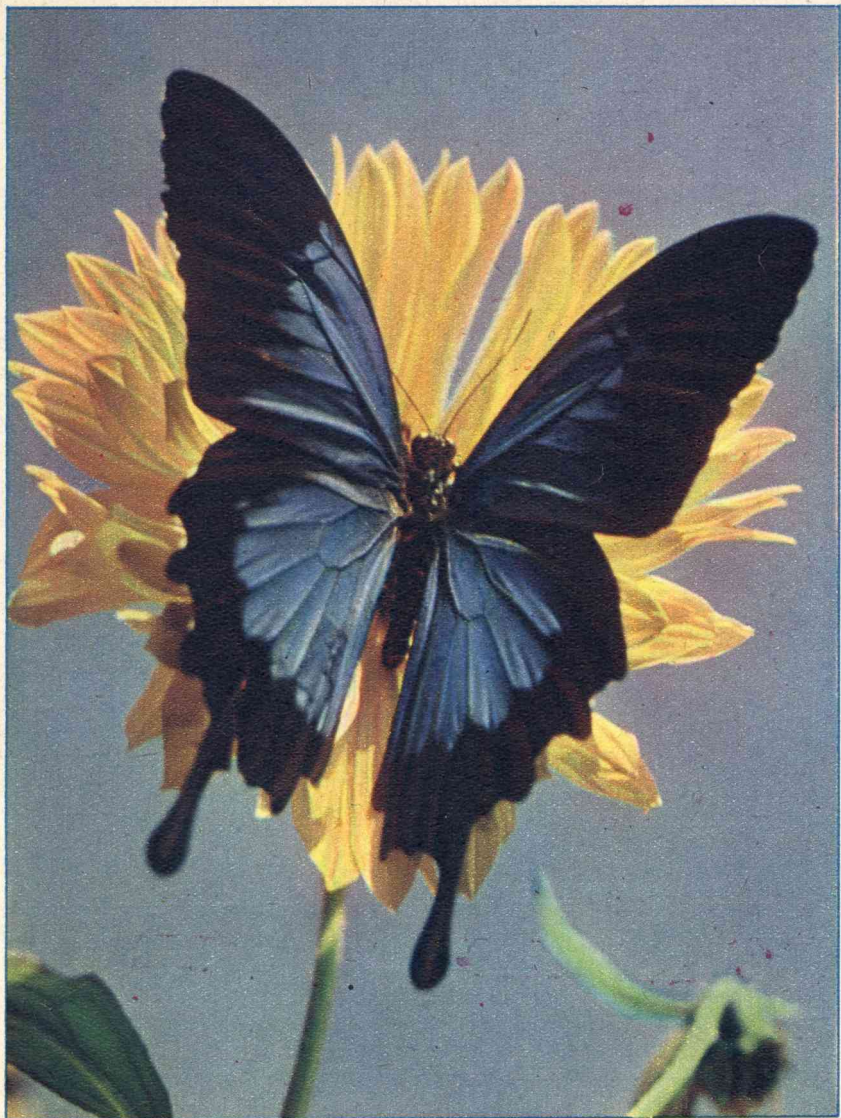
HEEFT U HET REEDS BESTELD

Het nieuwe Panorama-kerstboek is verschenen. Vierenzestig pagina's van kloek formaat telt dit boek en het bevat een keur van boeiende verhalen en interessante artikelen. Niet minder dan zes uitstekend uitgevoerde kleurreproducties naar werken van oude en moderne meesters verfraaien het.

Ondanks het feit, dat aan inhoud en uitvoering alle denkbare zorg is besteed, is de prijs aanmerkelijk lager gesteld dan vorige jaren. Om ieder gelegenheid te geven dit Kerstboek, dat 'n prachtig Kerstgeschenk vormt, aan te schaffen, bedraagt de prijs slechts vijftig cents. Het Kerstboek is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en bijkantoren of bij den boekhandel. Franco toezending volgt na ontvangst van 55 cent per postwissel of per postgiro, nummer 142700, aan ons hoofdkantoor, Nassauaan 51 te Haarlem.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. / 1.62½ per kwartaal of / 0.12½ per week. Franco per post / 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. Bureau's: HAARLEM, Nassauaan 51, Telef. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263, Telef. Int. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Statensingel 179b, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telef. Int. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstr. 142, Telef. Int. 13473, Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestr. 56, Telef. Int. 2188, Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42, Telef. Int. 24825, Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Int. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20, Telef. Int. 5851, Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Telef. 81.

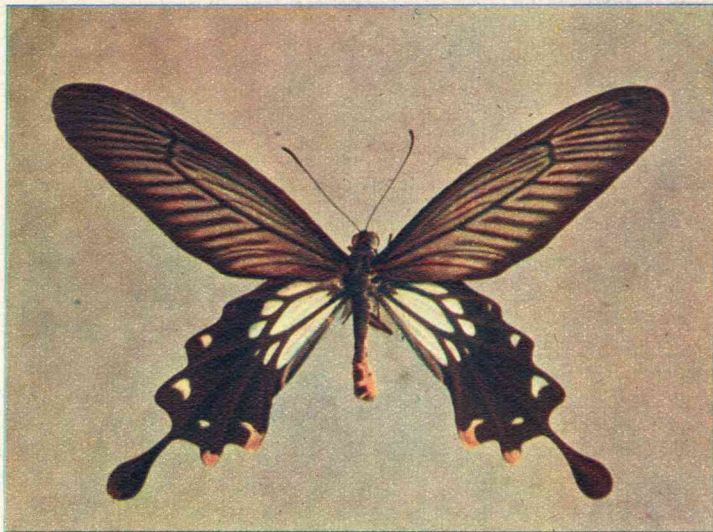
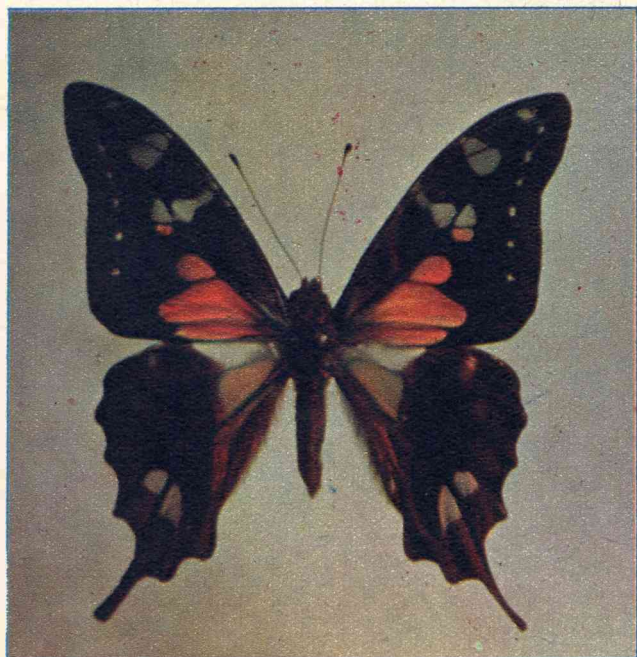
De fraaie donkerblauwe Ulysses-vlinder van Nieuw-Guinea.

Levende bloemen

Wondere kleurenpracht der vlinders in de tropen

Nederlandsch Oost- en West-Indië zijn een waar paradijs voor vlinderverzamelers. Nergens op aarde heeft de natuur zulke fantastische vormen en kleurencombinaties getooverd als in de oerwouden van Nieuw-Guinea, Celebes, Borneo, Sumatra, Timor of Suriname. Hun prachtig uiterlijk, hun onbezorgd en opgewekt gedartel boven boomtoppen en langs den zoom van het bosch in den fellen zonneschijn heeft de ontdekkers er toe gebracht de vlinders te vergelijken met wezens uit sprookjes en fabels, met geschiedkundige en legendarische figuren. Zoo vindt men

De opaalkleurige Goochelaar (Papilio weiskei) van Nieuw-Guinea is klein, doch prachtig geteekend.

De Javaansche Drakenzeiler (Papilio coon).

de namen Caesar, Keizer, Ridder, Goochelaar, Papegaaienstaart, Geestenoog, Liefdesbode en Boschfee, die getuigenis afleggen van de bewondering, de extase bijna, welke de anders zoo droge wetenschappelijke onderzoeker ondervond, toen hij deze kleurige kinderen der natuur voor het eerst aanschouwde. Maar nadat de eerste bewondering voorbij is gaat de insectoloog nuchter de levensgewoonten na van deze feeën, uit het sprookje naar de aarde gefladderd, doch de leek kan zich zonder zich daarom te bekommeren van harte verlustigen in het wisselend spel van hun kaleidoscopische kleuren.

Kort is het leven van deze fraai betitelde en fraai getooide dieren, doch de warme zon, de nectar der bloemkelken, de geur van duizenden bloesems is hun deel, en is hun kort bestaan ten einde, dan kan men eerst met recht van hen zeggen: zij hebben in schoonheid geleefd en zijn in schoonheid gestorven.

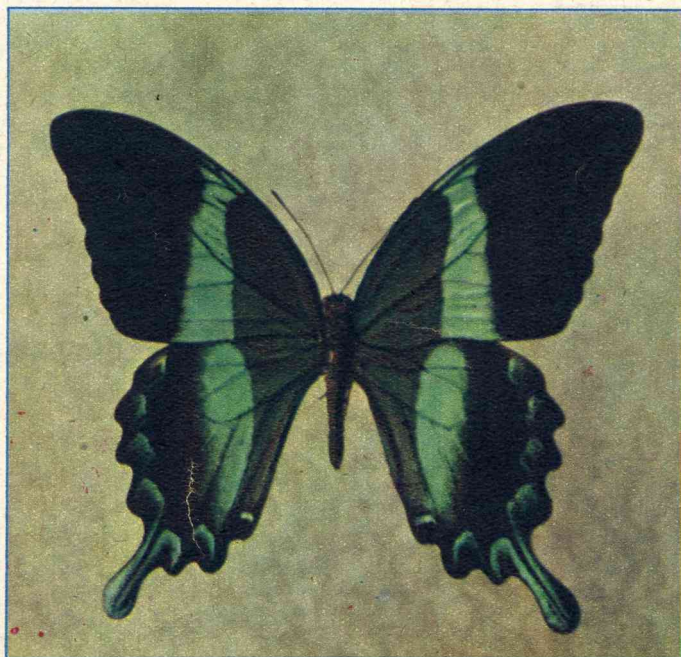
E.P.

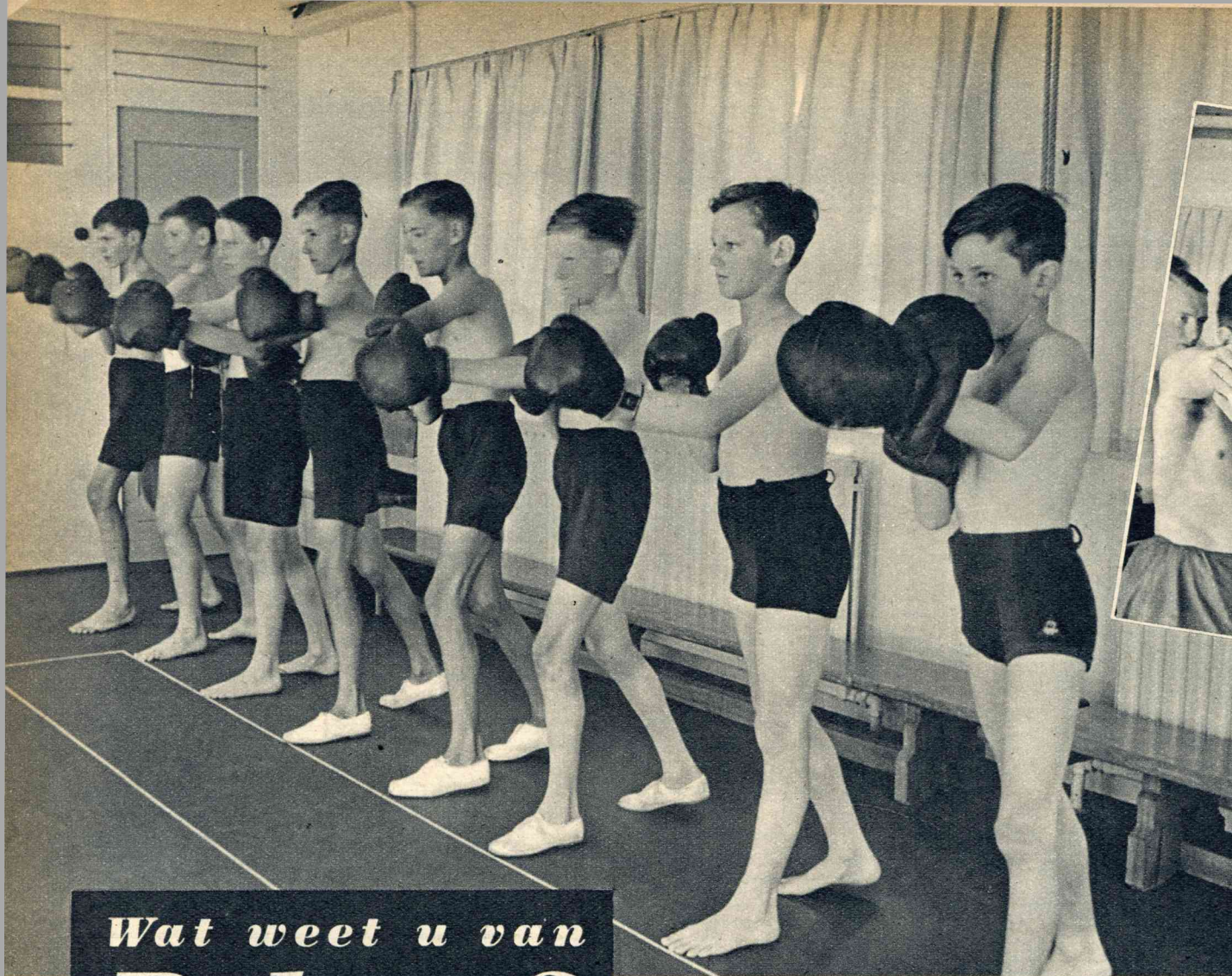

Op vlinderjacht in de oerwouden van Nederlandsch Oost-Indië. Het reusachtige exemplaar, dat aanstonds in het net van den jager zal verdwijnen, draagt den naam Caesar Imperator.

(Foto's E. Penkala)

De Blauwvuurstaart (Papilio blumei) van Celebes is een der meest fraaie vlinders, die in Oost-Indië voorkomen.

Wat weet u van Boksen?

Het begin van de opleiding. Een groepje van de allerjongste leerlingen tijdens hun eerste les: het aanleeren van de juiste bokshouding.

Gespannen luisteren de jongelui naar een uiteenzetting over de „hoek”.

GEEN SPORT ZOO VEILIG ALS DEZE

Met groote vreugde grijp ik de gelegenheid aan, iets over boksen te schrijven. Over geen enkele sport bestaan zooveel foute vooroordelen, zooveel afwijzende onwetendheid. Boksen is niet een dom vertoon van brute kracht, een bloedneuzenfestijn, een steeds maar weer mikken op een opengeslagen wenkbrauw. Bij boksen hoeven geen losgeslagen kiezen in de rondte te vliegen; boksen geeft geen misvormde neuzen, bloemkooloren of gebroken handen.

In het maar direct en ronduit te zeggen: Boksen is de mooiste, snelste, eerlijkste sport die ik ken. Maar dan bedoel ik het sportieve, spelende boksen onder strenge en kundige leiding, waarbij de handen beschermd zijn met groote, zachte handschoenen. Wat wij bedoelen verschilt hemelsbreed van wat men meestal op film of krantenpagina's van beroepsboksen te zien krijgt, het heeft niets te maken met de vertooningen van

punten te verzamelen, telt, voornamelijk onder de beter-gesitueerden, honderden beoefenaars. Spoedig zullen het duizenden zijn, want het besef, wat eigenlijk boksen is, begint snel door te dringen.

Men zou boksen kunnen noemen een schermen met twee armen, beweeglijker en sneller dan gewoon schermen, dat men trouwens slechts met één arm, dus eenzijdig, doet. Geen spiertje blijft ongebruikt, steeds moet men paraat zijn om van de kleinste

'n Carnera, Schmelting, Dempsey.

Het amateurboksen kan zijn 'n fijn beheerscht spel van snelle, flitsende bewegingen, prachtig om te zien, heerlijk om te doen. Dit boksen, waar 't er niet om gaat iemand bewusteloos of erger te slaan, waar het er slechts om te doen is door snelheid en handigheid

dat de bokssport groote aandacht schenkt aan het voetenwerk; iedere tennisser, die zijn spel door beter voetenwerk wil verbeteren, komt automatisch bij boksen terecht.

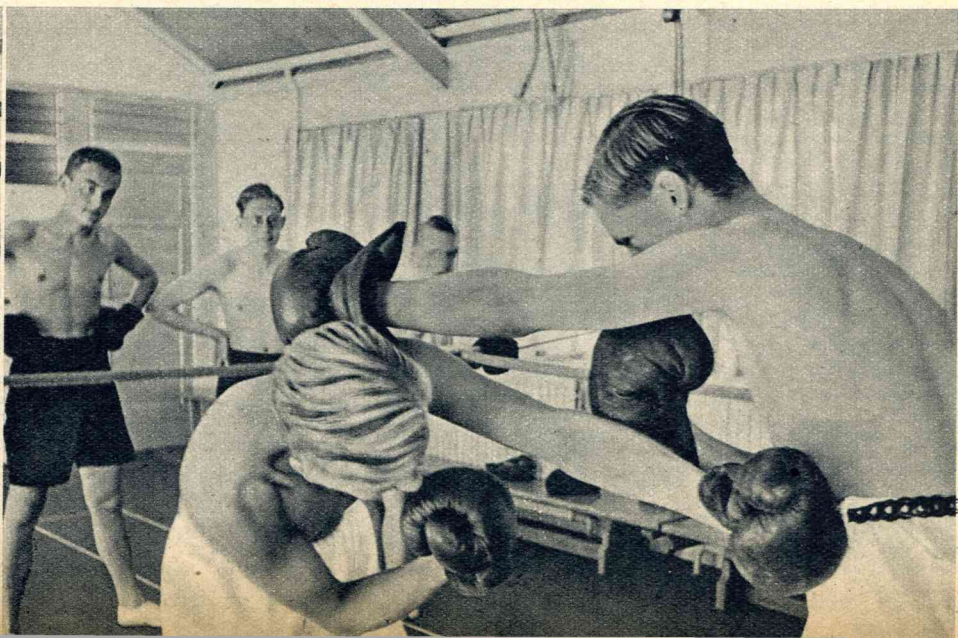
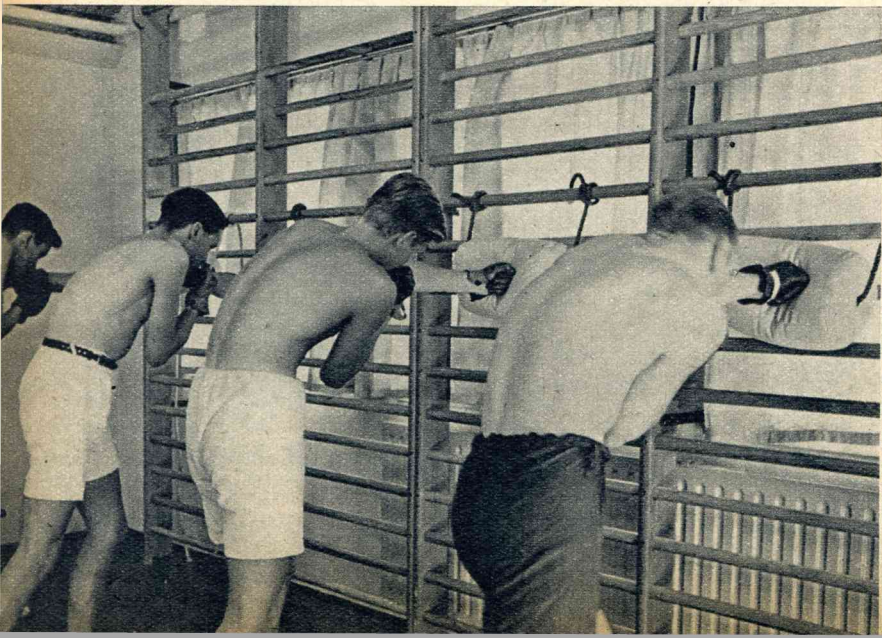
Boksen is een schoone, nobele sport, waarvan het allerbelangrijkst is de groote karaktervormende waarde. Al gaat het in een bokspartijtje ook nóg zoo enthousiast, steeds moet men zich kunnen beheerschen. Als men in een luie stoel zit is beheersching niet zoo moeilijk, maar in een bokspartij moet deze vaak met moeite verkregen worden.

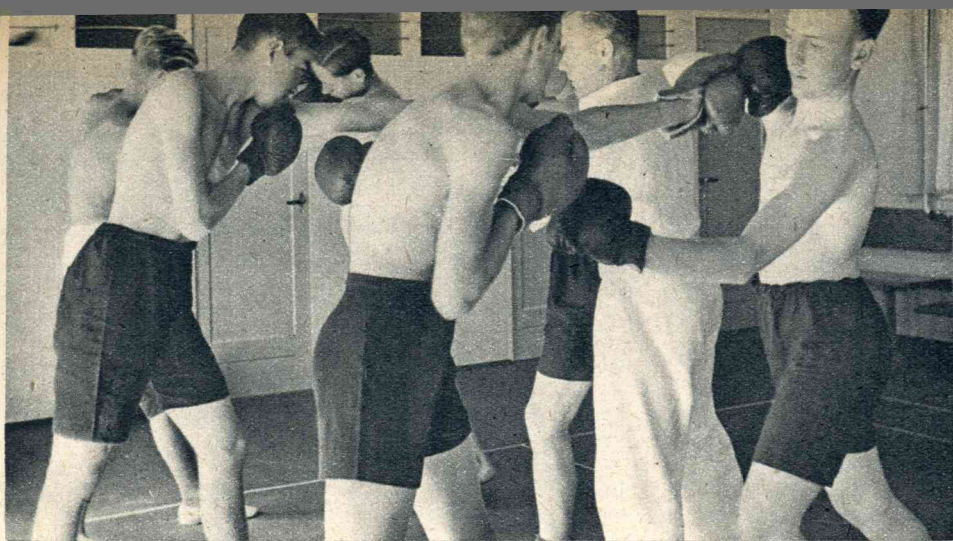
Wie een bokspartijtje begint met het idee: „Ik zal 'm eens even..." deugt niet voor deze sport. Die kan beter gaan hengelen!

Het kan, bij uitzondering, gebeuren dat tijdens een wedstrijd een stoot wat te hard aankomt, meestal per ongeluk, vaker door eigen schuld van het slachtoffer, die vergat om bij het naar voren komen zich te dekken. Is dezen speler van den eersten dag af de juiste reactie geweest, dan zal hij slechts kunnen zeggen: „Dat had mij ook kunnen overkomen; laat ik sportief blijven." Doorgaans echter valt 'n stoot, met een goed gevulden handschoen toegebracht, ontzaglijk mee, vooral als men van 't begin af aan geleerd heeft den buik gespannen te houden, de kin in te trekken

Bij vrijwel iedere les worden stooten op den zak geëfend. Er is dan prachtig gelegenheid om op een juiste uitvoering te letten.

Een spannend moment tijdens 'n wedstrijd. Ziet u hoe groot de handschoenen zijn? Bij gebruik van dergelijke groote, zacht opgevulde handschoenen zijn ongelukjes uitgesloten.

Klassikaal onderwijs. Tientallen keeren worden bepaalde aanvallen of afweeringen herhaald, tot de jongelui alles zóó goed onder de knie hebben, dat er tijdens een bokspartijtje niets meer aan mankeert.

en de tanden stijf op elkaar te klemmen. Als men aan deze voorwaarden voldoet, en men heeft iets geleerd van veilig dekken en ontwijken, dan is boksen de sport, waar de minste ongelukken bij gebeuren.

Wij zagen, bij driehonderd boksuren in den laatsten winter, misschien driemaal een wondje in het gezicht en één verstuikten duim. Hoeveel ongelukken zouden er gebeuren bij driehonderd uren hockey, voetbal of welke sport u maar wilt?

Al heel gauw zullen bokscers merken, dat ze het rooken moeten verminderen of liever nog, er mee ophouden. Er wordt zoo enorm veel van het uithoudingsvermogen gevegd, dat men zich niet de luxe kan veroorloven maar stevig door te rooken; daar verzet de ademhaling zich onherroepelijk tegen. Ook dat is een voornaam punt; het komt uw gezondheid ten goede, uw portemonnaie ook, en het spaart u ergernis, als u op alle winkels ziet staan: „Sigaretten en shag uitverkocht.”

Boksen geeft zelfvertrouwen. Noem eens een sport op, die het zelfvertrouwen meer ontwikkelt dan boksen! Het lijkt me moeilijk!

En juist wat meer zelfvertrouwen kunnen we in deze tijden, meer nog dan anders, zoo ontzaglijk goed gebruiken. Als u weet, dat u in voorkomende gevallen uw mannetje kunt staan, dan kan dat uw geheele levenshouding helpen bepalen. 't Is vreemd, maar ook op conferenties, in zaken-gesprekken, zult u den steun ondervinden van het zelfvertrouwen, verworven in de boksschool.

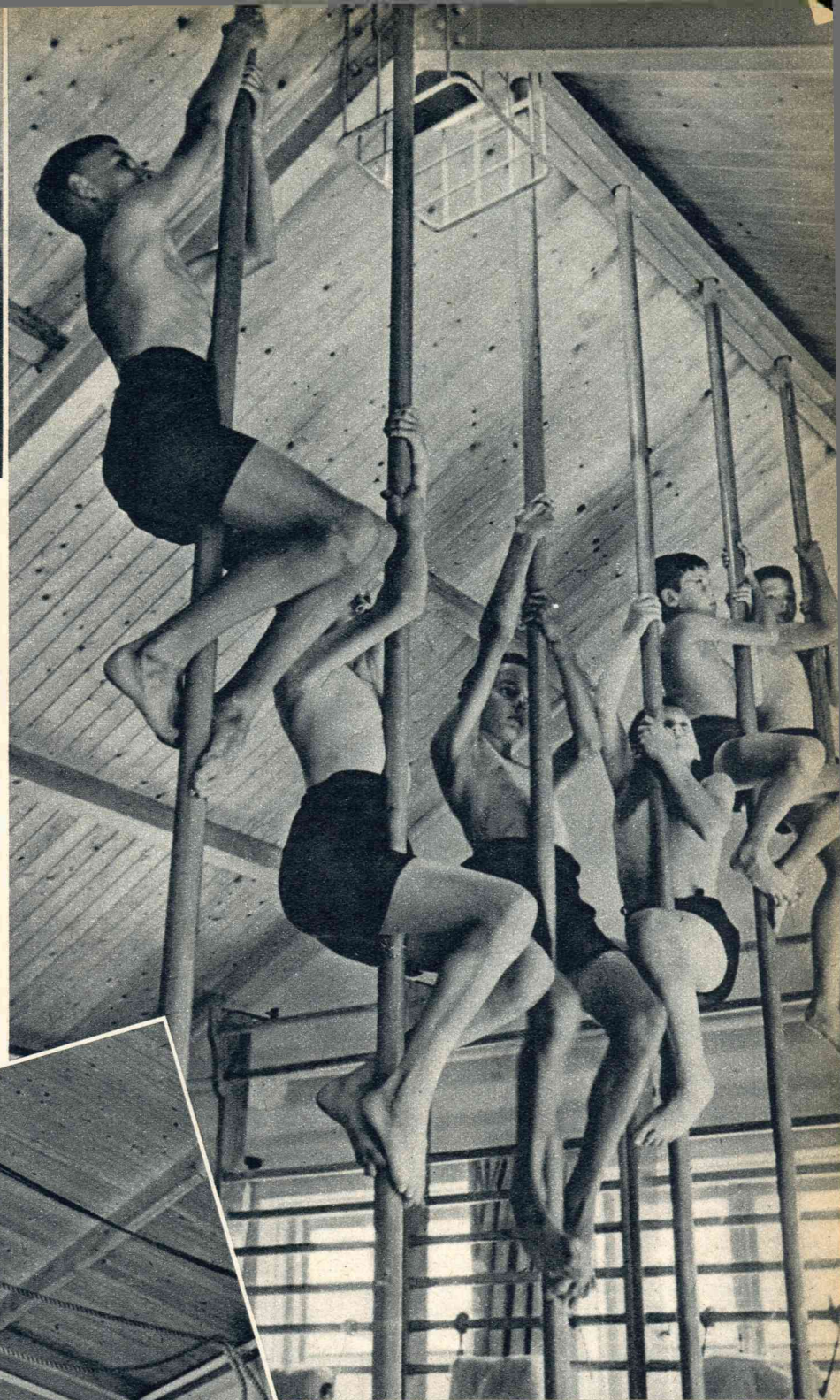
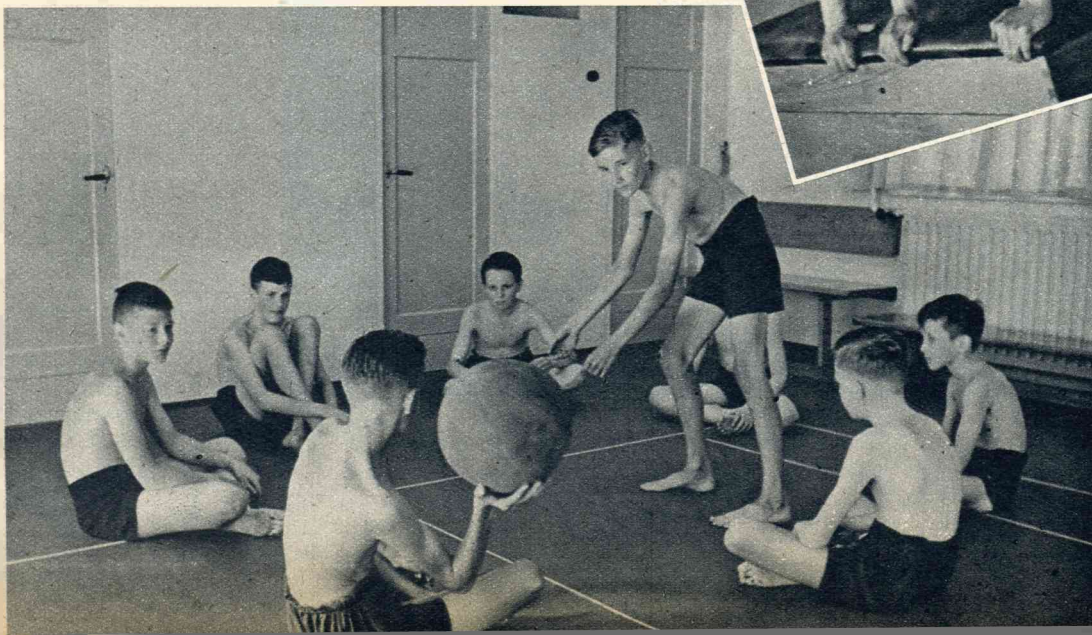
Bovenal heeft boksen praktische waarde. „The noble art of self defense” stelt u in staat 'n veel sterkeren vijand te weerstaan. Iemand, die zijn boklessen goed in praktijk kan brengen, zal altijd kunnen voorkomen dat hij beetgepakt wordt, en zoo dus veilig zijn voor de gemeenste trucs van den straatvechter. Hij zal ook steeds den regel van den eersten slag en den daalder in toepassing brengen. De niet-bokser zal met veel omhaal eerst een arm optillen en naar achteren brengen, maar vóór voor de slag komt, heeft de „linksche-directe”, die geen enkelen omweg kent, zijn werk gedaan.

De waarde als ontspanning! Na drukke werkdagen, moeilijkheden in zaken of urenlang stilzitten achter een bureau geeft boksen de schitterendste recreatie. Geen beter middel tegen tobben! U moet eens probeeren te blijven piekeren tijdens een frisch bokspartijtje. Vóór u 't weet hebt u een tik beet, en wilt u er nog iets van terecht brengen, dan moet u uw tobberijen vergeten. Boksen is trouwens zóó boeiend, het pakt je zóó volkomen, dat het wel haast onmogelijk is ondertusschen je aandacht bij andere dingen te hebben. Het is dan ook geen toeval dat bij de heerenbokscclubs het grootste deel der leden bestaat uit medici en zakenmensen, die druk, verantwoordelijk werk hebben.

Mocht boksen echter om een of andere belangrijke reden

Tot slot een of ander balspel. De jongens hebben 'n heerlijk uurtje gehad!

(Eigen opnamen)

Elke bokscles begint met een kwartiertje gymnastiek.

Met oudere leerlingen worden dikwijls moeilijke sprongen geoefend.

niets voor u zijn, laat dan toch in ieder geval uw jongens boksen leeren. Het behoort een onderdeel van iedere jongens-opvoeding te zijn, zooals het in vele landen inderdaad is. Tusschen haakjes, het zal u opgevallen zijn, dat wij het steeds over mannen of jongens hebben. Toch hoor je, zij het gelukkig slechts sporadisch, wel van boksende meisjes. Deze misselijke uiting van wansmaak kan niet fel genoeg bestreden worden. Boksen is een uitsluitend mannelijke sport bij uitnemendheid.

't Is mij al zoo vaak opgevallen, ook bij „moeilijke” jongens: ze worden minder lastig, de grootste praatjesmaker wordt minder opschepperig, 't geeft kalmte en zelfvertrouwen. Een moedig karakter en vooral geen minderwaardigheidsgevoel, dat is wat uw jongens noodig hebben. Karaktervorming en lichaamsontwikkeling, twee zeer belangrijke doelstellingen van de opvoeding, daarvoor moet u in de boksschool zijn.

We hopen, dat u het met ons eens bent, dat er in boksen héél wat meer zit dan u eerst dacht. Uw definitie, dat het een ruw, barbaarsch werkje is van een paar beestmensen, komt dus niet heelemaal uit, en geldt absoluut niet voor het amateurboksen, zooals dit tegenwoordig onderwezen wordt. Uit den aard van de zaak hebben we heel wat sporten beoefend; boksen behoudt echter, in vergelijking met alle andere, zijn heel aparte plaats.

JULES KAMMEIJER

(Foto Panur...a)

Eenvoudig, doch practisch GEBREID VEST

VOOR ONG. 114 cm BOVENWIJDTE

Zoo'n eenvoudig, warm vest kunnen we in de koude wintermaanden niet missen; het geldt dan ook nog altijd als een van de meest praktische kledingstukken.

Benodigdheden voor het model van onze afbeelding waren: ong. 400 gram tweedraads wol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½ en 7 knopen.

Maten. Bovenwijdte ong. 114 cm; lengte ong. 63 cm; mouwlengte ong. 60 cm.

Het ruggand.

We zetten 170 st. op en breien hierboven eerst 12 naalden in gerstekorrel, dus steeds afwisselend 1 r., 1 av. en wel av. boven r. en r. boven av.; daarna breien we verder in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av. Aan het begin en einde van de 20e, 28e, 36e, 44e, 52e, 60e, 68e en 76e naald breien we 2 st. te zamen (154 st.). Uit den eersten en laatsten st. van de 106e, 114e, 122e, 130e, 138e, 146e, 154e, 162e en 170e naald breien we 2 st. (172 st.).

Voor de **armsgaten** kanten we aan het begin van de 175e en 176e naald 18 st. af en aan het begin van de 177e tot en met 208e naald 1 st. (104 st.). Voor de **schouders** kanten we aan het begin van de 231e tot en met 242e naald 5 st. af; de overige 44 st. kanten we bij de volgende naald in één af.

Het linkervoorpand.

We zetten 90 st. op en breien hierboven 12 naalden in gerstekorrel, daarna breien we verder in tricotsteek, doch de laatste 14 st. van alle heengaande en de eerste 14 st. van alle teruggaande naalden blijven we in gerstekorrel breien. Aan het begin van de 21e, 27e, 35e, 43e, 51e, 61e, 67e en 75e naald breien we 2 st. te zamen (82 st.). Uit den eersten st. van de 105e, 113e, 121e, 129e, 137e, 145e, 153e, 161e en 169e naald breien we 2 st. (91 st.). Voor het **armsgat** kanten we aan het begin van de 175e naald 15 st. af en aan het begin van de 177e, 179e, 181e, 183e, 185e, 187e, 189e en 191e naald 1 st. (68 st.). Voor den **hals** kanten we aan het begin van de 226e naald 14 st. af, aan het begin van de 228e naald 8 st., aan het

begin van de 230e naald 5 st., aan het begin van de 232e en 234e naald 2 st. en aan het begin van de 236e, 238e, 240e, 242e, 244e, 246e en 248e naald 1 st. (30 st.). Voor den **schouder** kanten we aan het begin van de 241e, 243e, 245e, 247e, 249e en 251e naald 5 st. af.

Het rechtervoorpand breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze. Alleen moeten we er nu de knoopsgaten in breien; dit doen we door bij de 17e, 53e, 89e, 125e, 161e en 197e naald den 4en tot en met 11en st. af te kanten; bij de 18e, 54e, 90e, 126e, 162e en 198e naald zetten we er boven de afgekante st. dan weer 8 nieuwe st. bij op.

De mouw.

We zetten 52 st. op en breien hierboven 12 naalden in gerstekorrel, waarna we verder breien in tricotsteek, terwijl we uit den eersten en laatsten st. van iedere 6e naald 2 st. breien, tot we 102 st. op de naald hebben. Voor den **kop** kanten we aan het begin van de 167e en 168e naald 6 st. af en aan het begin van de 169e tot en met 188e naald 1 st. Daarna breien we verder zonder minderen, waarna we bij de 257e naald alle st. afkanten.

Voor het **kraagje** zetten we 110 st. op en breien hierboven in gerstekorrel; bij de 5e naald kanten we den 4en tot en met 11en st. af en zetten er bij de 6e naald boven deze afgekante st. weer 8 nieuwe st. bij op. Bij de 13e naald kanten we af.

We persen de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. In den kop van de mouw maken we eenige plooiën. De knoopsgaten festonneeren we, waarna we op het linkervoorpand hiertegenover de knopen naaien.

ROND GEHAAKT KLEEDJE

MIDDELLIJN ONGEVEER 45-50 cm

volgende lossenboogje, 3 maal: (3 lossen, 1 vaste om het volgende lossenboogje); 3 lossen. Vanaf * steeds herhalen (27 stokjesgroepen).

7e toer: als de 4e toer (het nopje als een boogje behandelen).

8e toer: als de 4e toer.

9e toer: als de 6e toer; alleen komen de nopjes nu tussehen die van den 6en toer.

10e toer: als de 7e toer.

11e toer: als de 4e toer.

12e toer: als de 6e toer.

13e toer: als de 7e toer.

14e toer: als de 4e toer.

15e toer: steeds afwisselend 3 vasten om een lossenboogje, 1 losse.

16e toer: 4 lossen, * 1 stokje in de middelste van de volgende 3 vasten, 1 losse, 1 stokje om de volgende losse, 1 losse. Vanaf * steeds herhalen (270 stokjes).

17e toer: 3 stokjes om de eerste losse (het eerste stokje vervangen we door 3 lossen), * 1 losse, 3 stokjes om de 2e volgende losse (dus één losse overslaan). Vanaf * steeds herhalen.

18e toer: * 1 stokje boven het eerste van de volgende 3 stokjes van den vorigen toer, 1 losse, 1 stokje boven het 3e stokje van de 3 stokjes, 1 losse. Vanaf * steeds herhalen.

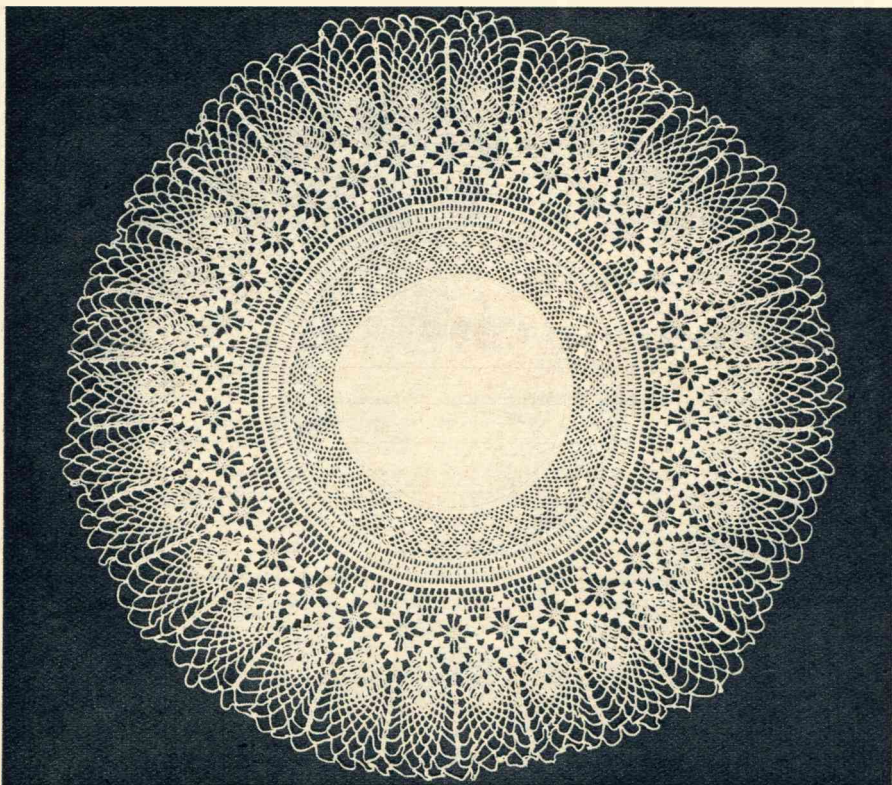
19e toer: geheel vasten en wel 2 om iedere losse (540 vasten in totaal).

20e toer: steeds afwisselend 1 stokje, 2 lossen en 2 vasten van den vorigen toer overslaan (het stokje haken we dus steeds in de 3e volgende vaste en we krijgen in totaal 180 stokjes).

21e toer: * 5 maal: (1 stokje om het volgende lossenboogje, 2 lossen); 5 stokjes om het volgende lossenboogje, 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen (30 stokjesgroepen).

22e toer: * 4 maal: (1 stokje om het volgende lossenboogje, 2 lossen); dan 5 stokjes om 't volgende lossenboogje (dus om het boogje vóór de 5 stokjes van den vorigen toer), 1 losse, 5 stokjes om 't volgende lossenboogje (dus om het boogje na de 5 stokjes van den vorigen toer), 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

23e toer: met halve vasten tot het middelste van de 5 gaatjes, * 1 stokje (den eersten keer vervangen we dit door 3 lossen), 2 lossen, 5 stokjes om het 2e volgende lossenboogje

(Eigen opname)

(dus om het hoogje vóór de eerste 5 stokjes van den vorigen toer), 3 lossen, 1 dubbel stokje om de losse tusschen de 2 stokjesgroepen van den vorigen toer, 3 lossen, 5 stokjes om het volgende lossenboogje (dus om het hoogje ná de tweede 5 stokjes van den vorigen toer), 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

24e toer: * 5 stokjes om het volgende lossenboogje (dus om het hoogje vóór de eerste 5 stokjes van den vorigen toer), 3 lossen, 3 vasten en wel één vóór, een óp en een ná het dubbele stokje, 3 lossen, 5 stokjes om het volgende lossenboogje (dus om het hoogje ná de 5 stokjes van den vorigen toer), 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

25e toer: 7 lossen, * 1 vaste in de losse vóór de 3 vasten van den vorigen toer, daarna 1 vaste in ieder van deze 3 vasten en 1 vaste in de losse volgend op de 3 vasten, zoodat we dus 5 vasten naast elkaar krijgen, 4 lossen, 5 stokjes om het lossenboogje tusschen de 2 stokjesgroepen van den vorigen toer, 4 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

26e toer: * 5 stokjes om het lossenboogje na de stokjesgroep van den vorigen toer, 4 lossen, 3 vasten boven de 3 middelste van de 5 vasten van den vorigen toer, 4 lossen, 5 vasten om het lossenboogje vóór de volgende stokjesgroep van den vorigen toer, 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

27e toer: met halve vasten over de 5 stokjes, * 5 stokjes om het volgende lossenboogje (het eerste stokje vervangen door 3 lossen), 2 lossen, 1 dubbel stokje in de middelste van de 3 vasten van den vorigen toer, 2 lossen, 5 stokjes om het volgende lossenboogje, 2 lossen; om het volgend lossenboogje (dus om het hoogje tusschen de 2 stokjesgroepen van den vorigen toer) haken we: 1 dubbel stokje, 1 losse, 2 dubbele stokjes, 3 lossen, 2 dubbele stokjes, 1 losse, 1 dubbel stokje, 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

28e toer: met halve vasten over de 5 stokjes, 5 stokjes om het volgend lossenboogje, 2 lossen, * 5 stokjes om het volgend lossenboogje (dus om het hoogje ná het dubbele stokje van den vorigen toer), 2 lossen, 2 dubbele stokjes om de losse tusschen het 1e en 2e dubbele stokje van den vorigen toer (dus 1 lossenboogje overslaan), 1 losse; om het volgende lossenboogje van 3 lossen haken we: 2 dubbele stokjes, 1 losse, 2 dubbele stokjes, 3 lossen, 2 dubbele stokjes, 1 losse, 2 dubbele stokjes; dan 1 losse, 2 dubbele stokjes om de losse tussen het 5e en 6e dubbele stokje van den vorigen toer, 2 lossen, 5 stokjes om het hoogje ná de stokjesgroep van den vorigen toer, 2 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

29e toer: met halve vasten over de 5 stokjes, * 5 stokjes om het lossenboogje tusschen de 2 stokjesgroepen van den vorigen toer, 1 losse, 2 dubbele stokjes tusschen het 2e en 3e dubbele stokje van den vorigen toer, 1 losse, 2 dubbele stokjes tusschen het 4e en 5e dubbele stokje, 1 losse; om het volgende lossenboogje (van 3 lossen) haken we: 2 dubbele stokjes, 1 losse, 2 dubbele stokjes, 3 lossen, 2 dubbele stokjes, 1 losse, 2 dubbele stokjes; dan 1 losse, 2 dubbele stokjes tusschen het 8e en 9e dubbele stokje, 1 losse, 2 dubbele stokjes tusschen het 10e en 11e dubbele stokje, 1 losse. Vanaf * steeds herhalen.

30e toer: met halve vasten tot het middelste van de 5 stokjes van den vorigen toer, * 2 dubbele stokjes in de middelste van de 5 stokjes, 1 losse, daarna 2 dubbele stokjes, 1 losse tusschen het 2e en 3e, 4e en 5e, 6e en 7e dubbele stokje van den vorigen toer; om het volgend lossenboogje (van 3 lossen) haken we:

4 maal afwisselend 2 dubbele stokjes, 1 losse; waarna 2 dubbele stokjes, 1 losse tusschen het 10e en 11e, 12e en 13e, 14e en 15e dubbele stokje van den vorigen toer; Vanaf * steeds herhalen.

31e toer: * 2 dubbele stokjes boven de 2 dubbele stokjes van den vorigen toer, 3 lossen, 1 vaste om de losse tusschen het 2e en 3e dubbele stokje, verder 8 maal afwisselend 3 lossen, 1 vaste om de volgende losse (we slaan dus steeds 2 dubbele stokjes over), 3 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

32e toer: * 2 dubbele stokjes boven die van den vorigen toer, 4 lossen, 1 vaste om het 2e volgende lossenboogje (dus één lossenboogje overslaan), 7 maal: (4 lossen, 1 vaste om het volgende lossenboogje); 4 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

33e toer: * 2 dubbele stokjes boven die van den vorigen toer, 5 lossen, 1 vaste om het 2e volgende lossenboogje, 6 maal: (5 lossen, 1 vaste om het volgend lossenboogje); 5 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

34e toer: * 2 dubbele stokjes boven die van den vorigen toer, 6 lossen, 1 vaste om het 2e volgende lossenboogje, 5 maal: (6 lossen, 1 vaste om het volgende lossenboogje); 6 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

35e toer: * 2 dubbele stokjes boven die van den vorigen toer, 8 lossen, 1 vaste om het 2e volgende lossenboogje, 4 maal: (8 lossen, 1 vaste om het volgend lossenboogje); 8 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

36e toer: * 2 dubbele stokjes boven die van den vorigen toer, 10 lossen, 1 vaste om het 2e lossenboogje, 3 maal: (10 lossen, 1 vaste om het volgende lossenboogje); 10 lossen. Vanaf * steeds herhalen.

37e toer: * 1 vaste tusschen de 2 dubbele stokjes van den vorigen toer, 12 lossen, 1 vaste om het 2e volgende lossenboogje, 2 maal: (12 lossen, 1 vaste om het volgend lossenboogje); 12 lossen. Vanaf * steeds herhalen (we sluiten den toer met een halve vaste in de vaste tusschen de 2 dubbele stokjes).

38e toer: met halve vasten tot in het midden van het volgende lossenboogje, verder steeds afwisselend 1 vaste om het volgende (den eersten keer dus om hetzelfde) lossenboogje van den vorigen toer, 14 lossen.

Nu wasschen we het kleedje, stijven het in een oplossing van Arabische gom en spannen het op een doek.

Wat zullen we eten?

Zondag:	Roastbeef. Andijvie. Aardappelen. Fruit.
Maandag:	Vermicellisoep. Koud vleesch. Savoyekool. Aardappelen.
Dinsdag:	Hutspot met groene erwten.
Woensdag:	Voedzame groentesoep van paardenvleesch. Drie in de pan.
Donderdag:	Sauceijsjes. Roodekool. Aardappelen. Maizenavla.
Vrijdag:	Garnalengehakt. Gesmoorde koolraap. Aardappelen. Vruchtensoep.
Zaterdag:	Groentepannekoek. Aardappelen. Rijstebrij.

Jod-Kaliklora

De door artsen aanbevolen tandpasta

bevat 0.0075 % organisch jodium, waarvan ± 0.000035 gr. jodium door het tandvleesch opgenomen en daardoor in de inwendige organen van het lichaam verspreid wordt.

Jod-Kaliklora is een aangenaam schuimende tandpasta van uitstekende kwaliteit (zonder chloorzure calium) met een lekkere frissche smaak. De uiterst kleine hoeveelheid organisch jodium is voldoende om de mondholte gedurende langen tijd te ontsmetten (wetenschappelijk bewezen!) en daardoor de tanden zoowel als het tandvleesch voor ontsteking en vooral ook tegen de in de geheele wereld verspreide tandwolt (Paradentose) te beschermen.

Jod-Kaliklora is voorts door artsen erkend als voorbehoedmiddel tegen verkoudheid, aderverkalking (Arteriosklerose) en als stimulans voor alle lichaamsfuncties.

Queisser & Co.
Hamburg 19
Depot: Pharmaceutische Union, Hilversum
P. de Hooghlaan 34

Onderhuidsche werking.

De ervaring heeft geleerd, dat teere plaatsen, zooals de zachte huid van de oogleden niet gemasseerd mogen worden, want daardoor zouden zij uitzetten en dus meer rimpels vertoonen. Hier toont Creme Mouson haar huidverzorgende kracht. Het is voldoende de Creme Mouson op deze teere plaatsen slechts een weinig aan te tippen. Direct werkt de Creme Mouson op de huid in en begint van binnenuit te werken. Dat is de beroemde onderhuidsche werking. In enkele minuten is de Creme Mouson verdwenen. Uw huid is glad en mat geworden.

Op een harde huid heeft Creme Mouson dezelfde uitwerking b.v. op Uw handen. Natuurlijk moet U de Creme Mouson hier dikker aanbrengen, krachtig inwrijven en langer laten inwerken. U zult met vreugde opmerken, dat deze harde huid bij het inwrijven steeds zachter en soepeler wordt.

met
onderhuid-
sche
werking

CREME MOUSON

Vraagt ook het heerlijk geurende en verfrisschende Mouson Lavender „with the mailcoach“.

Hebben we bontmutsen altijd onder de meest flatteuze hoofddeksels gerekend, deze uitverkiezing geldt al heel bijzonder voor het snuffje 1940, den bonthoed. We ontmoeten onder deze nieuwelingen coquette kleine gevalletjes zonder rand voor knappe jonge snuitjes, maar daarnaast ook matelots met flatteuze, schaduwgevende randen, die zoo uitstekend geschikt zijn om onregelmatige trekken en ook de verschijnselen van het ouder worden te verdoezelen. Bovendien is de matelot een ideale dracht voor de vrouw, die een bril draagt.

Bont wordt dit seizoen vooral met vilt gecombineerd, hetgeen voordelig uitkomt, daar bont sinds den oorlog op min of meer onverklaarbare wijze maar steeds duurder werd, zoodat het groter vrouwen zich zal moeten tevreden stellen met een hoofddeksel, waar niet te veel van dit voor haar schier onbetaalbaar materiaal voor noodig is.

Bonthoeden

S N U F J E 1940

Dat een en ander geen afbreuk hoeft te doen aan het geheel bewijzen de beide eerste foto's afdoende. Nummer drie is een fantasie-uitgave van de klassieke bontmuts, die ook nu nog bijzonder in den smaak valt bij heel jonge meisjes en bij vrouwen, die er dagelijks voor haar werk op uittrekken. Ten slotte de meest populaire hoed van het seizoen, die bovendien bijzonder flatteert, namelijk de matelot. Hoe kleumig we er ook uitzien, de rand zorgt er wel voor, dat zulks niet al te veel in het oog springt. Het is een model, dat men naar verkiezing min of meer coquet kan opzetten, waardoor het evengoed voor het kwieke jonge ding als voor de wat meer geposeerde vrouw geschikt is. Onder de meest geliefde bontsoorten voor een hoed kunnen we naast persianer, Indisch lam en vossstaarten, die uiteraard kostbaar zijn, ook seal, bibrette, skunks en ocelot rekenen.

Zoo zijn de bonthoedjes 1940, die nu eens niet uit Parijs stammen, maar producten zijn van Nederlandsche inspiratie en vaardigheid, en daarom het groote voordeel hebben, dat ze speciaal voor het noordelijke type ontworpen verden.

(Foto's Meijboom)

Uit een ouden mantel

1599. Japon van effen stof, kleine revers, sluit met knopen en knoopsgaten, in rug en voorpand ingezette blezen. Benodigde stof: 2.50 m van 140 cm breed.

1600. Japon van twee soorten stof, hals afgewerkt met kraag, sluit met knopen en knoopsgaten, schouder- en rugstuk, rok met voorbaan. Benodigde stof: 1.25 m gerulle stof van 140 cm breed; 1.25 m effen stof van 140 cm breed.

1602. Japon van effen stof, ingezet schouderstuk, sluiting met knopen en knoopsgaten, rok met voorbaan, stiksels-garneering. Benodigde stof: 2.75 m van 140 cm breed.

1846. Japon van twee soorten stof, schouder-, rugstuk, voor- en achterbaan van gestreept, mouw en zijbanen van effen, sluit met knopen en knoopsgaten. Benodigde stof: 1.80 m effen stof van 130 cm breed; 1.50 m gestreept van 90 cm breed.

Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde costuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen

verkrigbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

UIT ONS MENU

VOEDZAME GROENTESOEP VAN PAARDENVLEESCH

(4 PERSONEN)

2½ liter water, 150 gram rijst, 1 kg verschillende groenten, zooals bloemkool, spruitjes, wortel, peterselie, selderijgroen, selderijknol, ui e.d., zout, laurierblad, peperkorrel, wat tijm, foelie, 25 gram boter of vet, 500 gram paardenvleesch.

Wasch het vleesch en snijd het in stukjes. Zet het met het water, het zout en de verschillende kruiden, die in een doekje gebonden zijn, op. Laat den bouillon ongeveer 2½ uur trekken. Voeg er dan de gewasschen rijst en de schoon-gemaakte en fijngehakte groenten bij en laat de soep ongeveer 1 uur koken. Neem het vleesch en het zakje met kruiden uit de soep en wrijf de soep daarna door een zeef. Roer het vleesch er weer door en maak de soep met zout op smaak.

HUTSPOT MET GROENE ERWTEN

(4 PERSONEN)

1½ kg winterwortelen, 350 gram groene erwtten, 800 gram aardappelen, 250 gram uien, zout, 50 gram vet.

Wasch de erwtten en zet ze een nacht in ruim water te weken. Kook ze den volgenden dag met het weekwater gaar. Schil en snipper de wortelen en de aardappelen en uien en voeg ze bij de gare erwtten. Schil de aardappelen en voeg deze, in stukjes gesneden, na ongeveer 1 kwartier eveneens toe. Laat den stampot nog ongeveer ½ uur koken. Stamp vervolgens alles door elkaar. Voeg het vet er bij en maak de massa op smaak met zout.

GESMOORDE KOOLRAAP

(4 PERSONEN)

1 kg koolraap, zout, peper, nootmuskaat, wat suiker, een restje jus, 10 gram vet of boter.

Schil de koolraap, snijd de groente in plakken en daarna in reepjes. Wasch ze en zet ze vervolgens op met het vet of de boter, het restje jus, het zout, de peper, de nootmuskaat en de suiker. Laat de groente in ongeveer ½ uur op een zacht vuur gaar smoren. Bind het vocht desverkiezende voor het opdienen met wat aangemengde bloem of maizena.

GARNALENGHAKT

(4 PERSONEN)

200 gram gepelde garnalen, 800 gram aardappelen, zout, peper, nootmuskaat, fijngehakte peterselie, melk, paneermeel, fijngesnipperd uitje, boter of vet voor het bakken.

Wasch de garnalen en maal ze met de gekookte aardappelen fijn. Vermeng ze vervolgens met den gesnipperden ui, het zout en de kruiden en zooveel melk tot een smeuge massa is verkregen. Vorm er daarna balletjes van, rol ze door paneermeel en bak ze in de heete boter of het vet bruin. Maak de jus af met wat water. Voeg er een scheutje soja of wat tomatenpuree bij. Bind ze desverkiezende met wat aangemengde bloem, maizena of aardappelmeel.

VRUCHTENSOEP

(4 PERSONEN)

1 liter water, 100 gram gedroogde peren, een scheutje bessensap, 50 gram suiker, 15 gram aardappelsago.

Wasch de peren in lauw water, snijd ze in blokjes en laat ze vervolgens in het water ongeveer 24 uur weken. Zet ze vervolgens met het weekwater op en laat ze ongeveer ½ uur tot 3 kwartier koken. Giet er dan het bessensap bij, voeg de suiker er aan toe en bind de soep met het aangemaakte aardappelsago. Laat de soep even onder roeren doorkoken. Presenteer ze warm of koud als nagerecht.

Wanneer schijnt de huid der beenen zacht en fluweelachtig?

Wat een goede huidcrème voor het gezicht beteekent, is voor het been een dunne kous, die er uit ziet als de huid. Deze overeenkomst met de huid bestaat alleen dan, indien het weefsel niet alleen fijn, doch ook heel dicht is, zoodat het als een dunne film over het been ligt. Een andere oorzaak van de gelijkenis met de huid ligt in het strakke sluiten tengevolge van de buitengewone elasticiteit. Neemt U eens de volgende proef: trek voor den spiegel een Elbeo-kous aan het eene been en vergelijk dit dan met het andere - U ziet duidelijk, dat de huid van het eerste been zachter, fijner en fluweelachtiger lijkt! - De Elbeo-kous heeft echter nog meer voordeelen: U kunt gerust eens een flinke sprong maken of knielen, zonder bevreesd te moeten zijn voor de teerheid van de Elbeo-kous. Vraag de sterke Elbeo-kousen in goede zaken.

ELBEO
kousen

ALS DE WINTER KOMT....
(Eigen opname)